

ΑΚΟΝΙΖΟΝΤΑΣ
ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

**ακονίζοντας
την επαναστατική
μνήμη**

Συλλογή αναλήψεων ευθύνης από ομάδες αντάρτικου πόλης και άμεσης δράσης που δραστηριοποιούνταν στον ελλαδικό χώρο κατά τα τέλη της δεκαετίας του '00 και αρχές της επομένης.

Ίδρυμα “Ζυλ Μπονό”

Αντάρτικος Σχηματισμός “Λάμπρος Φούντας”

Συμβούλιο Αποδόμησης της Τάξης

Συνθήκη των Άνομων / Πρεσβευτές του Ερέβους

Συμμορίες Συνείδησης / Εξτρεμιστές Περάματος

Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για τη Διάδοση του Επαναστατικού Τερρορισμού

**Επαναστατική Συνείδηση
Μάρτιος 2023**

revolutionairyconsciousness.noblogs.org

Ίδρυμα “Ζυλ Μπονό”

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις στην Εθνική τράπεζα στην πλ. Ύδρας και στην
τ.ο. της ΝΔ στην Κρήνη
Θεσσαλονίκη, 24 Οκτώβρη 2007**

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΘΑ ΠΕΣΕΙ. ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΜΕ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ.

“Αιώνια νιότη/
νυχτερινή συντροφιά μου/
το ξέρουμε πια κι οι δυο καλά/
πως δυο εκρήξεις σαν τις χθεσινές/
στην Εθνική Τράπεζα της πλ. Ύδρας/
και στα γραφεία της Ν.Δ. στην Κρήνη/
αξίζουν στ’ αλήθεια περισσότερο/
από δυο φτυαριές διαμάντια.”

**Αφιερωμένο στον Γιώργο Βούτση Βογιατζή
Λευτεριά σ’ όλους τους φυλακισμένους**

-Ίδρυμα “Ζυλ Μπονό”-

**Ανάληψη ευθύνης για εκρηκτική επίθεση σε ταχυδρομικό ταμιευτήριο
Θεσσαλονίκη, 29 Γενάρη 2008**

“Οι νεκροί δυο βήματα πλάι μας ησυχάζουν μέσα σε μια έκρηξη/
σαν τη χθεσινή στο ταχυδρομικό ταμιευτήριο στην Τσιμισκή/
ματωμένοι μ’ ένα όπλο στο χέρι/
όμως οι ζωντανοί έχουν κάτι τεράστια κεφάλια γεμάτα σκατά/
και τα χέρια τους λιγδωμένα με λίπος να παίρνουν δάνεια/
και να φεύγουν ένας ένας δίχως ήλιο, για τον μαύρο ουρανό.”

Αφιερωμένο στον άγνωστο ληστή, που βρέθηκε νεκρός έξω από το

ταχυδρομικό ταμειυτήριο της πλ. Αττικής στην Αθήνα, μετά απο συμβολαίο θανάτου που είχαν συνάψει μαγαζάτορες και μπάτσοι.

-Ίδρυμα "Ζυλ Μπονό"-

Αντάρτικος Σχηματισμός “Λάμπρος Φούντας”

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση σε υποκατάστημα της HSBC
Αθήνα, 3 Μάη 2010**

Βούλωστο και άκου.

Σου τάξανε μέρες αφθονίας και έτρεξες για δάνεια και πιστωτικές, έκανες τη ζωή υποθήκη, τη χαρά μηνιαίες δόσεις.

Σου πούλησαν ασφάλεια και έγινες ασφαλίτης, κοιτάς από το ματάκι της πόρτας, ψάχνεις για περίεργους, αποστήθισες μέχρι και το ρουφιανοτηλέφωνο της αντιτρομοκρατικής, άξιος απόγονος των ταγματασφαλιτών και των γερμανοτσολιάδων.

Σου τάξανε ανάπτυξη και πουλήθηκες σε ένα γαμημένο οχτάωρο. Μέχρι και εθελοντής στις φιέστες τους έγινες. Θυμάσαι?

Θυμάσαι που αποθέωνες την ισχυρή Ελλάδα και την τιμημένη γενιά του πολυτεχνείου που έγιναν καταπιεστές σου?

Ή ξεχνάς που άκουγες τους μαέστρους και ενορχηστρωτές του ψεύδους αποχαυνωμένος στα δελτία των 8 να σου επιβάλλουν τη σκέψη και τη γραμμή του καθεστώτος?

Ξεπουλήθηκες και κλαουρίζεις για τα χαμένα ευρω, όμως ούτε δάκρυ για τη χαμένη απο καιρό αξιοπρέπειά σου...

Τώρα που το χαμόγελο της καταναλωτικής μαστούρας άρχισε να σβήνει ζητάς την τιμωρία αυτών που σε οδήγησαν εδώ, ψάχνεις πάλι τον πεφωτισμένο ηγέτη που θα σου πουλήσει αλλαγή πετώντας σου ένα ξεροκόματο...

Δεν είμαστε αφελείς, δε θέλουμε καλύτερευση των συνθηκών και εξυγίανση του καθεστώτος. Επιδιώκουμε την καταστροφή του.

Αρνούμαστε τους συμβιβασμούς που μας προσφέρετε, έχουμε από καιρό αποφασίσει να βγούμε από το μίζερο νερόλακο της καθημερινότητας που μας τάζετε και να ταξιδέψουμε στη φουρτουνιαμένη θάλασσα της ιστορίας για την κοινωνική επανάσταση όπως το έθεσε ο προφυλακισμένος, για την υπόθεση του Ε.Α., Σύντροφος Χριστόφορος Κορτέσης.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την τοποθέτηση ενισχυμένου εμπρηστικού μηχανισμού στο υποκατάστημα της HSBC που βρίσκεται στη διασταύρωση των οδών Κόδρου και Δημητρίου

Βασιλείου στο Νέο Ψυχικό, λίγα μόλις μέτρα από το τοπικό Α.Τ. και κάτω από τη μύτη των αργόσχολων λακέδων της ομάδας ΔΙΑΣ. Η απογευματινή ώρα της επίθεσης καθώς και το πολυσύχναστο μέρος που αυτή εκδηλώθηκε, επιλέχθηκαν για να γίνει ξεκάθαρο και στους τελευταίους οπαδούς του καθεστώτος ότι δεν υπάρχουν ασφαλείς και απροσπέλαστες ζώνες .

Η Αθήνα όπως και άλλες πόλεις της Ελλάδας δεν ήταν, δεν είναι, δε θα είναι ασφαλείς όσο ο πόλεμος μαίνεται.

Τέλος είμαστε περήφανοι για την αξιοπρεπέστατη στάση των Συντροφισσών και των Συντρόφων που βρίσκονται αιχμάλωτοι στα χέρια του εχθρού. Η στάση τους μας εμπνέει, μας δίνει δύναμη και μας γεμίζει αυτοπεποίθηση για να συνεχίσουμε...

*Αυτά τα δέντρα δε βολεύονται με λιγότερο ουρανό
Αυτές οι πέτρες δε βολεύονται κάτω από τα ξένα βήματα
Αυτά τα πρόσωπα δε βολεύονται παρά μόνο στον ήλιο
Αυτές οι καρδιές δε βολεύονται παρά μόνο στο δίκιο*

Κάθε εξεγερμένη καρδιά και ένας Επαναστατικός Αγώνας

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ

τίποτα δεν τελείωσε, όλα συνεχίζονται...

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στην εταιρία επιστημονικού εξοπλισμού
HELLAMCO
Αθήνα, 23 Ιούνη 2010**

Όσοι εμπορεύονται ή εξελίσσουν τεχνολογία εις βάρος μας είναι στο στόχαστρο.

Σ'αυτούς που καταλαβαίνουν μόνο τη γλώσσα του κέρδους θα τους μιλήσουμε μόνο με καταστροφές.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την τοποθέτηση δύο εμπρηστικών μηχανισμών στο κτίριο της εταιρίας επιστημονικού εξοπλισμού HELLAMCO που βρίσκεται στην οδό Μαραθώνος 7 στο Χαλάνδρι τα ξημερώματα της Τετάρτης 23 Ιουνίου.

Επιτεθήκαμε στην εν λόγω εταιρία γιατί εκτός του ότι συγκαταλέγεται στη λίστα τεχνολογικού εφοδιασμού του καθεστώτος, έχοντας δούνη και λαβείν με διάφορους κρατικούς φορείς είναι και η ανάδοχος κατασκευάστρια των εργαστηρίων DNA της ΕΛ.ΑΣ.

Η χρήση του DNA ως αποδεικτικού υλικού είναι από τα πιο σύγχρονα όπλα στη φαρέτρα των διωκτικών αρχών. Η υπόθεση του Άρη Σειρινίδη που προφυλακίστηκε βάσει ταυτοποίησης

γενετικού υλικού κατηγορούμενος για μια ξεχασμένη υπόθεση ενός πυροβολισμού εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια καθώς και η υπόθεση του Σίμου Σεϊσίδη ο οποίος μεταξύ άλλων κατηγοριών καλείται να απολογηθεί για την αρπαγή οπλισμού του φρουρού του Κεδίκογλου πάλι βάσει ταυτοποίησης γενετικού υλικού, αναδεικνύουν μια βασική επιλογή της εξουσίας που ξετυλίγεται με το δόγμα, όταν δε θα υπάρχουν στοιχεία θα εφευρισκονται τρίχες και άλλα ίχνη DNA. Η επιστήμη του κοινωνικού ελέγχου εξελίσσεται βρώμικα και επικύνδυνα.

Η στρατηγική της κατά μέτωπο καταστολής ξεκάθαρη κι εδώ και αρκετό καιρό αισθητή.

Όμως, «τούτη είναι η εποχή μας καλή ή κακή, ωραία ή άσχημη, πλούσια ή φτωχή... δεν την διαλέξαμε... πολεμικός μας έλαχε ο κλήρος... ας ζώσουμε σφιχτά τη μέση μας, ας αρματώσουμε το κορμί την καρδιά το μυαλό μας. Ας πιάσουμε τη θέση μας στη μάχη. Πολεμάμε!»

Κι ο πόλεμος για μας προϋποθέτει βαθιά γνώση του εχθρού. Μελετάμε τις κινήσεις του, περνάμε πίσω από τις γραμμές του, ανακαλύπτουμε συνοδοιπόρους, συνεργάτες, πληροφοριοδότες. Στόχος μας να βρίσκουμε τα τρωτά του σημεία, να χτυπάμε, να τον αποδιοργανώνουμε, να δημιουργούμε ρήγματα ως την τελική καταστροφή του.

Έτσι τιμάμε τους νεκρούς μας, τους αιχμαλώτους μας, τις ίδιες μας τις επιλογές. Δεν κάνουμε βήμα πίσω, δεν προδίδουμε στα δύσκολα, δεν βουλευόμαστε σε δάφνες αγώνων που δόθηκαν, δεν υπάρχουν για μας ηττημένοι Επαναστάτες ούτε χαμένες Υποθέσεις. Εξελίσσουμε τους εαυτούς μας, μαθαίνουμε από τα λάθη μας, γινόμαστε επικίνδυνοι και απαιτητικοί, δε ρώταμε αν θα νικήσουμε ή αν θα νικηθούμε! Πολεμάμε!

Αφιερώνουμε την επίθεση στον Ανυπόταχτο Μαχητή Σίμο Σεϊσίδη που πυροβολήθηκε από μπάτσους πισώπλατα και βασανίστηκε από γιατρούς εντολοδόχους της αντιτρομοκρατικής με αποτέλεσμα να χάσει το πόδι του.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΗΣ

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους κατηγορούμενους για τον ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ και την
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο Κάραβελ
Αθήνα, 23 Νοέμβρη 2010**

Βαδίζουμε από καιρό στα μονοπάτια της άρνησης και του αντάρτικου πόλης. Εδώ που η οργή και το μίσος για τη μίζερη καθημερινότητα και τις ξοφλημένες ανθρώπινες σχέσεις συναντούν τη συνείδηση και την αποφασιστικότητα. Εδώ που οι πράξεις δίνουν νόημα στις λέξεις... και οι

πράξεις;... οι πράξεις εδώ είναι πολεμικές... Στοχεύουν τον εχθρό, αποδομούν το καθεστώς διαλύοντας τις εικόνες και τα είδωλα μιας υπνωτισμένης κοινωνίας που έχει μάθει να γονατίζει, να υποτάσσεται, να σκύβει το κεφάλι.

Μα οι επαναστάτες δεν σκύβουν το κεφάλι... «Υπάρχει πάρα πολύ αίμα, πάρα πολλή βία. Αυτοί που αγαπούν αληθινά τη δικαιοσύνη δεν έχουν δικαίωμα να επικαλούνται την αγάπη. Στέκουν όρθιοι... με το κεφάλι ψηλά, τα μάτια καρφωμένα. Τι δουλειές μπορεί να έχει η αγάπη σ' αυτές τις περήφανες καρδιές; Η αγάπη σε κάνει σιγά-σιγά να σκύβεις το κεφάλι... Εμείς έχουμε τον αυχένα δύσκαμπτο...»

Χαιρετίζουμε με τις γροθιές υψωμένες τα αιχμάλωτα μέλη της Ε.Ο Συνωμοσία Πυρήνων Της Φωτιάς, Γ. Τσάκαλο, Π. Αργυρού, Χ. Χατζημιχελάκη, καθώς και τον αναρχικό επαναστάτη Γ. Σκουλούδη, για την περήφανη στάση τους, και δηλώνουμε ότι η στάση τους αυτή μας κάνει ακόμα πιο επικίνδυνους, ακόμα πιο επιθετικούς.

Θέλοντας, λοιπόν, να πετύχουμε ένα ακόμα πλήγμα στο γόητρο του εχθρού, κομμάντο του σχηματισμού μας, τα ξημερώματα της Τρίτης 23 Νοεμβρίου, τοποθέτησε ενισχυμένο εμπρηστικό μηχανισμό, παρόμοιο με αυτόν που είχαμε τοποθετήσει στην HSBC στο Ψυχικό, στη πλαϊνή είσοδο του DIVANI CARAVEL, λίγα μόλις μέτρα από τη κεντρική είσοδο, στην πλάτη των σεκιουριτάδων και του μπάτσου σκοπού. Σ' αυτό το σημείο θέλουμε να τονίσουμε πως το μικρό μέγεθος του μηχανισμού που χρησιμοποιήσαμε επιλέχθηκε ώστε να μην υπάρξουν απώλειες και τραυματισμοί από τη μεριά των εργαζομένων και μόνο! Παρόλο που πιστεύουμε πως σε ξενοδοχεία σαν και αυτό που διαμένει, συναλλάσσεται, συνευρίσκεται και ψυχαγωγείται η ντόπια και ξένη πολιτική και οικονομική ελίτ αξίζει μόνο η λεηλασία και η ολική καταστροφή.

Στόχος της επίθεσής μας ήταν να προκαλέσουμε τρόμο στους ενοίκους του εν λόγω ξενοδοχείου, ανάμεσα τους και πολλοί βουλευτές, να πλήξουμε την εικόνα της χώρας και τη βαριά βιομηχανία της που λέγεται τουρισμός, καταδεικνύοντας ταυτόχρονα ότι η Αθήνα δεν ήταν, δεν είναι και δεν θα είναι ασφαλής πολη, ούτε πρόσφορο έδαφος για “ασφαλείς επενδύσεις” με “υψηλή απόδοση”. Η περιοχή που κινηθήκαμε άλλωστε είναι μια περιοχή αυξημένης επιτήρησης και ελέγχου, αφού σε ακτίνα λίγων εκατοντάδων μέτρων περιλαμβάνει την έδρα των ΥΜΕΤ, την Τροχαία Καισαριανής, τα Α.Τ Καισαριανής, Παγρατίου, καθώς και το ξενοδοχείο HILTON, το οποίο το συγκεκριμένο βράδυ που πραγματοποιήθηκε η επιχείρησή μας φυλάσσεται και από τους “άγρυπνους φρουρούς” των ΜΑΤ, λόγω της συνέντευξης της Τρόικας το επόμενο πρωί.

Ο εχθρός δεν είναι άτρωτος, αυτό μάλιστα φαίνεται και από τις νύχτες φωτιάς που μας χαρίζουν αντάρτικοι σχηματισμοί και ομάδες σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη, που με την ποιότητα των χτυπημάτων τους και των λόγων τους μας ενθουσιάζουν και μας κανούν ανυπόμονους για τα επόμενα χτυπήματα.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, οργανώνουμε την ανταρσία, συνωμοτούμε, χτύπαμε, δεν αφήνουμε χώρο στον εχθρό, βρισκόμαστε δίπλα του, παρακολουθούμε τις κινήσεις του, πηγαίνουμε ακάλεστοι στα σπίτια, στα ξενοδοχεία, στα πολυτελή μαγαζιά του και πάντα διαφεύγουμε αφήνοντας τη φωτιά να καίει πίσω μας...

...Οι μέρες μας θα 'ρθούν... και όταν έρθουν θα ψάχνετε τρύπες να κρυφτείτε κουφάλες...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο σπίτι της Καλλιόπης Σπανού Αθήνα, 15 Γενάρη 2011

Ο βασιλιάς είναι γυμνός... πίσω από τους θεσμούς, τους νόμους, τις στολές, τις καταδικαστικές αποφάσεις, πίσω από τις πολιτικές και τα σύμβολα του καθεστώτος κρύβονται πρόσωπα. Πρόσωπα με ονόματα, διευθύνσεις και ρόλους που στη διαστρωμάτωση της εξουσίας καθένα από αυτά έχει το μερίδιο και το βάρος της θέσης και των επιλογών του.

Η δική μας θέση και επιλογές ξεκάθαρες εδώ και καιρό. Είχαμε δηλώσει, εξάλλου, ότι θα έρθουμε στα σπίτια σας. Έτσι τα ξημερώματα του Σαββάτου 15/1 επισκεφτήκαμε την Καλλιόπη Σπανού στο συγκρότημα κατοικιών που διαμένει στο Χαλάνδρι επί της οδού Ζαίμη 38 και της αφήσαμε σε ένδειξη “εκτίμησης” στο πρόσωπό της εμπρηστικό μηχανισμό αποτελούμενο από 5 λίτρα βενζίνης και 3 γκαζάκια. Αποφασίσαμε να τοποθετήσουμε το μηχανισμό στην αυλή και όχι σε κάποια πόρτα ή παράθυρο προκειμένου να αποφευχθεί τραυματισμός άλλου ενοίκου ή και της ίδιας της κόρης σου. Όσο για τον “αξιότιμο” σύζυγό σου και το ρόλο του θα αναφερθούμε στο μέλλον.

Η αποσιώπηση της επίθεσης εντάσσεται, για ‘μάς, στην προσπάθεια του εχθρού για εμπέδωση κλίματος ασφάλειας και ελέγχου.

Η Καλλιόπη Σπανού είναι η διάδοχος του Γιώργου Καμίνη στη θέση του *συνήγορου του πολίτη*. Μιας διορισμένης “ανεξάρτητης” αρχής που έχει σαν αποστολή της την ελαχιστοποίηση των τριβών μεταξύ καθεστώτος και κοινωνίας, δεν είναι τίποτε άλλο δηλαδή από το λάδι ανάμεσα στα γρανάζια της κρατικής μηχανής.

Να γνωρίζετε καλά όλοι εσείς οι ευυπόληπτοι “κύριοι” και “κυρίες”, την ώρα που χτίζετε καριέρες ως μίζεροι στυλοβάτες και υπαλληλίσκοι, την ίδια ώρα στήνονται πολιτικά στρατοδκεία, σύντροφοί μας βασανίζονται, διώκονται, φυλακίζονται, οι φιλικές σχέσεις ποινικοποιούνται και η σφραγίδα των αντιτρομοκρατικών διατάξεων πέφτει πάνω σε κάθε κόμματι που αντιστέκεται και δρα.

Να ξέρετε, επίσης, ότι η επιβαρυσμένη κοινωνική σας θέση δε θα ξεχαστεί, πόσο μάλλον να συγχωρεθεί... Θα λογοδοτήσετε κουφάλες, και επειδή στις μέρες που έρχονται τα ελικόπτερα δε θα σας χωρέσουν όλους, το καλύτερο που έχετε να κάνετε για να σώσετε έστω και την τελευταία στιγμή την αξιοπρέπειά σας είναι χαρακίρι στη πλατεία συντάγματος.

Τραβάμε τις διαχωριστικές γραμμές. Πολεμάμε, δεν υποχωρούμε, υποχώρηση σημαίνει παραίτηση. Μιλάμε, δε σιωπούμε, σιωπή σημαίνει συνηνοχή. Δε δειλιάζουμε, μεταφέρουμε το φόβο στο στρατόπεδο του εχθρού και ανάβουμε το φυτίλι της εκδίκησης.

Ντροπή στους θεατές, στους υποτακτικούς, σ' αυτούς που σκύβουν το κεφάλι και γυρνάνε και το άλλο μάγουλο. Αναλαμβάνουμε τις ευθύνες των πράξεών μας, όλοι γνωρίζουμε τι συμβαίνει και κάνεις δεν είναι άμοιρος, η ιστορία του καθενός γράφει και δεν ξεγράφει.

Σ' αυτό το σημείο θέλουμε να τονίσουμε ότι η κριτική μεταξύ των επαναστατών και των ανθρώπων που αγωνίζονται οφείλει να είναι εξελικτική και να προωθεί τον ίδιο τον αγώνα, αλλιώς καταντάει να είναι συμπλεγματού τύπου σχόλια που κρύβουν κακεντρέχειες και απραξία.

Αφιερώνουμε την επίθεση μας στα φυλακισμένα μέλη της Ε.Ο Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς, Χ. Χατζημιχελάκη, Π. Αργυρού, που δικάζονται από τη δευτέρα 17/1 στο πολιτικό στρατοδικείο των φυλακών κορυδαλλού, καθώς και στους Π. Μασούρα, Κ. Καρακατσάνη, Γ. Καραγιαννίδη, Α. Μητρούσια, που αρνούνται τις κατηγορίες και δικάζονται για την ίδια υπόθεση.

Χαιρετίζουμε το κάλεσμα σε πολεμική εκστρατεία αλληλεγγύης των Πολεμιστών Επαναστατικής Συνείδησης.

Αλληλεγγύη για μας είναι ο ίδιος ο αγώνας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

θα επανέλθουμε.....

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση σε υποκατάστημα τράπεζας στο Κολωνάκι
Αθήνα, 11 Μάρτη 2011

Τα αδέρφια μας μάχονται...
Δεν παραιτούνται, δεν υποτάσσονται.
Τα αδέρφια μας τη μέρα συνωμοτούν και τις νύχτες σα σκιές κινούνται.
Σπέρνουν την καταστροφή, φτιάχνουν περάσματα, έτσι ζουν.
Δεν σέρνονται γλύφοντας για το ξεροκόμματο του αφεντικού...
Τα αδέρφια μας αναζητούν συντρόφους να γίνουν ένα,
δεν ξοφλούνται σε εφήμερες σχέσεις, στα μάτια βαθιά μας κοιτούν...
Τα αδέρφια μας στέκουν εμπρός στον εχθρό αφού δεν τους τρομάζει.
Δεν φοβούνται...
Ο φόβος χάρισμα σε νοικοκυραίους και ρουφιάνους.
Τα αδέρφια μας περήφανα στέκουν και στη φυλακή...
Δε μετανοιώνουν, δε συνθηκολογούν με δικαστές κι ανθρωποφύλακες.
Τα αδέρφια μας δε ζητιανεύουν για ζωή.
Ελευθερία ψάχνουν και πάνε μέχρι τέλους.

Ο Λάμπρος Φούντας είναι αδερφός μας, πολεμιστής της Ελευθερίας, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, έπεσε στη μάχη, με το όπλο στο χέρι.

Δεν αρμόζουν δάκρυα για τα αδέρφια μας, συνέχεια του Αγώνα και επίθεση αρμόζει.

Ως ελάχιστο φόρο τιμής επιτεθήκαμε στην εμπορική τράπεζα επί της Σκουφά, στην πλατεία Κολωνακίου, τα ξημερώματα της Κυριακής 6 Μάρτη.

Κοιτάμε Ψηλά, εκεί που μαζί με άλλους σπάνιους κι ωραίους καταστρώνει Σχέδια.

Χαμογελά σ' αυτούς που συνεχίζουν, σ' αυτούς που δε ξεχνούν, σ' αυτούς που κοιτάζουν το θάνατο και φωνάζουν: *Θάνατος δεν υπάρχει!*

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Αλληλεγγύη στους αιχμάλωτους Αντάρτες της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, της Ε.Ο. Επαναστατικός Αγώνας, της Ε.Ο. 17 Νοέμβρη.

Αλληλεγγύη στους αιχμαλώτους πολέμου που δε σκύβουν το κεφάλι πίσω από τα κάγκελα της δημοκρατίας.

Αλληλεγγύη στους απεργούς πείνας για την “υπόθεση βόμβα” στη Χιλή.

Υψώνουμε τις γροθιές σ' αυτούς που συνεχίζουν τις εχθροπραξίες...

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

Συμβούλιο Αποδόμησης της Τάξης

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις σε πολιτικά γραφεία
Θεσσαλονίκη, Μάρτης 2009

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ορκιστήκαμε να μην θάψουμε το τσεκούρι του πολέμου αυτές τις στιγμές άνθισης της ανταρσίας, όπου το τοπίο ξεθολώνει, οι ισορροπίες της ειρηνικής και δημοκρατικής συμβίωσης ξεχαρβαλώνουν και η όξυνση ενός νέου εμφυλίου πολέμου ευδοκιμεί.

Μετα τον Δεκέμβρη κάτι καινούριο γεννιέται

Οι υπέροχες στιγμές αυθόρμητης μηδενιστικής βίας στους δρόμους βάλανε σε επιταχυντική τροχιά τις διαδικασίες ατομικής συνειδητοποίησης και συλλογικής ζύμωσης όσων δεν καλύπτονται απο 5, 10 ή 100 μέρες φωτιάς. Η ανταρσία στελεχώνεται απο όλο και περισσότερους που είναι έτοιμοι να παίξουν τα πάντα χωρίς καμία καβάζα. Τα χτυπήματα πολλαπλασιάζονται και οι ομάδες ξεπηδούν η μια μετά την άλλη. Οι χαλαρές σχέσεις φιλίας αντικαθιστούνται απο συντροφική εμπιστοσύνη που γεννιέται εκεί που πρέπει. Στα πεδία μάχης που εμείς επιλέξαμε. Η πολυπόθητη κοινωνική πόλωση και δυχνώνια αρχίζει να οικοδομείται.

Για όσους ακόμα περιμένουν

Οι αντικειμενικές συνθήκες για το κτήσιμο της αταξικής κοινωνίας δεν πρόκειται να έρθουν ποτέ για όσους τις περιμένουν. Οι μόνες “αντικειμενικές” συνθήκες είναι αυτές που δημιουργούνται σε χρόνο ενεστώτα απο όσους επιλέγουν να πραγματώσουν επιθετικά τις αρνήσεις τους. Τα υπόλοιπα είναι φλυαρίες αυτών που δεν θέλουν ή φοβούνται να περάσουν στην επίθεση. Για όλους τους υπόλοιπους, που δηλώνουν απλοί πολίτες, η αποστήθιση των κρατικών και δημοσιογραφικών εντολών είναι ζήτημα συνήθειας.

“Η αστυνομία δεν κάνει καλά την ζουλειά της”

“Να συλλάβουν τους κοπυκουλοφόρους”

“Να πιάσουν τους τρομοκράτες”

Στην πιο “αθώα” εκδοχή, με όλο και περισσότερο ένστολες επιθυμίες, στην πιο “ένοχη” και εφιαλτική με την βιάη πραγμάτωση των εντολών της εξουσίας, όπως συνέβη 3 μήνες πρίν στην τράπεζα πειραιώς στην θεσ/νίκη με το λιντσάρισμα ληστών απο πλήθος ηλιθίων.

Για αυτούς που ανασταίνουν τους νεκρούς

Το προλεταριάτο ως εν δυνάμει επαναστατικό υποκείμενο πέθανε. Αν κάποτε όλοι ήταν σύντροφοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου σήμερα ισχύει το αντίστροφο. Παρά τις βαθείες οικονομικές διαφορές η δημοκρατία βρήκε τρόπο να ενώσει τους υπηκόους της μέσω του φόβου και της πλαστής ανάγκης για ασφάλεια. Επαναστατικό υποκείμενο είναι ο καθένας αν το επιλέξει και όχι κάποια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα. Έτσι κι αλλιώς για μας η θέληση για δράση δεν σχετίζεται με οικονομικά συμφέροντα, φτώχεια ή ανεργία (καταστάσεις που θα μπορούσαν ίσως να επιταχύνουν την διαδικασία συνειδητοποίησης), μα με την έλειψη ελευθερίας και αυτοπραγμάτωσης στον κοινωνικό ιστό.

Ενταση και διάρκεια σε ένα χρόνο

Τα απανωτά χτυπήματα δεν τους αφήνουν χρόνο για αναδιοργάνωση. Θρυματίζουν ανεπανόρθωτα την αστραφτερή βιτρίνα της κοινωνικής ειρήνης, κάνοντας ολοκάθαρο το πόσο μετέωρο είναι το σύστημα, πόσο σαθρες βάσεις έχει. Αν το κράτος περνάει στην καταστολή εμείς πάλι κερδίζουμε. Το κλίμα φορτίζεται και χάνει μονάχα αυτός που έχει κάτι να προστατεύσει.

Όπως και να'χει τα πολύπλοκα συστήματα καταστολής, γεννούν μονάχα επίδοξους επαναστάτες.

Και μια διευκρίνιση

Αν χτυπάμε, χτυπάμε γιατί αυτό καλύπτει τον δικό μας αξιακό κώδικα και πραγματώνει την επαναστατική μας συνείδηση. Δεν είμαστε ζορο ούτε το κάνουμε ευελπιστώντας σε συμπάθειες. Πιστεύουμε απλά ότι ο καθένας μπορεί να περάσει στην επίθεση αν το θελήσει και πλήτουμε με θράσος το κύρος ενός κατα φαντασία πανίσχυρου εχθρού. Η εντροπία αυξάνεται και η επιλογή της ουδετερότητας εξαλείφεται, όσοι παραμένουν άπραγοι έχουν διαλέξει ήδη στρατόπεδο.

Χτυπήσαμε τα πολιτικά γραφεία των Στέλιου Παπαθεμελή, Κώστα Γκιουλέκα, Στάθη Κουτμερίδη, Δημήτρη Γαλαμάτη, Γ. Ορφανού, Γ. Ιωαννίδη για να τους υπενθυμίσουμε ότι αποτελούν διαρκή στόχο και για να μοιραστούμε τις επαναστατικές επιλογές του Πολύκαρπο Γεωργιάδη, που περνάει από εφετείο στις 3 απριλίου κατηγορούμενος για εμπρηστική επίθεση σε όχημα security 5 χρόνια πριν και βρίσκεται σήμερα προφυλακισμένος για την απαγωγή Μυλωνά.

Υ.Γ.

Δίνουμε και πέρνουμε πνοή από αυτούς που με όποιο μέσο επιλέξουν (αφήνουμε τους διαχωρισμούς για τους φοβισμένους φαφλατάδες “ειδικούς”) χτίζουν μαζί μας και χτίζουμε μαζί τους τον επαναστατικό στρατό που πορεύεται ανειρήνευτα και εφορμεί στα αστέρια.

Στέλνουμε συντροφικούς χαιρετισμούς, προσπερνώντας τις διαφορετικές οπτικές, στις ομάδες που διαμορφώνουν το νέο αντάρτικο πόλης, στις Πυρινες σκιές, Συνομοσπία πυρήνων της φωτιάς, Συμμορίες συνείδησης, Εξτρεμιστές περάματος, Πυρήνες ανομίας, Carpe Noctoum, Αποστάτες του ήσυχου ύπνου, Επαναστατικός Αγώνας, Εμπρηστές ενάντια στη λήθη, Αναρχική πρόσκρουση, Κομμάντο Ζυλ Μπονο, Εμπρηστικές ομάδες νύχτας, Σέχτα Επαναστατών

Συμβούλιο αποδόμησης της τάξης

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικά χτυπήματα σε στόχους "Δημόσιας Ασφάλειας"
Θεσσαλονίκη, 14 - 18 Μάη 2009

Είναι καιρός να εγκαταλείψουμε τον κόσμο του πολιτισμένου και το φως του.

*Είναι αργά για να 'μαστε λογικοί και καλόπιστοι, πράγμα που οδήγησε σε μια ζωή χωρίς ενδιαφέρον.
Κρυφά ή όχι, είναι ανάγκη να αρχίσουμε να είμαστε άλλοι, ή αν όχι, να σταματήσουμε να είμαστε.*

Περίπου 3 εβδομάδες μιας ύποπτης σιωπής. Κάποιοι ίσως το θεώρησαν μια μικρή ανάπαυλα. Κάποιοι άλλοι μια φυσική ροή των πραγμάτων προς εκτόνωση με μια μελλοντική ευκαιριακή ανάκαμψη, όταν οι συγκυρίες το επιτρέψουν. Όμως στην πραγματικότητα οι ομάδες και οι πυρήνες που συγκροτούν το νέο αντάρτικο πόλης αποσύρθηκαν από το προσκήνιο της φωτιάς, όχι για να ξεκουραστούν (άλλωστε η ξεκούραση δεν θα έρθει ποτέ για τους επαναστάτες), αλλά για να κάνουν πράξη, τους χαιρετισμούς που ανταποδίδουν τον τελευταίο καιρό μετά από κάθε χτύπημα.

Σε αυτό το διάστημα φαινομενικής απραξίας πολλά συνέβησαν. Σύντροφοι από αντάρτικες ομάδες συναντήθηκαν, επικοινωνήσαν εμπειρίες, αντάλλαξαν τεχνικές, προβληματίστηκαν, σχεδίασαν και άνοιξαν μια νέα πιθανότητα. Την πιθανότητα της Σύμπραξης Αντάρτικων Ομάδων, σε πρώτο βαθμό ως πειραματική πλατφόρμα δυνατοτήτων, τόσο θεωρητικών, όσο και επιχειρησιακών.

Αυτή η νέα απόπειρα αναλαμβάνει την ευθύνη για το 4ήμερο φεστιβάλ που διοργάνωσε από 14 μέχρι 18/05 ώστε να δοκιμαστεί, να εκτεθεί, να βελτιωθεί, να κάνει την αυτοκριτική της, αλλά και να δεχθεί κριτική, να επικοινωνήσει με νέες αντάρτικες οργανώσεις, να βρει τον εαυτό της για να τον «ξαναχτίσει» σε κάθε νέο χτύπημα ξεπερνώντας τον.

Εμείς από την μεριά μας ως Συμβούλιο Αποδόμησης της Τάξης συμμετέχοντας στην Σύμπραξη επιλέξαμε και χτυπήσαμε στην πόλη της Θεσσαλονίκης 4 στόχους.

- * Τον σύλλογο απόστρατων ενόπλων δυνάμεων και σωμάτων ασφαλείας
- * Οπλοπωλείο Κύργιας στην Εγνατία
- * Αυτοκίνητο εταιρίας συστημάτων ασφαλείας
- * Βιοτεχνία στρατιωτικών και αστυνομικών ενδυμάτων

Η κοινή συνιστώσα όλων των χτυπημάτων είναι πως αποτελούν το απόστημα του κοινωνικού καρκινώματος που ονομάζεται «Δημόσια Ασφάλεια». Όταν η κυριαρχία με όλους τους εκφραστές της, από τα αφεντικά μέχρι τους «προλετάριους» μιλάνε τη γλώσσα της ασφάλειας, τότε μιλάνε τη γλώσσα του πολέμου.

Νέες προσλήψεις μπάτσων, αύξηση των security, επαγγελματικός μισθοφορικός στρατός, κάμερες παρακολούθησης, αντικλεπτικά συστήματα, μπλόκα στους δρόμους, περιπολίες ένστολων, ανέγερση φυλακών, αστυνομικά δίκτυα ανταλλαγής πληροφοριών, βιομετρικές τεχνικές αναγνώρισης, επεξεργασία DNA, παρακολουθήσεις, θωρακισμένες πόρτες και αμπαρωμένοι ψυχισμοί καχυποψία και κοινωνικός χαφιεδισμός. Αυτό είναι το νέο πεδίο πολέμου που εσωτερικεύουμε κάθε μέρα. Μέσα σε αυτή την πόλη ασφυκτιούμε από τις σημαίες και τις πινακίδες των απαγορεύσεων, από τους ηλίθιους με τα πηλίκια και της σειρήνες της διαρκούς επιτήρησης.

Σήμερα ο αστυνομικός στρατός των κολάδικων, των περιπολιών, των σταθμευμένων διμοιριών, των ζητάδων, της ομάδας Δ, των ΟΠΚΕ, των ασφαλιτών, δεν «φυλάει» απλώς ένα κρατικό κτήριο, μια τράπεζα ή έναν υποτιθέμενο στόχο, αλλά φρουρεί το τίποτα σε έναν πολυσύχναστο δρόμο. Αυτό το «τίποτα» είναι η προσπάθεια της δημοκρατία σαν φυλάει το «όλον». Να εκπαιδεύσει τα βλέμματα στην παρουσία των ένστολων, να εξοικειώσει τα αυτιά στον ήχο των περιπολικών, να διαμορφώσει το λόγο στη γλώσσα της κατάφασης απέναντι στις στολές.

Σε αυτό τον πόλεμο υπάρχει ανάγκη για ολική επιτήρηση του χώρου, ώστε να προλαμβάνονται οι κινήσεις από τον εχθρό. Εδώ είναι που η τεχνολογία και οι εταιρίες κάνουν «χρυσές δουλειές». Άλλωστε ο πόλεμος για την κυριαρχία είναι μια καλή δουλειά. Έτσι και η ιδεολογία της ασφάλειας, όπως κάθε ιδεολογία, είναι μια καλοστημένη επιχείρηση.

«Business as usually»....

Γι αυτό και εμείς τους επισκεφθήκαμε για να ελέγξουμε αν όντως λειτουργούν τα συστήματά τους. Επίσης επειδή κάθε δουλειά εκτός από ντροπή είναι και επιλογή, επισκεφθήκαμε και την βιοτεχνία ενδυμάτων.

Το πρόθυμο αφεντικό του και οι εξυπηρετικοί υπάλληλοι που κάνουν υποκλίσεις στους μπάτσους και τους στρατιωτικούς που αποτελούν την απόλυτη πλειοψηφία στο πελατολόγιο τους ας μάθουν πως οι επιλογές έχουν το τίμημα τους. Την επόμενη φορά ίσως και με πιο προσωπικό κόστος.

Ακόμα επειδή κάθε ιδεολογία είναι ένα εργοστάσιο παραγωγής κοινωνικών ταυτοτήτων, έτσι και η ιδεολογία της ασφάλειας δίπλα στην φιγούρα του κλασσικού χαφιέ παράγει και την εικόνα του ένοπλου νοικοκυραίου που είναι έτοιμος να πάρει τον νόμο στα χέρια του για να προστατεύσει την μικροιδιοκτησία του.

Τα γνωστά μπατσομάγαζα εμπορίου όπλων, όπως ο Κύργιας, εκτός από τα νταραβέρια που έχουν με τους μπατσους, και τους στρατόκαυλους, μπορούν να εξυπηρετήσουν και αυτή την κοινωνική ανάγκη. Εμείς από τη μεριά μας εξυπηρετούμε τα δικά μας συμφέροντα, γι' αυτό και περάσαμε μια βραδινή βόλτα από εκεί.

Τέλος επειδή η γραφικότητα δεν είναι μόνο για γέλια, αλλά και καμιά φορά και για κλωτσιές επισκεφθήκαμε τον σύλλογο απόστρατων ενόπλων δυνάμεων και σωμάτων ασφαλείας 50 μέτρα από το Α.Τ. λευκού πύργου για να αφήσουμε και σε αυτούς ένα δείγμα των διαθέσεων μας.

Τώρα ανάμεσα στις κουβέντες για τις «ένδοξες» μέρες της χούντας και τον πρωταγωνιστικό ρόλο του στρατού, που «τότε ήταν αλλιώς τα πράγματα», ας έχουν το νου τους και στην πόρτα τους σπιτιού τους μην τους ξαναφήσουμε τίποτα, και συναντηθούν με τη φωτιά μας.

Όμως εκτός από τις θέσεις, τις κινήσεις, και το σχέδιο άμυνας του εχθρού, πρέπει να επανα-εκθέτουμε συνεχώς την δικιά μας υπόθεση είτε σαν απειλή, είτε σαν πρό(σ)κληση, ανάλογα με τον δείκτη ανάλογα με το που κατατάσσει ο ίδιος τον εαυτό του. Το νέο αντάρτικο πόλης που συνδιαμορφώνουμε με αρκετές ομάδες ακόμα επαναστατών είναι για εμάς πρώτα και κύρια η ουσιαστική πραγμάτωση των αρνήσεων και των επιθυμιών μας σ' ένα κόσμο που δεν μας καλύπτει. Σε μέτριους καιρούς για μέτριους ανθρώπους το να μάχεσαι και να χτυπάς με κάθε μέσο την συνθήκη που σε κρατά έγκλειστο είναι η μοναδική αυθεντική περιπέτεια και ο μοναδικός αξιοπρεπής τρόπος ζωής.

Συμμετέχοντας σε αυτό, αναγνωρίζουμε και ξεπερνάμε τα όρια μας. Ανακαλύπτουμε έναν καινούργιο εαυτό, που έχει καταργήσει τις όποιες αναστολές για να περάσει στην επίθεση. Έχει ποδοπατήσει την όποια ηθική θέλει να τον κρατήσει άπραγο. Από την άλλη το να επιλέγουμε το αντάρτικο πόλης, έχει σαφή αποτελέσματα και στο σύνολο της κοινωνικής ζωής. Οι ισορροπίες που η δημοκρατία έχει ανάγκη ανατινάζονται. Η ανασφάλεια στις τάξεις των φιλήσυχων ανθίζει. Ο εχθρός τρέχει να μαζέψει τα ασυμάζευτα. Η εικόνα του έχει πληγεί ανεπανόρθωτα, και η αναμενόμενη καταστολή, όπως έχουμε ξαναπεί, αφενός κάνει εμάς πιο επιδέξιους, αφετέρου επιφορτίζει το πολωμένο κοινωνικό σώμα με τις επιπτώσεις της συνθήκης αυτής να είναι υπέρ αυτών που εργάζονται για λογαριασμό της εντροπίας.

Το αντάρτικο πόλης δεν έχει ανάγκη από υποστηρικτές, η ουσία του τους εχθρεύεται. Αντίθετα αναζητά συμπορευτές και συνενόχους που είναι έτοιμοι να δώσουν τα πάντα για να πλήξουν την κοινωνική αρμονία / αγχώνη στο λοιμό των συνειδητοποιημένων επαναστατών. Δεν περιμένει κινήματα και μαζικούς αγώνες, επιλέγει τον χρόνο και τον τόπο των δράσεων του, βάση των επιθυμιών των φορέων του και όχι των συγκυριών. Δεν αντιπολιτεύεται μα συνωμοτεί ενισχύοντας τις τάξεις του, όχι εξαιτίας κάποιας «ταξικής ταυτότητας», αλλά εξαιτίας της συνείδησης του νέου επαναστατικού υποκειμένου. Του κάθε εγώ που βρίσκει τις επιθυμίες του έξω από τον κυρίαρχο κοινωνικό ιστό.

Η μονιμοποίηση του χάους στις μητροπόλεις, και οι ολοένα αυξανόμενες ποιοτικά – ποσοτικά εχθροπραξίες των αντιμαχόμενων στρατοπέδων ας είναι η ταφόπλακα των κυρίαρχων σχέσεων και ρόλων.

Το στοίχημα είναι πια σε κίνηση.

Η Λερναία Ύδρα της ανταρσίας, οι 100 επαναστατικές οργανώσεις, ας μην αφήσουν τίποτα όριο στο πέρασμα τους.

*Για την οργάνωση μιας αδούλωτης και άγριας ζωής
Συμβούλιο αποδόμησης της τάξης / Σύμπραξη Εμπρηστών*

Δεν με οδηγούν φαντάσματα, περιπλανιέμαι μονάχος: δεν είναι η ψευδαίσθηση μιας τέλει κοινωνίας ή η ιστορική λύτρωση της ανθρωπότητας, αλλά η απόλυτη ανάγκη να καταφάσκω στις δυνατότητες μου ενάντια σε οποιαδήποτε άλλη δύναμη.

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις σε πολιτικά γραφεία, στην οικία του
μητροπολίτη Θεσ/νίκης Άνθιμου, και στο Ελληνοϊταλικό Επιμελητήριο
Θεσσαλονίκη, 21 - 23 Οκτώβρη 2009**

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΙΙ

«Θα φωνάξουμε αρπάξτε τα τσεκούρια και με αυτά θα διαλύσουμε τους αυτοκράτορες χωρίς να κάνουμε οικονομία στα χτυπήματά μας όπως και αυτοί δεν κάνουν στα δικά τους εναντίον μας»

Ψηλαφίζοντας την πολιτική καθημερινότητα ξέρουμε πως η κυριαρχία γνωρίζει καλά τους κανόνες του παιχνιδιού. Η μεγαλύτερη αυταπάτη της δημοκρατίας είναι ότι δημιουργεί ένα πλασματικό δικαίωμα για συμμετοχή στην «αλλαγή» των εκάστοτε συνθηκών. Μέσω των εκλογών ο πολίτης έχει να επιλέξει από τις πιο δεξιές-συντηρητικές τάσεις έως τις πιο σοσιαλιστικές, προοδευτικές και αριστερές. Έτσι λοιπόν, στο θίασο της πολιτικής, οι πρωταγωνιστές αλλάζουν ανάλογα με το αν οι υπήκοοι προτιμούν μια πιο ολοκληρωτική και άμεση εξουσία ή μια εξουσία συγκαλυμμένη από αντιλήψεις όπως η ενεργότερη και πιο καίρια συμμετοχή του πολίτη. Ο ενδοσυστημικός αυτός πόλεμος παρουσιάζεται εκθαμβωτικά στα μάτια των ψηφοφόρων αποκρύπτοντας την αποκρουστική πραγματικότητα της καπιταλιστικής λειτουργίας, ως ένα ενιαίο κέντρο διαχείρισης της κοινωνίας.

Τα ΜΜΕ έχουν και αυτά το δικό τους ρόλο στην υπάρχουσα κατάσταση διαμορφώνοντας την «κοινή γνώμη» και αλληλεπιδρώντας με τις «ανάγκες» της. Προωθούν συγκεκριμένα κόμματα ανάλογα με τα οικονομικά συμφέροντα των διαχειριστών τους, παρουσιάζοντας την γραμμή τους ως αναγκαιότητα των καιρών.

Κι αν για την επίλυση του οικονομικού αδιεξόδου που προκύπτει από την ίδια την φύση του συστήματος, μμε και κοινή γνώμη δίνουν πίστωση χρόνου στη νέα κυβέρνηση , για τη διευθέτηση της υπόθεσης που ακούει στο όνομα «εσωτερικός εχθρός» η λύση έπρεπε να δοθεί επιτακτικά. Έτσι αν πριν και μετά τις εκλογές τα πολιτικά χαρτιά των μονομάχων της διακυβέρνησης αφορούσαν φοροαπαλλαγές, προσλήψεις, ικανοποίηση τοπικών διεκδικήσεων και ζητήματα εξωτερικής πολιτικής , στην ατζέντα και μάλιστα ως Νο1 προστέθηκε η καταπολέμηση της εγχώριας «βαριάς» ή «ελαφριάς» τρομοκρατίας αλλά και της ενοχλητικής ανομίας που γεννούν τα «μιάσματα» στους δρόμους.

Ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος αλλά και το νέο αντάρτικο πόλης δέχονται μια αναμενόμενη επίθεση σε στρατιωτικό και επικοινωνιακό πεδίο. Αναμενόμενη γιατί τα τελευταία χρόνια και ειδικότερα μετά τον Δεκέμβρη αναπτύχθηκε μια εσωτερική διαδικασία στους κόλπους του χώρου με το παράσιτο της οργανωμένης και συνεχούς αντάρτικης δράσης αλλά και της μηδενιστικής-κριτικής σκέψης να ευδοκιμεί επικίνδυνα. Γεγονός που δημιούργησε μια απειλητική για αφεντικά και δούλους συνθήκη, και έβαλε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας όσα έπρεπε να μείνουν πίσω, τις αυταπάτες και τις ονειρώξεις περί μαζικών αγώνων, αλλά και τη λογική ένοπλων πρωτοποριών που τις συνόδευαν. Μαζί τους πέθανε και αντιπολιτευτική βία, στο κουφάρι της οποίας ανασυντέθηκε η επαναστατική/αρνητική προς το σύνολο του υπάρχοντος βία, που έπαψε να διεκδικεί συμπάθειες εν αντιθέσει με τους «λαϊκούς τιμωρούς», μίλησε για τον εαυτό της αναζητώντας μονάχα συνενόχους.

Η νέα λοιπόν αυτή τάση μίλησε για την εδώ και τώρα απελευθερωτική διαδικασία, για μια μάχη χωρίς διαπραγματεύσεις, για την μη ύπαρξη αντικειμενικών συνθηκών, όχι ως αιτία αδράνειας αλλά σαν μια ακόμη αφορμή πολέμου και χτύπησε και χτυπάει με λόγο και πράξη την κενότητα μιας ολόκληρης εποχής. Έτσι χτυπήθηκε και θα χτυπηθεί .

*«Παιδάκι ακόμα θαύμαζα τον αμετανόητο κατάδικο που καταλήγει πάντα στη φυλακή.
Είχε μεγαλύτερη δύναμη κι απ' τους άγιους,
πιο πρακτικό πνεύμα απ' τους περιηγητές
κι αυτός , αυτός μόνο αυτός,
ήταν μάρτυρας του μεγαλείου και του δίκιου του.»*

Οι θριαμβολογίες για το τέλος της , μετά τη σύλληψη 4 ατόμων , φερόμενων ως μελών της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς δεν χάνουν αιτιότητας μα βουλιάζουν στην ματαιότητα. Η αξία της περιφοράς τους ως λάβαρα μηδενίστηκε μπροστά στη ροχάλα που κέρασε ο Παναγιώτης Μασούρας στο δημοσιογραφικό συρφετό.

Η μικρή παύση που κάποιιοι τη βάφτισαν , για χάρη του θεάματος, τέλμα θρυμματίστηκε από τις επιθέσεις που ακολούθησαν. Η , μετεκλογικά, επίδειξη αποφασιστικότητας για κόψιμο της ρίζας του κακού, στο "γκέτο των εξαρχειών» απλά όξυνε τις καταστάσεις προς όφελός μας. Μικρές αποδείξεις μιας ιστορικά επιβεβαιωμένης αλήθειας.

Η κοινωνία, ως μια δύναμη καταπιεστική απέναντι στο άτομο, που δεν την έχουν ορίσει, ακόμα κι αν εφεύρει βαλβίδες αποσυμπίεσης για τη διάχυτη απόγνωση , γεννά τις ασυνείδητες αρνήσεις της. Από τα πιο αποστειρωμένα μέρη μέχρι τα πιο εμετικά μπουντρούμια που την απαρτίζουν βλέπει συνειδητούς αρνητές της να ξεπροβάλλουν έχοντας επιλέξει να την ανατινάξουν συθέμελλα. Οι δρόμοι, με τους νέους αλήτες που τους κατακλύζουν , τα πεσίματα, το άραγμα στις πλατείες, το φλερτ με την παραβατικότητα, είναι αναπόφευκτα, βάσει μιας λογικής απόκλισης ατόμων από τις πρότυπες συμπεριφορές που πρώτες τα είχαν αποκλείσει.

*«Παπάδες, προφασόροι , αφεντικά κάνετε λάθος που με παραδίδετε στη δικαιοσύνη.
Δεν άνηκα ποτέ σ' αυτόν τον λαό
ποτέ μου δεν υπήρξα χριστιανός
τη γενιά μου τη βασάνιζαν και εκείνη τραγουδούσε
δεν ξέρω από νόμους, δεν έχω ηθική, είμαι πρωτόγονος:
κάνετε λάθος...»*

Η συνειδητή ατομική/συλλογική διαδρομή για την ολοκληρωτική άρνηση ενός δουλοπρεπούς κόσμου είναι αυτονόητη, από την στιγμή που η διάχυση έκανε την επανάσταση υπόθεση προσωπική και ακόμα όταν οι φυλακές γεμίσουν με μερικές δεκάδες πολεμιστών θα υπάρχουν ήδη άλλοι έτοιμοι στις επάλξεις , να αποτελειώσουν όσα οι πρώτοι άφησαν μισά.

Και το στοίχημα είναι ήδη σε κίνηση.

Η κοινωνία της εικόνας θα καταρεύσει απ'όλα αυτά που χαλάνε την δικιά της, πριν την πνίξουν οι αντιφάσεις της. Ο πόλεμος της ουσίας θα κερδιθεί με τα απανωτά χτυπήματα και τις παράλληλες ζυμώσεις.

Η πόλωση του κοινωνικού συστήματος, το ξεκαθάρισμα των στρατοπέδων , ας θεωρηθεί ο υπέρτατος σκοπός μας. Στο χέρι μας η όξυνση του υποσκάπτοντος την κοινωνική αρμονία, εμφυλίου επαναστατικού πολέμου. Για να το λήγουμε, επαναδιατυπώνοντας παλιά μας κομμάτια. Η καταστολή έρχεται για να φορτίσει μια κατάσταση η οποία επιβαρύνει μονάχα αυτούς που έχουν κάτι να προστατεύσουν, για εμάς όλα είναι στο πρόγραμμα, ξέρουμε τι έχουμε απέναντι μας, πράττουμε από και με συνείδηση και αποδεχόμαστε κάθε κατασταλτική κίνηση ως απόδειξη του αγώνα μας.

Κλείνοντας το θέμα της καταστολής , όσον αφορά το επικοινωνιακό της κομμάτι , σχετικά με τα σχόλια υπερπαραγωγής όπως «μωρά της τρομοκρατίας» , «20χρονα των εξαρχειών» «παιδάκια παρασυρμένα από 30ρηδες» «καθοδηγητές και καθοδηγούμενοι» γνωρίζουμε ότι οι επαναστάτες δεν ορίζονται από την ηλικία, την κοινωνική τους τάξη και το φύλο τους αλλά μόνο από τις επιλογές που έχουν κάνει στη ζωή τους και τις πρακτικές που ακολουθούν. Οι επαναστατικές οντότητες εξάλλου είναι εκ των πραγμάτων πολύ μακριά από την καθημερινή μιζέρια που

διακατέχει το κοινωνικό σύνολο και γι' αυτό άλλωστε δεν θα κατανοηθεί ποτέ ο αξιακός τους κώδικας. Ακούσαμε ακόμα τον υπουργό προστασίας του πολίτη να αναφέρεται σε ιδεολόγους αναρχικούς από τη μια και σε βάνδαλους χούλιγκανς από την άλλη (ο φτηνός του διαχωρισμός μόνο πρόκληση μπορεί να αποτελέσει για πύρινες εξορμήσεις , για μία κριτική με λόγο και πράξη) Στην προσπάθεια διάσπασης των αντιστεκόμενων κομματιών απαντάμε πως η διάχυτη πολυμορφία μας είναι αυτή που σας τρομάζει. Όσο επιθετικός είναι ο επαναστατικός/αντιεξουσιαστικός λόγος που βγαίνει με διαφορετικές αντιλήψεις στο σύνολό του, αλλά πάντα με κοινή αφετηρία, συνάμα τόσο επικίνδυνοι γινόμαστε όταν πράττουμε, όταν τσαλακώνουμε καθημερινά την εικόνα του κράτους.

Απέναντι στην αποσύνθεση και τη ραστώνη που απλόχερα προσφέρει η πληκτική και μίζερη καθημερινότητα σε όσους επιλέγουν να την αποδεχτούν ως έχει, να την υποστηρίξουν και να τη συμπληρώσουν, ορθώνεται η μοναδική αυθεντική στάση ζωής, η ουσιαστική πραγμάτωση της ολοκληρωτικής άρνησης.

Ο καθένας μας ξεχωριστά, δοσμένος καθημερινά στην αναζήτηση της ατομικής ωρίμανσης πραγματώνει την ανάγκη για επίθεση στο τώρα. Δίνοντας καταστρεπτική διάσταση στα όνειρά μας αψηφούμε κάθε κίνδυνο και κόστος των επιλογών μας, ευτυχισμένοι όπως και πολλοί σύντροφοι που στη ζωή μας δεν είμαστε θεατές.

Κι ενώ λοιπόν η επισημοποίηση του πολέμου από πλευράς μας συναντά τον παροξυσμό των χειροκροτητών κάθε στόχου μας, την ανασφάλειά τους και την τρομοϋστερία τους, αποδεχόμενοι ακόμη και οι ίδιοι τους εαυτούς τους ως υποψήφια θύματα, υπάρχουν άτομα που είτε σταδιακά είτε άμεσα επιλέγουν την πραγμάτωση των δικών τους αρνήσεων απέναντι στο υπάρχον.

Γι' αυτούς δεν μένει παρά να εντοπίσουν στην επιλογή τους την επαναστατική προοπτική οργάνωσης των επιθυμιών τους, ισχυροποιώντας και τοποθετώντας τον ίδιο τους τον εαυτό ως σημαντική απειλή απέναντι σε κάθε τι που αντικατοπτρίζει την σαπίλα του κόσμου που επιβιώνουν.

Το αντάρτικο πόλης δεν λυγίζει, μηχανεύεται νέους τρόπους δράσης, ζυγίζοντας κάθε ευθύνη για να γίνει ακόμα πιο δυνατό. Είναι διάχυτο , διαιώνίζεται και εκρήγνυται στα σπλάχνα της τάξης, συντροφεύοντας πάντα τους αποστάτες αυτού του κόσμου.

Αναπόσπαστο κομμάτι αυτού είναι και η προσωπική απειλή.

Πορευόμενοι ανεξέλεγκτα στο δρόμο που σχηματίζεται από τη συνένωση όλων των σημείων-στιγμών πλήρους ατομικής απελευθέρωσης, διαρκώς εντοπίζουμε νέες ανεξερεύνητες οάσεις, ακόμα πιο εντυπωσιακές, ακόμα πιο ριψοκίνδυνες. Στο πεδίο όπου το γκρέμισμα συναντά το χτίσιμο , αναμένοντας την παράλληλη εμφάνιση νέων εμποδίων και προσβλέποντας στην εξέλιξη και της δικής μας ικανότητας για το ξεπέρασμά τους, επιλέγουμε να επιτεθούμε σε κάθε τι εχθρικό προς εμάς, από γενικευμένες καταστάσεις έως συγκεκριμένα άτομα.

Για όλα τα παραπάνω , αποφασίσαμε να τοποθετήσουμε εμπρηστικούς μηχανισμούς την Παρασκευή 23 Οκτώβρη στα πολιτικά γραφεία:

- * του υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Χάρη Καστανίδη,
- * του υφυπουργού Προστασίας του Πολίτη, Σπύρου Βούγια,
- * και της βουλευτού του ΠΑΣΟΚ Χρύσας Αράπογλου.

Επίσης, τρεις μέρες πριν την μεγάλη χριστιανοορθόδοξη γιορτή του Δημητρίου τοποθετήσαμε δύο εμπρηστικούς μηχανισμούς στην οικία του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμου.

(Η απόκρυψη της συγκεκριμένης ενέργειας από τα ΜΜΕ δεν καταφέρνει τίποτα παραπάνω από το να επιβεβαιώνεται η επικινδυνότητάς μας και να αποδεικνύεται ο φόβος σας προς εμάς.)

Τέλος, αναλαμβάνουμε την ευθύνη και για την επίθεση στο ελληνοϊταλικό επιμελητήριο στη Θεσσαλονίκη στις 21 Οκτώβρη. Η συγκεκριμένη ενέργεια ήταν ένα ελάχιστο δείγμα σεβασμού προς τον Ιταλό αναρχικό σύντροφο Alfredo Bonanno οποίος κατηγορείται για ληστεία τράπεζας. Δείχνοντας έτσι ότι η άρνηση εργασίας αποτελεί ουσιαστικό κομμάτι μιας επαναστατικής ζωής.

«Καλή τύχη φωνάζει αντικρίζοντας στον ουρανό μια θάλασσα φλόγες και καπνό. Κι από δεξιά κι αριστερά όλα τα πλούτη να λαμπαδιάζουν λες και έπεφταν χιλιάδες κεραυνοί»

Την πιο ειλικρινή μας απόδοση σεβασμού και τιμής στους επικυρηγμένους ή μη και κατ' επιλογή διωκόμενους αυτής της περιόδου που απολαμβάνουν την πιο άγρια γεύση ελευθερίας.

Η Λερναία Ύδρα της ανταρσίας, οι 100 επαναστατικές οργανώσεις, να μην αφήσουν τίποτα όρθιο στο πέρασμα τους.

Για την οργάνωση μιας αδούλωτης και άγριας ζωής.

Συμβούλιο αποδόμησης της τάξης.

ΥΓ Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για τα ρουφιανοπαπαγαλάκια της εφημερίδας «Μακεδονία» και για τους λόγους που συμπεριλαμβάνουν το εμπρηστικό μας μπράζ του περασμένου Μαρτίου σε πολιτικά γραφεία στις ενέργειες των συντρόφων της Συνωμοσίας των πυρήνων της φωτιάς. Θα αρκεστούμε όμως στα εξής: Αδιαφορούμε για το γιατί «μπερδευτήκατε» και για το ποιες εντολές ακολουθείτε, αλλά σας ενημερώνουμε πως απλά μας δίνετε μια μικρή ακόμα αφορμή μέσα στις χιλιάδες για να επισκεφτούμε εσάς και το προσωπικό σας.

Συνθήκη των Άνομων / Πρεσβευτές του Ερέβους

Ανάληψη ευθύνης για εμπρησμό περιπολικού της δημοτικής αστυνομίας
Θεσσαλονίκη, 26 Μάη 2009

“ωραίο είναι να απολαμβάνεις τα ερείπια των πολιτειών...”
Λωτρεαμόν

Είναι βέβαιο πως σχεδόν κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής σήμερα, μπορεί να αποτελέσει έναν τέλειο ξενιστή του δόγματος της ασφάλειας. Αυτό σε συνδυασμό με την πολυπόθητη μονιμοποίηση της τάξης, απ’ την μία δίνει νέα πατήματα στο κράτος να αυξήσει και να πληθύνει τους έμμισθους φρουρούς του (ομάδα Δ, πεζές περιπολίες, δημοτική αστυνομία κλπ) ενώ απ’ την άλλη έχει οδηγήσει στην μετατροπή της πλειοψηφίας των πολιτών από απλούς ύποστηρικτές και μέτριους χειροκροτητές των κατασταλτικών μέτρων σε εθελοντές μπάτσους, έτοιμους να υπερασπιστούν την ομαλότητα των καιρών.

Η καταστολή οπλίζεται τεχνολογικά και ιδεολογικά, διαχέεται από και προς το κοινωνικό σώμα ως άμεση ανάγκη και από τη μεριά της βάζει τις διαχωριστικές γραμμές που χωρίζουν τα στρατόπεδα του επαναστατικού πολέμου στα σπλάχνα της κοινότητας, διώκοντας όπως είναι φυσιολογικό τον κάθε έναν και την κάθε μια που ξεπερνά τις νόμιμες διόδους και οπλίζει τις αρνήσεις του. Κάθε επιχείρηση ισχύος από μεριάς των μπάτσων αποτελεί ένα απολαυστικό θέαμα στα μάτια του κάθε “Αθώου πολίτη”.

Το αντάρτικο πόλης με τους εμπρησμούς, τις εκρηκτικές και ένοπλες ενέργειες, οι ληστείες τραπεζών, οι καταδρομικές επιθέσεις σε σύμβολα του εχθρού, οι ενέργειες σαμποτάζ φαντάζει πλέον ως ο νούμερο 1 δημόσιος κίνδυνος. Αυτό του πρέπει, πάνω σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να εργαστούμε. Στην κατεύθυνση της κατάρρευσης της δημόσιας ζωής και των σχέσεων που αναπαράγει.

Και για εμάς δεν υπάρχει πιο σαγηνευτικό βίωμα από τον χορό της φωτιάς τις στιγμές που οι εκκωφαντικοί κρότοι και τα χαμόγελα αυθεντικής εκδίκησης και επαναστατικής αυτοπραγμάτωσης πέρνουν την θέση της απραγίας, της ανίας και της ανουσιότητας που μας είχαν προγραμματίσει να ζήσουμε. Τις στιγμές της δικής μας Ισχύος και Επιβολής απέναντι στην αλλότρια πραγματικότητα...

Τα ξημερώματα της περασμένης Τρίτης προκαλέσαμε στον χορό της φωτιάς ένα περιπολικό της Δημοτικής αστυνομίας στην συμβολή των οδών Κρυστάλλη και Συγγρού στην Θεσσαλονίκη. Το περιπολικό δεν άργησε να μεταμορφωθεί σε αποκαΐδια. Με αυτόν τον τρόπο θελήσαμε να δώσουμε στο κράτος και στην κοινωνία του καθώς και στους είτε έμμισθους, είτε άμμισθους εθελοντές,

φρουρούς τους να καταλάβουν πως δεν πρόκειται να συνεχιστεί η ειρηνική συμβίωση μας, εν αντιθέσει το μέλλον προμηνύεται ιδιαίτερα εκρηκτικό...

Χαιρετισμούς φωτιάς στον επαναστάτη αναρχικό Ηλία Νικολάου που βρίσκεται προφυλακισμένος και κατηγορείται για υπόθεση εμπρησμού γραφείου της Δημοτικής Αστυνομίας στον Εύοσμο.

Η οποιαδήποτε επιπλοκή στην υγεία του Νίκου Κουνταρδά βαραίνει αυτούς που τον κρατάνε δέσμιο. Ας έχουν τα μάτια τους 14, είμαστε παντού...

Έλεται συνέχεια...

Συνθήκη των άνομων/ πρεσβευτές του Ερέβους

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις σε όχημα του Alpha και στον σταθμό TV100
Θεσσαλονίκη, 1 - 3 Ιούνη 2009

*Σκοτεινή νύχτα απόψε. Τι θα συμβεί; Ούτε ένα άστρο.
Τα πλοία ακίνητα. Έσβησα τη λάμπα και περίμενα.
Ω προσδοκίες αιώνων!!*

*“...αλλά τι σημασία έχουν τα ονόματα αφού είμαστε όλοι ξένοι.
Και το σκοτάδι γιατί έρχεται όταν νυχτώνει
αν όχι για να κρύψει κάποιο μεγάλο μυστικό;*

*Ω απέραντη νοσταλγία για κάτι που ποτέ δεν ζήσαμε
και όμως αυτό υπήρξε όλη μας η ζωή...”*

Η νύχτα άνηκε πάντα στους ανυπότακτους. Μέσα στο σκοτάδι βρίσκονται και προετοιμάζονται και μετά, μετά μιλάει μόνο η γλώσσα της φωτιάς. Δύο τέτοιες νύχτες επιλέξαμε και εμείς για να ταραξουμε λίγο τον ήσυχο ύπνο της μητρόπολης, για να χαρίσουμε απλόχερα την φωτιά μας στους εχθρούς, για να στείλουμε πύρηνους χαιρετισμούς σε όλους τους συντρόφους. Στην δεύτερη εμφάνισή μας στην καρδιά της πόλης, λοιπόν, επιλέξαμε να χτυπήσουμε ίσως τον πιο αισχρό μηχανισμό παραγωγής είδησης, κουλτούρας, θεάματος, lifestyle και ηθικής, τους τηλεοπτικούς σταθμούς.

Με την κατάργηση της φεουδαρχίας και τη δημιουργία των μεγάλων αστικών κέντρων όπως τα γνωρίζουμε σήμερα έκανε την εμφάνισή του για πρώτη φορά ο όρος “μαζική επικοινωνία”. Η συσσώρευση μεγάλου αριθμού ανθρώπων (μάζας) στα κέντρα αυτά κατέστησε απαραίτητη τη δημιουργία μέσων επικοινωνίας τα οποία θα είναι σε θέση να αλληλεπιδρούν αφενός με την εξουσιαστική ελίτ και αφετέρου με τους εξουσιαζόμενους της , κατασκευάζοντας , προοθώντας και επιβάλλοντας μια γενικευμένη πραγματικότητα. Δεν είναι τυχαίο ότι την εποχή αυτή εμφανίζεται για πρώτη φορά το επάγγελμα του δημοσιογράφου. Οι επικοινωνιολόγοι βασιζόμενοι στο σχήμα stimulus-response δημιουργούν ερεθίσματα τα οποία προβάλλουν στις μάζες ρυθμίζοντας τις αντιδράσεις τους σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Τα μέσα αποτελούν μία μορφή διαμεσολαβητή ανάμεσα στους κρατιστές και τους υπηκόους τους, επηρεάζοντας ταυτόχρονα και τους δύο (διφασική μορφή επικοινωνίας).

Βασικό εργαλείο για την εξάπλωση της μαζικής πικοινωνίας αποτελεί η τηλεόραση και κατα συνέπεια οι τηλεοπτικοί σταθμοί. Πρόκειται για επιχειρηματικούς κολοσσούς κύριο μέλημα των οποίων είναι η ενημέρωση και το θέαμα. Προβάλλουν μία πλασματική πραγματικότητα και ,πιστοί στις αξίες τους, χρησιμοποιούν την πληροφορία ανάλογα με τα συμφέροντά τους.

Έτσι τα λαμόγια δημοσιογράφοι με την σιωπηρή σύμπραξη ή ακόμα και την απαίτηση των ηλίθιων μικροαστών-τηλεεξαρτημένων που αποτελούν το κοινό τους αναπαράγουν απόψεις όπως περισσότερη υποταγή, περισσότερη αστυνόμευση και καταστολή, πίστη στο δόγμα ησυχία-τάξη-ασφάλεια, συνεχή κοινωνικό έλεγχο, ρουφιανιά, εξαφάνιση οποιουδήποτε χαρακτηριστικού αποκλείει από την κανονικότητά τους. Ακόμα, μέσα απο δελτία και εκπομπές reality shows ξεδιπλώνουν όλο τους το ταλέντο στην υποκρισία και την γελοιότητα. Δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό...

Η επιρροή της τηλεόρασης βέβαια ξεφεύγει κατά πολύ από την σφαίρα της ενημέρωσης και εισβάλλει σε αυτή του θεάματος.Ανούσιες σειρές με φτηνό χιούμορ, εκπομπές τύπου reality, παρουσίαση της ανθρώπινης ζωής με τον πιο αλλοτριωμένο τρόπο, μπατσοταινίες που σε προκαλούν να γίνεις και εσύ σαν και αυτούς, διαφημίσεις που ταυτίζουν την ευτυχία με την κατανάλωση και πρωινές εκπομπές που προσφέρουν συντροφιά στις έγκλειστες νοικοκυρές, αποτελούν το μενού του εκάστοτε σταθμού. Έτσι η τηλεόραση ενισχύει την προυπάρχουσα κοινωνική ηθική ενώ δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου δημιουργεί μια νέα δική της.

Εμείς αντιτασσόμαστε ολικά τόσο στα σημερινά μέσα επικοινωνίας όσο και σε οποιαδήποτε άλλη μορφή μαζικής επικοινωνίας. Ακόμα δεν μπορεί παρά να αντιμετωπίζουμε εχθρικά όσους επανδρώνουν τα μέσα αυτά, από τους μαφιόζους μεγαλοεπιχειρηματίες και τους ρουφιάνους δημοσιογραφίσκους , έως τους ξεπουλημένους υπαλληλάκους τους και τους καραγκιόζιδες σεκιουριτάδες που τους φυλάνε. Όσον αφορά τους καθυστερημένους τηλεθεατές, οι οποίοι παθητικά δέχονται την τηλεοπτική αλήθεια και την ανάγουν σε μοναδική πραγματικότητα “γιατί έτσι λέει η τηλεόραση”, το μόνο που έχουμε να προτάξουμε είναι πόλεμος ανελέητος γιατί έτσι λέμε εμείς.

Για τον λόγο αυτό αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τον εμπρησμό ενός οχήματος του Alpha τα ξημερώματα της Δευτέρας 1/6 και 3 οχημάτων του TV100 καθώς και την καταστροφή τμήματος της πρόσοψης του σταθμού τα ξημερώματα της Τετάρτης 3/6, ζητώντας συγνώμη από τον σεκιουρητά που του διαταράξαμε τον ήσυχο ύπνο του. Επιπλέον αναφέρουμε ότι την ώρα του δεύτερου εμπρησμού βρισκόταν σε εξέλιξη μπλόκο των μπάτσων σε απόσταση 30 μέτρων από τον στόχο. Έχετε υπόψην σας ότι εμείς σας παρακολουθούμε πραγματικά και ότι οι αντάρτες πόλεων θα είναι πάντα ένα βήμα πιο μπροστά.

Θεωρώντας την επίθεση ως μόνη αξιοπρεπή στάση του επαναστάτη και την βία ως μοναδική λύση για την πραγμάτωση της επίθεσης αυτής δεν διστάζουμε να καταστρέψουμε οτιδήποτε θεωρούμε εχθρικό μες στην κοινωνία μέχρι την ολική καταστροφή της. Ήρθαμε για να μείνουμε και στέλνουμε σήματα καπνού στις αντάρτικες ομάδες με ευχές να εργαστούν αμείωτα πάνω στο σχέδιο της αποσύνθεσης της κοινωνικής δομής, αλλά και στις επαναστατιμένες ατομικότητες να συλλογικοποιήσουν και να οργανώσουν τις αρνήσεις τους περνώντας στην επίθεση. Το λυσσασμένο αντάρτικο συνεχίζεται και διαρκώς ενδυναμώνεται. Υποσχόμαστε ακόμα περισσότερες φλογερές νύχτες, ακόμη και κάτω από τον καλοκαιρινό ουρανό, γιατί η επανάσταση δεν σταματά ποτέ.

Ας ηγήσουν οι άγριες πράξεις...

Συνθήκη των Άνομων/ Πρεσβευτές του Ερέβους

Υ.Γ. Να είναι σίγουροι οι εχθροί μας ότι αν η κατάσταση της υγείας του συντρόφου Ν. Κουνταρδά επιδεινωθεί... θα επιδεινωθεί και η δική μας λύσσα.

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις σε φαρμακευτικές εταιρείες και φαρμακαποθήκη Θεσσαλονίκη, 5 Νοέμβρη 2009

“Πρέπει να τολμήσουμε, και να τολμήσουμε ξανά, και να συνεχίσουμε να τολμάμε”

Η επιστήμη δεν είναι τίποτα περισσότερο από έναν εξωτερικό παράγοντα που θεωρεί χρέος του να παρατηρεί την ίδια τη ζωή. Παρ’ όλα αυτά η επιστήμη και οι εκπρόσωποί της επιδιώκουν τελικά τη διαμόρφωση της, γεγονός το οποίο κάνει το ρόλο της τόσο αντιφατικό. Έτσι τα επιτεύγματά της, τα οποία λειτουργούν ως φύλακας άγγελος οποιουδήποτε επιδιώκει την σταθερότητα, την σιγουριά και την αντικειμενικότητα, έρχονται να ανατρέψουν την ζωή όπως είναι, εφήμερη και φευγαλέα.

Η επιστήμη εξυπηρετεί δύο ρόλους, οι οποίοι είναι ουσιαστικά οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Από την μια προωθεί τον εαυτό της ως παθητικό μελετητή για χάρη του κοινού καλού, ενώ από την άλλη δημιουργεί και διασπείρει την παθητικότητα έχοντας πάντα τις ίδιες αγαθές προθέσεις! Δεχόμενοι λοιπόν ότι η ζωή είναι πλήρης και έχει όλα της τα χαρακτηριστικά, όπως η αισθαντικότητα, τα συναισθήματα, η κίνηση και η εξέλιξη, σε απόλυτη λειτουργία μόνο όταν είναι επαναστατική. Δεν μπορούμε παρά να βλέπουμε στα μάτια του αγγέλου της επιστήμης έναν ακόμη μισητό εχθρό, άξιο να παρασυρθεί από το καταστροφικό μας ρεύμα.

Απέναντι στην επιστημονικά τεκμηριωμένη άποψη που θέλει την εξερεύνηση αυτού του κόσμου να γίνεται εξ ουρανού, έρχεται η δικιά μας επίθεση που αποδεικνύει ότι γνωρίζεις έναν κόσμο πραγματικά μόνο όταν τον βλέπεις εκ των έσω... και έπειτα η καταστροφή. Το ανθρώπινο σώμα μέσα στον καπιταλισμό βρίσκεται υπό τη συνεχή διαχείριση του απ’ αυτόν, και όπως όλα τα υπόλοιπα προϊόντα του αναπλάθεται έτσι ώστε να λειτουργεί εργαλειακά και να ανταποκρίνεται καλύτερα στις επιταγές του.

Προωθείται με αυτόν τον τρόπο η χαρτογράφηση του σώματος από το πιο μικρό μόριο, έως το μεγαλύτερο όργανο, η επίτευξη του οποίου σημαίνει ότι κάθε «εισβολέας» (οργανικός ή μη) θα μπορεί να εντοπίζεται και να εξοντώνεται. Έτσι το μέλλον του ανθρώπου θα προβλέπεται με ακρίβεια και θα συνεχίζεται η παραγωγική διαδικασία στην οποία είναι υποβεβλημένος.

Τα τελευταία επιστημονικά επιτεύγματα αφορούν ένα θέμα το οποίο οι ανεπτυγμένες κοινωνίες αναμένουν χρόνια τώρα. Είναι η υπόσχεση μιας μεγαλύτερης σε διάρκεια ζωής (χάρη στην αποκωδικοποίηση ενός γονιδίου) μιας ζωής όμως που παράγει και καταναλώνει, βρίσκεται σε πόλεις και χωριά (μικρά και μεγάλα άνδρα του καπιταλισμού), γίνεται όσο το δυνατό πιο εκμεταλλεύσιμη με στόχο το κέρδος.

Καίρια είναι και η σημασία των φαρμακοβιομηχανιών οι οποίες βασισμένες στις εικονικές (και όχι μόνο) ανάγκες των ανθρώπων για μια πιο υγιή και πιο ευχάριστη ζωή «προσφέρουν» τόνους φαρμάκων, αξίας δισεκατομμυρίων σε άτομα οποιασδήποτε κοινωνικής ομάδας, με στόχο το σώμα να αναδιαμορφώνεται και να λειτουργεί αποτελεσματικότερα. Μία κατηγορία φαρμάκων είναι αυτή η οποία αποσκοπεί στην εξομάλυνση των συμπεριφορών.

Τέτοια φάρμακα περιορίζουν αποκλίνουσες συμπεριφορές , σταθεροποιούν υπέρμετρα συναισθήματα και εμποδίζουν το άτομο απ' το να γίνει καταλύτης φθοροποιών κοινωνικών τάσεων. Η απέραντη, μουντή, πληκτική τσιμεντένια πολιτεία, όπου κυριαρχεί η ομαλότητα , είναι το σημείο που το άγχος συναντά την άνηση των ψυχικών ασθενειών. Εκεί εκδηλώνονται και εξελίσσονται οι σύγχρονες αρρώστιες. Με τον μολυσμένο αέρα από τις συνεχείς εκπομπές αερίων, από τα εργοστάσια και τα μεταφορικά μέσα που κινούνται αέναα.

Με τις σάπιες τροφές οι οποίες όταν δεν είναι εξ ολοκλήρου χημικά παρασκευασμένες, είναι γεμάτες φυτοφάρμακα και λιπάσματα , για χάρη της παραγωγής και της αφθονίας. Με τους καθαρούς και αποστειρωμένους ανοιχτούς και κλειστούς χώρους αλλά και τα χημικά που οδηγούν στην εξασθένηση του ανοσοποιητικού συστήματος.

Παράλληλα, υπάρχουν και οι ιοί , οι οποίοι δημιουργούνται ή εξελίσσονται εργαστηριακά και κατά καιρούς «ξεφεύγουν», με τους ηθικούς αυτουργούς να παίζουν το ρόλο του τιμωρού αλλά και του προστάτη όταν αποδεκατίζονται και δολοφονούνται άγριες φυλές οι οποίες στο φυσικό τους περιβάλλον έχουν σαφώς πιο υγιή τρόπο ζωής.

Κάθε βήμα της ανθρώπινης ζωής πρέπει να ορίζεται από την ασφάλεια, ενώ οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια της σπέρνει τον πανικό. Η καθημερινότητα χωρίζεται σε στάδια στα οποία το άτομο πρέπει να ανταπεξέλθει με επιτυχία, πιστό στο παραπάνω δόγμα. Και όταν η κοινωνική πόλωση εμφανίζεται τρομακτική μπροστά στα μάτια του εχθρού, η τρομολαγνία και η κατασκευή ενός κινδύνου πλασματικού, έρχεται να επιβάλλει την ομοφωνία και να ενώσει τους υπηκόους για την αντιμετώπισή του.

Οι τόσο επικίνδυνοι αυτοί αντίπαλοι καθορίζονται ανάλογα με τις συνθήκες. Οι λίστες περιλαμβάνουν από περιθωριοποιημένες κοινωνικές ομάδες (ναρκομανείς, μετανάστες) και άτομα με επαναστατική συνείδηση έως καταστρεπτικά φυσικά φαινόμενα και «δολοφονικούς» ιούς.

Ο κοινός παρανομαστής όλων των παραπάνω δεν είναι άλλος από το ότι παίζουν το ρόλο του «ξενιστή» στο υγιές κατά τα άλλα κοινωνικό σώμα ενώ καμιά φορά αποτελούν και μία μορφή ασύμμετρης απειλής. Σε εποχές παγκόσμιας κρίσης όπου οι εξουσίες αποδυναμώνονται, οι «επίδοξοι σωτήρες » (αρκετά λειτουργική βαλβίδα αποσυμπίεσης) πολλαπλασιάζονται, τότε αυξάνονται και οι απειλές.

Στην προκειμένη ο ιός H1N1. Το κράτος παίρνοντας τη μορφή της βιοπολιτικής ασφάλειας, αναζητά την κοινή γλώσσα. Μία συνθήκη όπου θα κατασκευάζεται η συνείδηση και ο καθένας θα επιθυμεί τον φόβο και θα νιώθει προστατευτικά απέναντί του, αυτή της πανδημίας. Η φανταστική μάχη με τον ιό-δολοφόνο ξεκινάει. Τα κοράκια της εξουσίας σε συνεργασία με τους ειδικούς της αλήθειας στήνουν ένα ακόμη παιχνίδι κοινωνικού ελέγχου. Είναι αυτοί που θα κατέχουν την πληροφορία για το πως θα επανέλθει η κατάσταση σχετικής ηρεμίας, για το πως θα έρθει η λύτρωση από τον ιό δαίμονα.

Οι φαρμακοβιομηχανίες αρπάζουν την ευκαιρία και προμηθεύουν με αμύθητα ποσά φαρμάκων το εμπόριο. Και ενώ αυτές πλουτίζουν και τα νούμερά στο χρηματιστήριο ανεβαίνουν, τα φάρμακα αποκτούν όλο και μεγαλύτερη αξία. Προσφέρουν την σωτηρία σε εκατομμύρια θύματα που επιστρατεύονται πρόθυμα να συμμορφωθούν με το κοινωνικό περιβάλλον, έτοιμα να επιστρέψουν σαν μηχανές που πήγαν για service στους ρυθμούς της παραγωγής και της κατανάλωσης.

Απ' την άλλη, τα ΜΜΕ με την χρήσιμη συμβολή τους βοηθούν στη δημιουργία του τραγελαφικού παρασκηνίου της τρομοϋστερίας. Περιγράφουν καθημερινά το πως αυτός ο ζωντανός εχθρός διεκπεραιώνει τα θανατηφόρα σχέδιά του ενάντια στην ανθρωπότητα. Αυτός ο ιστός ανά καιρούς βαφτίζεται με διαφορετικά ονόματα. Τώρα είναι ο ιός H1N1, ένας ιός με συμπτώματα απλής εποχιακής γρίπης που όμως σπέρνει φόβο και θερίζει κέρδη. Οι ρουφιάνοι δημοσιογράφοι μιλάνε για γρίπη που σκορπίζει τον θάνατο, αν και μόνο να γελάσουμε μπορούμε καθώς οι αιτίες θανάτου διαφέρουν σε κάθε περίπτωση. Σε λίγο θα μας πούνε ότι ο Νεκτάριος Σάββας είχε προσβληθεί από την γρίπη λίγο πριν την δολοφονία του από την Σέχτα Επαναστατών και εξετάζεται το κατά πόσο οφείλεται σε αυτή το «μοιραίο».

Είναι η πρώτη φορά που επιχειρείται μαζικός εμβολιασμός, ένα πείραμα που βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη, και όσοι πιστοί προσέλθετε. Οι φαρμακοβιομηχανίες βρίσκονται σε μια συνεχή διεκδίκηση της προμήθευσης εμβολίων. Τα παζάρια πάνε και έρχονται ανάλογα με την εκάστοτε κυβέρνηση ενώ ο σατανικός τους σχεδιασμός υλοποιείται ολοκληρωτικά από την αгаστή συνεργασία όλων των φορέων-θεσμών που διαμορφώνουν την λειτουργία της κοινωνικής μηχανής.

Για όλους τους παραπάνω λόγους αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την τοποθέτηση εμπρηστικών μηχανισμών:

- Στην φαρμακευτική εταιρία GlaxoSmithKline το μεσημέρι της Πέμπτης 5 Νοέμβρη.
- Στην φαρμακευτική εταιρία και παροχής ιατρικών εξοπλισμών Alaris επί των οδών Γρηγορίου Λαμπράκη 17 και Φολεγάνδρου
- Και σε φαρμακαποθήκη, μέλος του συνδέσμου φαρμακαποθηκών στη συμβολή της λεωφόρου Βασιλέως Γεωργίου και της οδού Έντισον το βράδυ της ίδιας μέρας.

Χαιρετισμούς φωτιάς σε όσους έχουν επιλέξει να πορευθούν στο δρόμο πουη συνείδηση συναντά την πράξη.

Ας ηγήσουν οι άγριες πράξεις...

Συνθήκη των Άνομων/ Πρεσβευτές του Ερέβους

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις σε γραφεία μπάτσων, δημοσιογράφων και δικαστικών

Θεσσαλονίκη, 30 Νοέμβρη - 1 Δεκέμβρη 2009

Η πορεία μας έχει χαραχθεί, οι επιλογές έχουν οριστικοποιηθεί και οι αποφάσεις έχουν ριζωθεί στις καρδιές μας. Είμαστε κομμάτι του ανέμου πολέμου, του πολέμου της συνείδησης και σε αυτόν τον

πόλεμο έχουμε πάρει θέση καιρό τώρα. Η επίθεση , αναπόστατο κομμάτι της ζωής μας, πέρα απο “πρέπει” , όρια , συμβιβασμούς. Το σωστό και το λάθος, το νόμιμο και το παράνομο έχουν μείνει πίσω. Κινούμενοι στα μαγευτικά μονοπάτια της ανομίας ορίζουμε τους αξιακούς μας κώδικες μόνο με βάση ό,τι μας προσφέρει στιγμές ελευθερίας.

Το αντάρτικο πόλης είναι μια διαδικασία που συνεχώς εξελίσσεται και μεταβάλλεται και αυτό είναι που το κάνει πραγματικά ασύγκριτο, πραγματικά απειλητικό. Είναι μια συνειδητή επιλογή, ικανή να ισοπεδώσει κάθε αρχή και εμπόδιο. Και είναι αυτά τα χαρακτηριστικά του που το κάνουν πραγματικά ουσιαστικό.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη έχει αποτυπωθεί στο μυαλό πολλών από εμάς ως το σημείο όπου άτομα με ρηξιακή προς το υπάρχον συνείδηση συναντήθηκαν και ένωσαν τις αρνήσεις τους. Και εάν η διάχυτη οργή και η ακατάπαυστη βία σας προκαλούν φόβο, η εξέλιξη, τόσο η ατομική όσο και ατή των δομών μας, η στρατηγική και η οργάνωση , σας κάνουν να χάνετε τον ύπνο σας. Η καταστροφική μανία των ανταρτών δεν θα αφήσει τίποτα όρθιο στο πέρασμά της, και κανέναν εχθρό ήσυχο και ασφαλή.

Δουλεύουμε ακατάπαυστα πάνω στη διάπλαση του επαναστατικού σχεδίου. Μηδενίζουμε καθημερινά ακόμα και τους ίδιους μας τους εαυτούς για να αναγεννηθούμε πιο δυνατοί, πιο ανελήτοι. Αφήνουμε οριστικά πίσω μας τους φόβους και τα απομεινάρια που μας συνδέουν με αυτή την πραγματικότητα για να τα βρούμε ξανά και ξανά μπροστά μας και να τα εκτελέσουμε χωρίς κανέναν δισταγμό.

Στους κύκλους των άνομων που περιφέρονται στις παρυφές του ερέβους, ο χρόνος, ο καιρός, σαν μύλος περίστροφο γυρνά ακατάπαυστα, όπου σφαίρα και εξέλιξη. Και αν επιλέξαμε αυτή τη φορά να χτυπήσουμε προσωπικά είναι επειδή τα κατα τ’ άλλα τσιτωμένα, κοινωνικά, μάτια μας εστιάζουν πίσω από τις καταστάσεις όπου και βλέπουν άτομα τα οποία συνδιάζουν πάνω τους το ρόλο του αφέντη και του δούλου, αφέντη και δούλου προς τους άλλους αλλά ταυτόχρονα και προς τον ίδιο τους τον εαυτό καθώς και ως προς τις συνθήκες. Ειδικά όταν ένα τέτοιο δίπολο εκφυλίζεται και γίνεται συγκεκριμένο είναι λογικό να δεχτεί και συγκεκριμένα χτυπήματα από κάθε άτομο, κατά μόνας αλλά και συλλογικά-οργανωμένα, που εντοπίζει σε αυτό τον δημιουργό, τον “υλοποιητή” αλλά και τον συντηρητή εχθρικών καταστάσεων.

Οι σχεδόν ανεπαίσθητες, λυσσασμένες όμως, μορφές μας επιλέγουν να κραυγάσουν κάθε φορά που θέλουν να εκφοβίσουν τους καιρούς. Οι ιαχές του πολέμου ηχούν στα αυτιά όσων δεν εθελουφλούν αλλά μετέχουν σε αυτόν. Από την μία οι περιηγητές του χάους, όσοι πρεσβεύουν το έρεβος, οι φέροντες τη φωτιά παράλληλα με τη γαλήνη της μάχης και από την άλλη το υπάρχον και οι εκφραστές του που βαδίζουν σε μία τρομολαγνική πασαρέλα: μοντέλα με χειροκροτητές τους ίδιους τους τους εαυτούς.

Κανένα συναίσθημα δεν είναι πιο ατόφιο από τη χαρά του πολέμου, την ικανοποίηση πρόκλησης πλήγματος στον εχθρό. Μισούμε τις ζωές τους γιατί είναι βυθισμένες στον πιο απαίσιο βούρκο, καταδικασμένες στη μιζέρια. Ακόμα και οι εντονότερες στιγμές τους φαντάζουν ήπιες μπροστά σε αυτές της επίθεσης.

Σε αυτό το μέτωπο του πολέμου, αναφερόμενοι περιστασιακά στους στόχους μας, επιλέξαμε να χτυπήσουμε μπάτσους, άμεσους εχθρούς μας, μόνο που αυτή τη φορά ορίσαμε εμείς πλήρως τους όρους της επίθεσης: αιφνιδιασμός. Χτυπάμε τους απλούς στρατιώτες, την πρώτη γραμμή του στρατοπέδου του υπάρχοντος καθοδηγούμενοι μόνο από το μένος που μας διακατέχει για αυτούς.

Επιπλέον επιτιθέμεθα σε δημοσιογράφους. Άτομα τα οποία βιώνουν τον πόλεμο στο πετσί τους και όμως καθημερινά προπαγανδίζουν τις ειρηνικές συνθήκες. Αν οι ίδιοι εθελουφλούν, επιτηθόμαστε για να κάνουμε τα πράγματα ίσως λίγο πιο ξεκάθαρα.

Τέλος, ο χορός της φωτιάς μας δεν θα μπορούσε να μη βαδίζει πάνω στους κύκλους της δικαιοσύνης. Για ποια ηθική μιλάμε; Χτυπάμε τους υλοποιητές της και τους συντηρητές του διπόλου “αθωότητας-ενοχής”, “νόμιμου-παράνομου” και αυτούς που -μαζί με άλλους- θα ορίσουν το “ηθικό” και το “ανήθικο”. Εισαγγελείς, ανακριτές, δικαστές και τέλος την άθλια φάρα των δικηγόρων. Από γεννησιμιού τους, εκ φύσεως, εκφραστές του θεσμού της δικαιοσύνης. Ας γίνει η επίθεσή μας αφορμή για την αναθεώρηση ορισμένων συντροφικών σχέσεων. Αναγνωρίζουμε βέβαια τη “συνδρομή” συγκεκριμένων δικηγόρων σε στιγμές αντιπαράθεσης και αντιμαχίας με την “δικαιοσύνη” αλλά δεν παύουμε να αντιμετωπίζουμε εχθρικά και κατα συνέπεια επιθετικά το ευρύτερο εργασιακό τους σύνολο.

Ο εχθρός στο δικό μας μυαλό δεν είναι κάτι αόριστο, κάτι άυλο, παρά έχει υπόσταση, όνομα και διεύθυνση. Τόσο εσείς και οι συνάδελφοί σας, όσο και οι “αθώοι” υπερασπιστές σας να γνωρίζετε ότι είστε γραμμένοι στα κατάστιχά μας και ότι θα κινδυνεύετε ανά πάσα ώρα και στιγμή όπως και αν βρίσκεστε. Είμαστε πολύ πιο κοντά σας απ’ ό,τι πιστεύετε.

Καταληκτικά, και σύμφωνα με όλα τα παραπάνω, επιλέξαμε την υλοποίηση των παρακάτω χτυπημάτων:

Το μεσημέρι της Δευτέρας 30 Νοεμβρίου και τα ξημερώματα της Τρίτης 1 Δεκέμβρη τοποθετήσαμε εμπρηστικούς μηχανισμούς

1. Στο σπίτι του μπάτσο Αναγνωστόπουλου Αθανάσιου στην οδό Κεραμοπούλου 6 στην Καλαμαριά.
2. Στην είσοδο της πολυκατοικίας-φρουρίου όπου διαμένει ο ,επίσης μπάτσος, Μαυρομιχάλης Ευάγγελος, στην οδό Επιδάουρου 35 στην Τούμπα. Η πολυτελής είσοδος δεν μας ενθουσίασε ιδιαίτερα κατά τις παρακολουθήσεις μας και αποφασίσαμε να την ανακαινίσουμε.
3. Στο σπίτι του αντιπροέδρου του Ενιαίου Δημοσιογραφικού Οργανισμού Εμπορικής Ασφάλισης (ΕΔΟΕΑΠ), Παναγιώτη Νετρολίδη (δημοσιογράφος), στην οδό Μιαούλη 56.
4. Στο δικηγορικό γραφείο του προέδρου της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας-Θράκης (ΕΣΗΕΜ-Θ), Μόσχου Βοϊτσίδα στην οδό Σαλαμίνας 10. Λίγα μέτρα μόλις κάτω από το Α.Τ. Της οδού Δωδεκανήσου όπου και άραζαν ανέμελα αρκετά μέλη των ομάδων Ζήτα και Δέλτα.
5. Στο δικηγορικό γραφείο του προέδρου του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης, Λαμτζίδα Μανώλη, στην οδό Εγνατίας 74.
6. Στο γραφείο του προέδρου του Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, Απόστολου Παπαγεωργίου (εφέτης) στην οδό Τσιμισκή 11.

Συνθήκη των άνομων/Πρεσβευτές του ερέβους

Υ.Γ.1: Επίσης θα θέλαμε να παραθέσουμε την απάντησή μας στο βλακώδες (τι άλλο θα μπορούσε να ήταν άλλοστε) ερώτημα της Σοφίας Ψυχογιού: γιατί να επιτίθεσαι για παράδειγμα σε ένα μπάτσο. Γιατί Σοφία έχουμε πόλεμο και λειτουργούμε πάνω σε αυτή τη συνθήκη. Γιατί υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που τους εχθρούς τους τους αναγνωρίζουν και με θράσος τους κοιτούν στα μάτια και τους επιτίθονται. Δεν εθελουφλούν και δεν κάνουν τις μαριονέτες στο δάσος της κοινωνικής

ειρήνης. Για αυτό! Ελπίζουμε το τραύμα στην τρυφερή αυτή ηλικία να σε σημαδεύει σε όλη την σιχαμένη σου ζωή και που ξέρεις; Στο μέλλον ίσως έχουμε την “τύχη” να σε συναντήσουμε από κοντά.

Υ.Γ.2: Η επαναστατική διαδικασία είναι μια διαδικασία ολοκλήρωσης, μα συνάμα και ένας δρόμος με πολλά εμπόδια, μία πορεία επίμονη. Η φυλακή και η “παρανομία” είναι κομβικά σημεία όπου οι αποφάσεις ισχυροποιούνται και αν είσαι ταγμένος στις ιδέες σου γίνεσαι ακατανίκητος. Μια επαναστατική πορεία δεν επιδέχεται ήττας. Η μόνη νίκη του εχθρού απέναντι στο άτομο είναι όταν το δεύτερο λιποψυχεί και δηλώνει μετάνοια. Δηλώσεις μετάνοιας από εμάς δεν θα δείτε. Σκληροί και ανελέητοι, γοητευμένοι από την επίθεση, αφοσιωμένοι στην καταστροφή, μαγεμένοι από την φωτιά, εκστασιασμένοι που περιπλανιόμαστε στα μοναδικά μονοπάτια της άρνησης θα είμαστε εδώ ως το τέλος, να πολεμάμε σα σκυλιά λυσσασμένα ότι μας προδίδει. Θεωρούμε πως στη ζωή τα πάντα είναι θέμα επιλογών. Τις επιλογές αυτές που και εμείς κάνουμε και για τις οποίες είμαστε περίφανοι τις μοιραζόμαστε με όσους ακόμα συντρόφους εκτός ή εντός των φυλακών συνεχίζουν τον πόλεμο. Η αμέριστη αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη για τα άτομα αυτά. Ας τους συντροφεύει η λύσσα μας. Η φωτιά μας, τέλος, ας σταθεί πλάι στον αναρχικό Ηλία Νικολάου που δικάζεται αύριο (2/12) για υπόθεση εμπρησμού γραφείου της Δημοτικής Αστυνομίας στον Εύοσμο.

Ανάληψη ευθύνης για εμπρησμούς 27 πολυτελών αυτοκινήτων

Θεσσαλονίκη, 28 - 30 Γενάρη 2010

“Στο άπειρο πορεύομαι... απ’ το άπειρο ξεκίνησα...”

Άπειρες και οι επιλογές για εμάς σε μια πορεία που χαράζουμε με όσους δεν εξημερώθηκαν τόσο ώστε να γίνουν πιστά σκυλιά της εξουσίας.

Αναγνωρίσαμε τη γλώσσα της κυριαρχίας μέσα στο ρόλο του γονιού, του δασκάλου, του παπά , του αφέντη, του ρουφιάνου, του ήρωα πολίτη. Πρότυπα και συμπεριφορές που αναπαράγονται, συντηρούνται και ενισχύονται από όλους αυτούς που καθημερινά καλωσορίζουν την τυράνια τους. Αυτός ο κόσμος δεν είναι τίποτα άλλο από ψεύτικες εικόνες σε εμπορικούς ναούς, με πιστούς να τις προσκυνούν. Εικόνες που αγωνίζονται να καλύψουν την σιχαμένη πραγματικότητα που παρελαύνει μπροστά στα μάτια μας: μέσα στα σχολεία, στα ψυχιατρεία , στις φυλακές...

Και οι πιστοί συνεχίζουν να δουλεύουν, να καταναλώνουν, να φλερτάρουν με το θέαμα. Όλα για τα χρήματα, την κοινωνική καταξίωση, την ευημερία.

Πορείες εφιαλτικές για εμάς, που κινούνται σε δρόμους που τους περιβάλλει η τάξη με τη σύμπνεια της κοινής γνώμης. Η ηθική μας , εμπόδιο αξεπέραστο που δεν μας επιτρέπει να τις ακολουθήσουμε, φως του πιο μακρινού αστεριού που μας οδηγεί σε καινούργια μονοπάτια. Διαλέξαμε λοιπόν τα μονοπάτια της άρνησης. Αρνούμαστε να εκπορνεύσουμε τις αξίες μας. Αρνούμαστε μια ζωή φαινομενικά πλήρη που όμως οδηγεί στο βούρκο. Το ανήσυχο πνεύμα μας δεν σταματά ποτέ, δημιουργούμε συνθήκες μάχης, μια έκρηξη στα σπλάχνα αυτού του κόσμου. Κινούμαστε και εξελισσόμαστε μαζί του.

Και καθώς η έκρηξη πλησιάζει , άλλοτε περισσότερο, άλλοτε λιγότερο , και μας συνεπαίρνει στη δίνη της, γίνονται πιο ξεκάθαροι στα μάτια μας οι σύντροφοι αλλά και οι εχθροί. Και εάν στην κατηγορία των συντρόφων αναγνωρίζουμε όλους εκείνους που πραγματώνουν τις επιθυμίες τους επιτιθέμενοι στο υπάρχον, στη λίστα των εχθρών δεν θα μπορούσαν να μη συμπεριλαμβάνονται όλοι όσοι στέκονται εμπόδιο με οποιοδήποτε τρόπο στην εκπλήρωση της πορείας που χαράζουμε. “Δεσπόζουσα θέση” κατέχουν οι μεγαλοβιομήχανοι. Ζωές χωρίς περιθώρια μεταστροφής οι οποίες βαδίζουν συνειδητά σε ενδοσυστημικούς μονόδρομους. Άνθρωποι που μόνο μένος μπορεί να μας προκαλούν.

Περίπου 2 χρόνια πριν, ένα από τα αφανή καθήκια της “καλής κοινωνίας” , ο μεγαλοβιομήχανος Γιώργος Μυλωνάς απήχθη έξω από την πολυτελή βίλλα του κάπου στα προάστια της Θεσσαλονίκης. Η απαγωγή αυτή αποτελεί μία ακόμη απόδειξη ότι στον τροχό της ζωής οι θέσεις αλλάζουν λιγότερο δύσκολα από ότι κάποιοι πιστεύουν , και ο “κυνηγός” γίνεται μέσα σε λίγα λεπτά “θήραμα” .

Αυτή τη φορά θελήσαμε να δώσουμε ενδεικτικά λίγο χρόνο για περισυλλογή σε αυτούς που συνειδητά είναι όλο και πιο κοντά στο δρόμο χωρίς επιστροφή. Έτσι επιλέξαμε να εξαφανίσουμε από προσώπου γης **27 πολυτελή αυτοκίνητα στη Θεσσαλονίκη -μεταξύ των οποίων και ένα όχημα Ξένης Αποστολής της Ρωσίας-** τοποθετώντας σε αυτά εμπρηστικούς μηχανισμούς απο το βράδυ της περασμένης Πέμπτης μέχρι και το βράδυ του Σαββάτου.

Οι “πληγέντες” του 3ημέρου ας κατανοήσουν πως τέτοια σύμβολα δύναμης μόνο την κενότητα της ύπαρξής τους αναδεικνύουν.

Η ελευθερία κερδίζεται , δεν χαρίζεται, κατακτιέται σε ταξίδια που οι διαδοχικές αρνήσεις οδηγούν σε παρθενικά μονοπάτια ανταρσίας...

ΚΑΛΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΒΑΣΙΛΗ.

..τιμή σε όσους την επιδιώκουν, μόνο αυτοί την αξίζουν, μόνο αυτοί θα την βιώσουν
Αφιερωμένο στον Πολύκαρπο Γεωργιάδη και στον Βαγγέλη Χρυσοχοΐδη που δικάζονται άγριο, στις 2 Φεβρουαρίου για την υπόθεση απαγωγής του υπερβιομηχάνου Γ. Μυλωνά.

Κανένας νόμος και καμία δικαιοσύνη δεν είναι σε θέση να κρίνουν τις επαναστατικές συνειδήσεις και τις σχέσεις που πηγάζουν μέσα από αυτές.

Ας ηγήσουν οι άγριες πράξεις...

Συνθήκη των Άνομων/Πρεσβευτές του Ερέβους

Για αυτό λοιπόν όλοι εσείς
πιστοί καταναλωτές,
τιτλούχοι της μιζέριας
και κάτοχοι του ψέματος
συνεχίστε να ντύνετε
το φανταχτερό σας τίποτα
με όλες τις αποχρώσεις
του συμβιβασμού
και της αδιαφορίας.
Αντίθετα εμείς διαλέξαμε
για τους εαυτούς μας
τα χρώματα του πολέμου:
Όσο η ζωή μας ασφυκτιά στον κλοιό
των διαφημιστικών μυνημάτων,
των άχρηστων αντικειμένων,
των προταγών της μόδας
και των συμβόλων
του καταναλωτικού παραδείσου,
τόσο η λύσσα μας με συνείδηση
θα αναζητεί διαρκώς
τρόπους απόδρασης.

Συμμορίες Συνείδησης

Συμμορίες Συνείδησης / Εξτρεμιστές Περάματος

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο Α.Τ. Αιγάλεω
Αθήνα, 16 Μάη 2008

Τα ξημερώματα στις 16 Μαΐου χωρίς κάποια συγκυρία και αφορμή επιτεθήκαμε στο Α.Τ. Αιγάλεω.

Έχουμε όμως συγκεκριμένη αιτία που το κάναμε και θα το ξανακάνουμε. Η αιτία είναι ή ίδια η ύπαρξη της αστυνομίας. Εμείς δεν περιμένουμε πότε θα αποκαλυφθούν αστυνομικές αυθαιρεσίες ή πότε οι μπάτσοι θα υπερβούν τα καθήκοντά τους με “τυχαίες” εκπυρσοκροτήσεις, ξυλοδαρμούς στα τμήματα, εμπόριο ναρκωτικών, βιασμούς εκδιδόμενων γυναικών στα κρατητήρια κ.α.

Υπερβαίνουμε εμείς την σιωπή και την απάθεια αυτής της κοινωνίας και περνάμε πρώτοι στην επίθεση. Γιατί ο ρόλος της αστυνομίας είναι συγκεκριμένος.

Είναι ο ένοπλος εσωτερικός στρατός του δημοκρατικού δεσποτισμού που διαφυλάσσει την τάξη και την ασφάλεια του καθεστώτος. Υπερασπιστής των συμφερόντων των αφεντικών, επιστάτης της νομολατρίας, φρουρός της πειθαρχικής ροής χρήματος και εμπορευμάτων.

Για αυτό η αστυνομία είναι πάντα ένας ωραίος στόχος. Ας γνωρίζουν λοιπόν όλοι οι μπάτσοι, από τους “ζόρικούς” ματάδες και τους σερίφηδες ζητάδες μέχρι τον τελευταίο αστυνομικό πληρώματος περιπολικού ότι για τον καθένα από αυτούς πάντα θα αντιστοιχεί μια καλοζυγισμένη πέτρα στο κεφάλι. Δεν κάνουμε διακρίσεις, από τη στιγμή που αυτοί από μόνοι τους επέλεξαν να διακριθούν φορώντας τη στολή. Οι καλοστημένες ενέδρες και οι επιθέσεις εναντίον τους είναι το τίμημα της επιλογής τους.

Δεν θα γράψουμε τα αυτονόητα. Όποιος δεν καταλαβαίνει ότι οι μπάτσοι διαφυλάττουν αυτό το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης είναι ή βλάκας ή συνάδελφός τους.

Ζούμε σε μια ένστολη πραγματικότητα που οπλοφορεί και ελέγχει τη σύγχρονη αποστειρωμένη καθημερινότητα η οποία και εξαντλείται σε μια διαρκή εναλλαγή τήρησης εντολών και διαταγών με ηχητική υπόκρουση τη σιωπή και την αδράνεια.

Επιθυμώντας να διαταράξουμε αυτήν την πένθιμη κανονικότητα, αποφασίσαμε να οργανώσουμε την επίθεση σε ένα αστυνομικό τμήμα που ως σύμβολο αποτελεί την εγγύηση αυτής της συνθήκης. Επιλέξαμε να χτυπήσουμε το πολυδύναμο Α.Τ. Αιγάλεω και για δυο παραπάνω λόγους: Πρώτον, θέλαμε να επιτύχουμε την μεγαλύτερη υλική καταστροφή. Γνωρίζαμε ότι το συγκεκριμένο Α.Τ. διέθετε αρκετά οχήματα να πυρπολήσουμε και αυτό ήταν μια πρόκληση και και ένα καλό κίνητρο για την πράξη μας. Δεύτερον, στην περιοχή του Αιγάλεω πριν από κάποιους μήνες και

συγκεκριμένα τον Νοέμβριο, εμφανίστηκε μια επιτροπή κατοίκων που διοργάνωσε και πορεία με κεντρικό της αίτημα την αύξηση της αστυνόμευσης στην περιοχή. Η επίθεση στο Α.Τ. Αιγάλεω είναι η συμβολή μας στο διάλογο που θέλουμε να ανοίξουμε με αυτό το παρακλάδι του κοινωνικού χαφιεδισμού.

Τέλος, όσον αφορά το χρόνο της ενέργειας, θέλαμε να είναι κοντά σε μια άλλη σημαδιακή ημερομηνία, ώστε με αυτόν τον τρόπο να τιμήσουμε τον αντάρτη πόλης Χ. Τσουτσουβή που στις 15 Μαΐου 1985, σκοτώθηκε σε συμπλοκή με αστυνομικούς στο Γκύζη, αφού πρώτα κατάφερε να εκτελέσει τρεις από αυτούς. Το χτύπημα αυτό το αφιερώνουμε σε όλους εκείνους τους συντρόφους που σε πείσμα των καιρών, της σιωπής και της αδράνειας, επιμένουν να πυρπολούν τις ήσυχες νύχτες της μητρόπολης με τις φωτιές τους.

Συμμορίες Συνείδησης.

Υ.Γ. Η αποχώρησή μας από το Α.Τ. έγινε σύμφωνα με το σχεδιασμό μας, στον χρόνο που είχαμε επιλέξει και όχι από τους πυροβολισμούς των μπάτσων, όπως ισχυρίζονται οι κύκλοι της αστυνομίας.

Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό υποκαταστήματος Sprider στη Λυκόβρυση Αθήνα, 28 Ιούνη 2008

Στις 28 Ιουνίου 2008 επιλέξαμε να χτυπήσουμε ένα από τα υποκαταστήματα της γνωστής αλυσίδας πολυκαταστημάτων σπρίντερ, αυτό στη Λυκόβρυση. Η επιλογή δεν ήταν τυχαία.

Ζούμε σε μια καθημερινότητα που έχει μετατραπεί σε αρένα ανταγωνισμού αλλά και κατοχής και επίδειξης νεκρών αντικειμένων. Το ακριβό αυτοκίνητο, η επώνυμη ετικέτα των ρούχων, το καινούργιο κινητό, το γρήγορο internet είναι οι σύγχρονες αξίες του κόσμου σας. Το πλήθος των καταναλωτών γκρινιάζει για την ακρίβεια κάνοντας ταυτόχρονα shopping therapy για να εξαγοράσει λίγη 'χαρά' και μιαν αποστειρωμένη εικόνα επιτυχίας και επίδειξης. Σήμερα ο άνθρωπος αναζητά την ταυτότητά του στα νέα αξεσουάρ του κινητού του, στα καλλύματα του αυτοκινήτου του και στις προσταγές τις μόδας για το ντύσιμό του. Και όλα πάνε καλά.

Αρκεί ανάμεσα στο δίλλημα του Σαββατόβραδου Κολωνάκη ή Ψυρρή να έχει διαλέξει το σωστό ντύσιμο, το κατάλληλο κινητό και πάνω από όλα το ψεύτικο χαμόγελό του, ώστε να εντυπωσιάσει τους γύρω του.

Όσο για την καθημερινότητα, την έλλειψη επικοινωνίας, τη μοναξιά, την αργή αυτοκτονία της αποξένωσης, τον καταναγκασμό της εργασίας, τις προσταγές των μπάτσων, της αλήθειας των δημοσιογράφων, την εκμετάλλευση των αφεντικών... Ποιός νοιάζεται για αυτά; Άλλωστε δεν είναι στην μόδα του lifestyle που πιστά προβάλεται και ακολουθείται.

Για αυτό λοιπόν όλοι εσείς πιστοί καταναλωτές, τιτλούχοι της μιζέριας και κάτοχοι του ψέματος συνεχίστε να ντύνετε το φανταχτερό σας τίποτα με όλες τις αποχρώσεις του συμβιβασμού και τις

αδιαφορίας. Αντίθετα εμείς διαλέξαμε για τους εαυτούς μας τα χρώματα του πολέμου: Όσο η ζωή μας ασφυκτιά στον κλοιό των διαφημιστικών μυνημάτων, των άχρηστων αντικειμένων, των προσταγών της μόδας και των συμβόλων του καταναλωτικού παραδείσου, τόσο η λύσα μας με συνείδηση θα αναζητεί διαρκώς τρόπους απόδρασης.

Είχαμε γράψει στην προκήρυξη που αφορούσε στο προηγούμενο χτύπημά μας στο Α.Τ. Αιγάλεω, ότι δεν χρειαζόμαστε κάποια αφορμή ή κάποια συγκυρία για να πράξουμε. Τώρα όμως, έχουμε και ένα γεγονός. Στις 11 Ιουλίου 2008 δικάζονται οι σύντροφοι Μάριος Τσουραπάς και Χρυσόστομος Κοντορεβυθάκης, για την απόπειρα εμπρησμού οχήματος της δημοτικής αστυνομίας, για την οποία έχουν αναλάβει την ευθύνη και την υπερασπίζονται. Το μόνο που έχουμε να πούμε για αυτό, είναι πως οι υλικές ζημιές και η ολική καταστροφή του πολυκαταστήματος αυτού είναι ενδεικτικές των προθέσεών μας, σε περίπτωση συνέχισης της φυλάκισης των συντρόφων μας.

Συμμορίες Συνείδησης.

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο Α.Τ. Περάματος
Αθήνα, 17 Ιούλη 2008

ΧΡΕΩΣΕ ΤΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

Πριν από ενάμιση μήνα, οι κάτοικοι της Λευκίμης διαμαρτυρόμενοι για την λειτουργία χωματερής στην περιοχή τους, έστησαν οδοφράγματα και επιτέθηκαν με πέτρες, ξύλα και μολότωφ στα ΜΑΤ. Κατά την διάρκεια των συγκρούσεων μια γυναίκα σκοτώθηκε όταν τα ΜΑΤ χτύπησαν ένα μηχανάκι με δυο νεαρούς και οι τελευταίοι έπεσαν πάνω της. Ο ένας από τους δυο τραυματίστηκε σοβαρά και αντιμετωπίζει και ποινικές διώξεις. Τίποτα καινούργιο μέχρι εδώ. Το γεγονός ότι οι μπάτσοι δολοφονούν, διακινούν πρέζα, πουλάνε προστασία και νταβατζιλίκι, ενώ τα όπλα τους εμφανίζουν μια ιδιαίτερη προτίμηση στο να εκपुरσοκροτούν συχνά, αυτό το γνωρίζουμε. Αυτό που μας κουράζει είναι η διαρκής υπνοβατική επιστροφή στη νομιμότητα όσων έχουν ζήσει μια τέτοια πραγματικότητα. Αυτό που μας ενοχλεί είναι ότι σύντομα οι κάτοικοι της Λευκίμης θα επιστρέψουν στη ζωούλα τους. Πιθανόν κάποιοι από αυτούς να ήταν οι ίδιοι με αυτούς που, όταν το 1996 στην εξέγερση των φυλακών της Κέρκυρας όπου οι κρατούμενοι κραύγαζαν για ελευθερία, εκείνοι απαιτούσαν να παρέμβει το κράτος για την προστασία τους. Ας το ξανασκεφτούν λοιπόν όλοι εκείνοι που έστω και μια στιγμή συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ και βίωσαν την καταστολή, όταν την επόμενη φορά από το βόλεμα του καναπέ τους θα ζητήσουν περισσότερη αστυνομία και με σπλισμένο το δάκτυλο θα υποδείξουν την κατεύθυνση που διέφυγε ο ληστής μιας τράπεζας, ή ο δραπέτης των φυλακών, ή ο καταζητούμενος, ή ο κουκουλοφόρος αναρχικός.

Την γυναίκα που σκότωσαν και τους νεαρούς που τραυμάτισαν δεν τους γνωρίζαμε.. Ούτε και είμαστε ανθρωπιστές για να πράττουμε με όρους συμπάθειας. Αλλά θέλουμε να ξέρουν οι ένστολοι των ΜΑΤ πως τίποτα δεν μένει αναπάντητο.

Την Πέμπτη 17 Ιουλίου, επιλέξαμε να επιτεθούμε στο αστυνομικό τμήμα Περάματος. Ο στόχος επιλέχθηκε βάση της επιθυμίας μας να επιφέρουμε μεγάλη καταστροφή στα περιπολικά που βρίσκονταν παρκαρισμένα έξω από το τμήμα. Ήταν συνειδητή η απόφασή μας να μην πυρπολήσουμε το ίδιο το κτίριο για να αποφύγουμε τραυματισμούς κρατουμένων που

πιθανόν να βρίσκονταν εκεί. Όσον αφορά τη στοχοθεσία, εντάσσεται σε αυτό που ορίζουμε εμείς αντάρτικο πόλης "**ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ**".

Είχαμε προειδοποιήσει μετά την επίθεσή μας στα σπρίντερ, ότι η πράξη μας θα είναι ενδεικτική των προθέσεών μας σε περίπτωση συνέχισης της φυλάκισης των συντρόφων μας Μάριου Τσουραπά και Χρυσόστομου Κοντορεβυθάκη. Οι σύντροφοί μας μπορεί να απελευθερώθηκαν, αλλά στον πόλεμο που έχουμε κυρήξει δεν χωράνε οι συμφωνίες ανάμεσα σε εμάς και τους εχθρούς μας.. Είμαστε για πάντα αυτοεξόριστοι από τη χώρα της εκεχειρίας.

Οι συνειδήσεις μας στροβιλίζονται σε ένα κοινωνικό ιστό που χωλάνει, με αποτέλεσμα αυτό το ανάπηρο σύμπλεγμα να λειτουργεί σαν στυλοβάτης των εξουσιαστικών μηχανισμών αυτού του άρρωστου κόσμου. Κάπου εκεί ανάμεσα βρισκόμαστε και εμείς, κάνοντας ό,τι περνάει από το χέρι μας για να του επιφέρουμε πλήγματα. Ασφαλής πλέον δεν είναι κανείς. Έχουμε πόλεμο και είστε εχθροί. Μάθετε λοιπόν ότι η αστυνομία και οι 'καλοθελητές πληροφοριοδότες της' δεν είναι ο μόνος στόχος μας. Στόχος μας είναι επίσης η διάχυτη αντίληψη της δουλικότητας των σύγχρονων υπηκόων, που τυφλωμένοι από το μικρόβιο του μικροαστισμού αγκαλιάζουν οικιοθελώς τα δεσμά τους. Και αν κάποιοι συνεχίζουν να στριφογυρνάνε σε μια ρουλέτα περιμένοντας να καταλήξουν σε κάποιον τυχερό αριθμό, αφήνοντας έτσι στην τύχη την ζωή τους, υπάρχουν άλλοι που παραμονεύουν θεωρώντας ότι μόνο μια φορά ζουν και ωφείλουν στο εγώ τους να χαράξουν μια αξιοπρεπή πορεία στην καθημερινότητα που τους περιβάλλει, επιλέγοντας το ρόλο του αρνητή της. Κάποιοι από αυτούς είμαστε και εμείς, που οργανώνουμε τις επιθυμίες μας με λύσσα και συνείδηση και όχι με άσφαιρα δικαιολογητικά για αδράνεια και κινδυνολογία. Είμαστε οι φορείς του μίσους για τον κόσμο σας. Αηδιασμένοι από το κάθε τι που δίνει την αίσθηση της τάξης και της ασφάλειας, τα τμήματά σας είναι πάντα στόχος μας. Οι Συμμορίες Συνείδησης παραμονεύουν παντού. Αποτελούν μια ανοιχτή πρόσκληση για τον καθένα που θέλει να βάλει φωτιά σε ό,τι μας κρατάει αιχμαλώτους. Στις Συμμορίες Συνείδησης μπορεί να είναι αυτός που κάθεται δίπλα σου, εκείνος που παρατηρεί ένα αστυνομικό τμήμα, εκείνοι που στέκονται ύποπτα έξω από μια τράπεζα, δυο άτομα που κουβεντιάζουν, μια παρέα σε μια πλατεία που κλείνει τις δικές της συμφωνίες, στη νύχτα.

Τέλος, όποιος δεν διαθέτει μνήμη δεν θα αποκτήσει και προοπτική. Δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του αντιεξουσιαστή Χριστόφορου Μαρίνου το καλοκαίρι του 1996 από τους μπάτσους. Η ιστορική συνέχεια του μητροπολιτικού αντάρτικου συνδέει το παρελθόν με το παρόν προλογίζοντας το μέλλον, ανάμεσα σε όλους όσους τόλμησαν και τολμούν την έφοδο στον ουρανό.

**Συμμορίες Συνείδησης -
Εξτρεμιστές Περάματος.**

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στην Αστυνομική Ακαδημία Μετεκπαίδευσης και
Επιμόρφωσης και στις οικονομικές υπηρεσίες τους στη Ν. Φιλαδέλφεια
Αθήνα, Δεκέμβρης 2008**

Δεν μας αρμόζει ούτε είμαστε οι κατάλληλοι να εκφωνήσουμε επικήδειο. Εμείς διαλέγουμε μέσα απ' την θλίψη, τον πόνο, την οργή να γεννάμε αχαλίνωτες σκέψεις και να τις μετουσιώνουμε σε

πράξεις. Πράξεις φτιαγμένες από αίμα, από φωτιά, από σπασμένες τζαμαρίες, λεηλατημένες τράπεζες και πύρινα οδοφράγματα. Μέσα στις ατελείωτες νύχτες και σ' αυτές τις ετοιμοπόλεμες μέρες βαδίσουμε, τρέξαμε, ουρλιάξαμε απαλλοτριώνοντας και καίγοντας, αφήνοντας πίσω μας τ' αποκαϊδία του σάπιου κόσμου σας και την κοινωνική ηθική κατακρεουργημένη.

Αυτή είναι για εμάς η Ζωή και το οριστικό μας φευγικό δεν υπάρχει παρά μόνο μέσω των μοναχικών δρόμων του Θανάτου. Στον κόσμο που ζούμε και για τις επιλογές που αρματωθήκαμε, έχουμε μάθει πως ο Θάνατος είναι η τελική στιγμή της Ζωής.

Λαχτάρες νεανικής ακόρεστης σάρκας, κραυγές και γέλια ανήσυχου πνεύματος με απεριόριστη κίνηση, τρελές πτήσεις της ψυχής προς ανεξερεύνητα μονοπάτια. Βλασφήμιες και βαριές προσβολές περιπλανώμενων επιθυμιών, έπεσαν ακαριαία μαζί με τον Αλέξη στον πεζόδρομο της Μεσολογίου ανάμεσα σε κτίρια και τοίχους που αντηχούσαν ανομολόγητες υποσχέσεις και κρυφούς σχεδιασμούς. **Τώρα που ο Αλέξης τα πήρε όλα αυτά μαζί του στο τάφο των 15 Δεκέμβρηδων που κατάφερε να ζήσει, ολόκληρη η κοινωνία συγκινημένη επαναλαμβάνει σε πένθιμο μοτίβο: "ήταν τόσο νέος, ήταν τόσο αθώος...". Ανόητοι... "ήταν τόσο αθώος όσο η τηλεκριτική του καναπέ και τόσο ένοχος όσο μια μολότοφ στο κεφάλι ενός μπάτσου".**

Μέσα σ' αυτό το παραλήρημα φωτιάς, εκδίκησης, θλίψης, βίας, θυμού, έντασης, σιωπής, φρενίτιδας και πύρινης ανάμνησης πρέπει να ξαναβάλουμε πάγο στην καρδιά και φωτιά στο μυαλό ώστε να επιτεθούμε ξανά και ξανά. **Για να μονιμοποιήσουμε το Χάος. Για να διατηρηθεί το ΠΑΝΤΟΥ και το ΠΑΝΤΑ.** Τώρα οι λέξεις είναι ανίκανες να εκφράσουν την οργή μας. Το λόγο έχουν οι πράξεις. Είχαμε αποφασίσει μετά την τελευταία μας εμπρηστική επίσκεψη στο Α.Τ. Περάματος τον Ιούλιο να διαχυθούμε ως πράκτορες του χάους μέσα στον εγκληματικό χωροχρόνο της Αθήνας και άλλων πόλεων για να προκαλέσουμε μικρές και μεγάλες ανώνυμες καταστροφές.

Ξανασυναντηθήκαμε αυτές τις άγιες αμαρτωλές μέρες που επακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξη. Διαχυθήκαμε σε μια χαοτική περιπλάνηση στις λεωφόρους και τους δρόμους των μητροπόλεων με συνοδουπόρους μερικές χιλιάδες χούλιγκαν, αλήτες του δρόμου, μαθητές, αναρχικούς, πανκς, αντιεξουσιαστές, μετανάστες, 15χρονα αλάνια, παρανόμους και επιδοθήκαμε σε μια άγρια γιορτή χαράς και εκδίκησης. Οι παραβατικές κουλτούρες της Νύχτας συναντηθήκαμε από μια αφορμή, αντιστρέφοντας τη μορφή της πόλης, δημιουργώντας κολασμένες νύχτες. Το αρχέγονο κάλεσμα του αίματος όπλισε τις καρδίες μας, μας γέμισε αυτοπεποίθηση και έδωσε διάρκεια στις νύχτες βίας που προκαλέσαμε. Κάψαμε, σπάσαμε, κυνηγήσαμε τους μπάτσους, πλιατσικολογήσαμε τους εμπόρους, τρομοκρατήσαμε τους αδιάφορους πολίτες, βεβηλώσαμε τις εκκλησίες τους... **Τίποτα ιερό, τίποτα όσιο. Τίποτα που να μην αξίζει να καταστραφεί. Τα γεγονότα αυτών των Ημερών και Νυχτών ήταν μέγιστες πράξεις περιφρόνησης γι' αυτόν τον κόσμο και τις αξίες του.**

Όμως τώρα πρέπει να οργανώσουμε την στρατηγική μας, τη λύσσα των ψυχών μας και το μίσος των ματιών μας. Γι' αυτό ανασυρόμαστε απ' τις κατακόμβες μιας επιτηδευμένης αφάνειας και οι Συμμορίες Συνείδησης επανεμφανίζονται. Επιλέξαμε να επιτεθούμε στην Αστυνομική Ακαδημία Μετεκπαίδευσης και Επιμόρφωσης καθώς και στις οικονομικές υπηρεσίες τους στη Ν. Φιλαδέλφεια. Περικυκλώσαμε το οχυρό τους, κλειδώσαμε περιμετρικά τις εισόδους για να τους εγκλωβίσουμε, τοποθετήσαμε σκάλες και σκαρφαλώσαμε στις στέγες τους για να πυρπολήσουμε το εσωτερικό τους πάρκινγκ. Καταστρέψαμε 7 περιπολικά και υπηρεσιακά οχήματα, τις μηχανές τους, καθώς και μέρος των εγκαταστάσεών τους. Και έπεται συνέχεια...

Τέλος προσκαλούμε όλες τις ένοπλες και εμπρηστικές ομάδες να οργανώσουν και να ενισχύσουν το χαοτικό σχέδιο του λυσσασμένου ανταρτοπόλεμου. Γιατί η άγρια ομορφιά του ανατέλλοντος

τρόμου βρίσκεται εκεί που επιθυμούμε με όλη μας την θέληση. **Γιατί όποιος επιθυμεί την Επανάσταση πρέπει να οργανώνει το νέο αντάρτικο πόλης.**

Συμμορίες Συνείδησης

Ανάληψη ευθύνης για εμπρησμούς συρμών του ΗΣΑΠ
Αθήνα, Φλεβάρης 2009

ΧΡΕΩΣΕ ΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΣΤΗΝ ΦΩΤΙΑ
ΜΕΡΟΣ 2ο: Ο ΚΑΡΒΟΥΝΙΑΡΗΣ

Κι όμως, κάποιοι επιμένουν, παίρνουν τα όπλα τους και συνεχίζουν να επιτίθενται. Κρύβονται, ζυγίζουν την κατάσταση και ύστερα ποιοι; Τους είδατε; Πως ήταν; Τί θράσσοι!

Ναι λοιπόν, το θράσος είναι ο σύμβουλός μας. Το θράσος, η τρέλα, η λύσσα, το μίσος, η συνείδηση.

Κυρίως η συνείδηση...

Όλα αυτά τα ωραία μας κάνουν να ζούμε.

Έτσι για άλλη μια φορά, για άλλη μια νύχτα ακολουθεί άλλη μια επέμβασή μας στην μητρόπολη, επέμβαση έκτακτης χειρουργικής ακρίβειας. Μια επέλαση που την είχαμε υποσχεθεί. Μια επέλαση που ακολούθησε πολλές προηγούμενες που μετά το Δεκέμβριο η κατα την διάρκειά του άφησαν ανεξίτηλα τα αποτυπώματά τους στο νέο αντάρτικο πόλης που διαμορφώνεται.

Μια επέλαση με δυο καμμένα τραίνα στην οπισθοχώρηση.

Είναι που μας αρέσουν τέτοιου είδους "μικρές επελάσεις" όπως και νά 'χει. Είναι που στον πόλεμο αυτόν, το σαμποτάζ θα επανακτήσει τη θέση που του αρμόζει. Η δολιοφθορά από τα μετόπισθεν, μιας εγκατάστασης κοινής χρήσης, είναι η απόδειξη ότι πολλά μπορούν να γίνουν.

Ξεπαστρέψαμε λοιπόν δυο συρμούς του ΗΣΑΠ, δημιουργώντας αναστάτωση. Δεν είχαμε κανέναν ενδιασμό να σαμποτάρουμε την διαδρομή όσων συμφιλιώνονται με την αποστειρωμένη μετακίνηση από και προς τις δουλειές τους, από και προς τα σπίτια τους, από και προς την διασκέδασή τους. Ίσως έτσι χαθεί το ψαρίσιο βλέμμα της απάθειας και της αδιαφορίας από τα πρόσωπά τους και αντικατασταθεί με ενεργητικά και ανήσυχα βλέμματα.

Όσα εργοτάξια κι αν στήσουν, η ασφάλεια στις μεταφορές πλέον θα είναι αμφίβολη. Η ελεύθερη διακίνηση ανθρώπων σαν μεταφερόμενα εμπορεύματα, θα μετατατραπεί σε ελεύθερη διακίνηση ανασφάλειας στα κέντρα διοίκησης εντολών στην μητρόπολη.

Στέλνουμε στην Κωνσταντίνα Κούνεβα τις καλύτερες ευχές μας και τον σεβασμό μας για την αξιοπρεπή στάση που έχει κρατήσει απέναντι στους τυμβωρύχους της πολιτικής που ήθελαν να την

εξαργυρώσουν με μια θέση στα ευρωψηφοδέλτιά τους. Σε αντίθεση με την δουλοπρεπή μιζέρια της πλειοψηφίας των συναδέλφων της, ύψωσε το ανάστημά της έστω και στα πλαίσια του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού. Ας γίνει η απόπειρα σε βάρος της, από τα πληρωμένα καθήκια της ΟΙΚΟΜΕΤ με την συνενοχή των στελεχών του ΗΣΑΠ, παράδειγμα πως οι αιτηματικές διεκδικήσεις στο λίγο που ενδέχεται να καθίστανται επικίνδυνες, πληρώνονται στο δεκαπλάσιο από τα καθάρματα της κάθε εργοδοσίας. Οι νόμιμες διεκδικήσεις των εργαζομένων από το κάθε αφεντικό δεν αντιμπετωπίζονται πάντοτε εξίσου νόμιμα.

Γιατί λοιπόν υπάρχει ακόμα ο παραμικρός δισταγμός να εγκαταλείψουμε εμείς πρώτοι τη νόμιμη οδό οριστικά και αμετάκλητα; Πόσο ακόμα θυματοποίηση θα "παίξει"; Πόσο ακόμα θα ικανοποιείται ο κόσμος με αυτές τις μιμκρές παραχωρήσεις που μπορούν να κερδίσουν ακόμα τα πιο τίμια και μαχητικά συνδικάτα βάσης; Γιατί άλλωστε να συμφιλιωθούμε με τον συνδικαλισμό στην εργασιακή και να μην αρνηθούμε την ίδια την εργασία μια και καλή; Εμείς, όπως και άλλα αποφασισμένα συντρόφια δεν θα περιμένουμε την επόμενη "Κωνστανίνα" για να τσακίσουμε τα αφεντικά, για να τους χτυπήσουμε, να τους στήσουμε ενέδρες να τους κάψουμε τα αυτοκίνητα, να απαλλοτριώσουμε τις εταιρείες τους, για να τους κάνουμε να τρέχουνε και να μην φτάνουν. Το κάλεσμα είναι ανοικτό για κάθε ενδιαφερόμενο.

Συνδικαλίζουμε την καταστροφή και όχι τα δικαιώματά μας. Αυτά έχουν γίνει στάχτες προ καιρού, μαζί με τις κάρτες εργασίας μας.

Ακόμα ευελπιστούμε να προκλήθηκαν ικανά ψυχολογικά προβλήματα στους σεκιουριτάδες του ΗΣΑΠ τέτοια που να το σκεφτούν καλά αυτοί και τα φιλαράκια τους οι ελεγκτές πριν ξανασαμπουκαλευτούν σε όσους δεν συμμορφώνονται με τον καθωσπρεπισμό του επιβατικού κοινού. Επιπλέον, αν ο κάθε σεκιουριτάς θεωρεί πως όποια φθορά στα τρένα αξίζει ηρωισμούς, του δείξαμε τι θα πει πραγματική φθορά. Αντίστοιχα τα αλάνια που τρυπώνουν στις στοές ζωγραφίζοντας τα βαγόνια ας εκτιμήσουν ότι καλά είναι βαμμένα τραίνα - τα καμμένα όμως ακόμα καλύτερα.

Το Σεπτέμβριο που μας πέρασε ένας γνωστός από τα παλιά, ο Barns, έκανε το τελευταίο του προσωπικό δρομολόγιο στις γραμμές του τραίνου στα Άνω Πατήσια κατά την διάρκεια σαμποτάζ στις εγκαταστάσεις του ΗΣΑΠ.

Το παράνομο γκράφιτι στους τοίχους, στα τραίνα, στους σταθμούς, το ξύλο στους σεκιουριτάδες και τα φασιστάκια και γενικά η κουλτούρα του δρόμου είναι τα γκέτο από όπου μπορούν να ξεπηδήσουν και να οργανωθούν εξτρεμιστικές επαναστατικές ομάδες έτοιμες για την επίθεση. Από εδώ που είμαστε στέλνουμε το χαιρετισμό μας στην ψυχή του όπου κι αν αυτή αλητεύει.

Τέλος, αφιερώνουμε το χτύπημά μας στον Γάλλο σύντροφο Ζουλιέν Κουπάτ, φυλακισμένο ως εμπλεκόμενος στα σαμποτάζ των εθνικών σιδηροδρομικών δικτύων στην Γαλλία τον περασμένο Νοέμβριο.

Στο προηγούμενο χτύπημά μας στις εγκαταστάσεις των μπάτσων στην Νέα Φιλαδέλφεια είχαμε προσκαλέσει όσες οργανωμένες ομάδες επιθυμούν να συμμετάσχουμε όλοι μαζί στο λυσσασμένο αντάρτικο πόλης. Υπήρξαν αρκετές απαντήσεις, κάτι που προμηνύει ότι το 2009 θα υπάρξουν σημαντικές εξελίξεις σε αυτήν την κατεύθυνση.

Εμείς από την πλευρά μας καταθέτουμε ότι θα κάνουμε ότι μπορούμε. Για αυτό λοιπόν φέτος τις απόκριες αντί για τον καρνάβαλο κάψαμε δυο τραίνα. Την επόμενη φορά ίσως τα πετάξουμε και στην θάλασσα.

ΥΓ1: Αναμένουμε την επανεμφάνιση του γνωστού τυφλοπόντικα των βιομηχάνων να κάνει ευγενικές δηλώσεις στα κανάλια για τους απαγωγείς του ειδικά τώρα που ο ένας κυκλοφορεί ελεύθερος. Καλή λευτεριά Βασίλη όπου κι αν είσαι.

ΥΓ2: Ξεκαθαρίζουμε πριν βιαστεί ο οποιοσδήποτε να ανοίξει το στόμα του, μιλώντας για κίνδυνο ανθρώπινης ζωής, ότι επιλέξαμε συνειδητά το τελευταίο δρομολόγιο της διαδρομής, και απομακρύναμε όλους τους επιβάτες και το προσωπικό του σταθμού.

ΥΓ3: Στέλνουμε τους επαναστατικούς μας χαιρετισμούς στα συντρόφια στα Χανιά, στις Σέρρες, στη βόλο, στην Ξάνθη, στην Καβάλλα, στα Γιάννενα και στο Ηράκλειο, όπου παρά τις δύσκολες συνθήκες τις επαρχίας αναδुकνεύουν με τις εμπρηστικές επιθέσεις τους ότι το νέο λυσσασμένο αντάρτικο πόλης είναι εφικτό παντού.

Συμμορίες Συνείδησης / Εξτρεμιστές Περάματος.

**Ανάληψη ευθύνης για βομβιστική επίθεση στο αυτοκίνητο της διευθύντριας των φυλακών
Κορυδαλλού Μαρίας Στέφη
(Σχέδιο Φοίνικας, Πράξη 1η)
Αθήνα, 6 Ιούλη 2013**

**ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ
ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

I. “Η επιστροφή της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς από τις στάχτες”

Μόνο εκείνη την στιγμή που η τάση μας για ελευθερία ενώνεται πάλι με την δράση καταφέρνουμε να βιώσουμε την αναρχία στο εδώ και στο τώρα. Δυστυχώς το όνειρο που κουβαλάμε στις καρδιές μας παραείναι μεγάλο για να αποφύγουμε τον κίνδυνο να βρεθούμε μπροστά στον τερατώδη τοίχο της εξουσίας που ορθώνεται προστατεύοντας το κράτος και το κεφάλαιο.

Όταν βάζουμε την ζωή μας στο παιχνίδι αναπόφευκτα καταλήγουμε να αντιμετωπίζουμε την σκληρότητα που ενυπάρχει στον αγώνα: φυλακή ή θάνατος.

**Nikola Gai, ιταλός σύντροφος
κατηγορούμενος για τον πυρήνα Ολγα–FAI.**

Η Συνομοσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRE, σε συνεργασία με τους συντρόφους από τις Συμμορίες Συνείδησης τιμώντας την παλιά και διαχρονική μας φιλία, ανατινάξαμε το αυτοκίνητο της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού Μαρίας Στέφη, ως ένδειξη αυθεντικής αλληλεγγύης στα δέκα φυλακισμένα αδέρφια μας Γιώργο Π., Ολγα, Γεράσιμο, Χρήστο, Μιχάλη, Γιώργο, Χάρη, Θεόφιλο, Παναγιώτη, Δαμιανό που έχουν αναλάβει την ευθύνη για την συμμετοχή τους στην Συνομοσία.

Μετά από δυο περίπου χρόνια σιωπής στην ελληνική επικράτεια, η Σ.Π.Φ επιστρέφει. Σε κοινό μέτωπο με τις Συμμορίες Συνείδησης, τους πυρήνες της FAI (”αντιφασιστικό μέτωπο”, ”αλώβητος πυρήνας εκδίκησης”, ”Μοναχικός Λύκος” κ.α.) και την Σέχτα Επαναστατών, στηρίζουμε και ενισχύουμε την διεθνή συνωμοσία της Ατυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (F.A.I.) – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (I.R.F.).

Η βόμβα που τοποθετήσαμε στο όχημα της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού είναι οι πρώτες σταγόνες πριν την καταιγίδα. Οπως είχε γραφτεί άλλωστε στην τελευταία προκήρυξη της Σ.Π.Φ εναντίον του υπουργού Δικαιοσύνης...

Βέβαια η ανάγκη για στρατηγική είναι τώρα πιο ξεκάθαρη από ποτέ. Ο κεραυνός δεν ταξιδεύει ποτέ σε ευθείες επαναλαμβανόμενες γραμμές. Ξεσπάει αιφνιδιαστικά. Ακόμη και μια φαινομενική ‘σιγή’, δεν είναι οπισθοχώρηση, αλλά η ησυχία πριν την βροντή.

Τώρα λοιπόν ήρθε η ώρα να κάνουμε πάλι θόρυβο. Θόρυβο ενάντια στην στρατιωτικοποίηση των φυλακών και στις συνεχόμενες εφόδους των ξεφτυλισμένων ΕΚΑΜ. Θόρυβο για την ιερή εξέταση των συμβουλίων των φυλακών, που οι εισαγγελείς και οι διευθυντές δηλητηριάζουν με ελπίδες τους κρατούμενους, την ίδια στιγμή που οι απορριπτικές αποφάσεις τους για άδειες και αναστολές στοιβάζονται η μια πάνω στην άλλη. Θόρυβο για όλους αυτούς τους ασήμαντους που φορώντας την στολή του δεσμοφύλακα νομίζουν ότι έγιναν εξουσία και δίνουν εντολές. Θόρυβο για την τρομακτική σιωπή της πλειοψηφίας των κρατουμένων που έχει ανταλλάξει από καιρό την ελευθερία και την αξιοπρέπεια με μια δόση πρέζας, με μεροκάματα, με μια πιο ‘ευνοϊκή’ μεταγωγή, με ένα καινούργιο κινητό. Θόρυβο για την παραταταμένη σιωπή και αδράνεια ενός ‘χώρου’ που θέλει να λέγεται αναρχικός αλλά στην ουσία του είναι τόσο μικροαστικός και παρηκμασμένος όσο και ο πολιτισμός της κοινωνίας που υποτίθεται ότι πολεμάει.

II. Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος πολέμου

Τους τελευταίους μήνες επικρατεί στις φυλακές ένα νέο καθεστώς. Το υπουργείο δικαιοσύνης, οι διευθυντές και οι εισαγγελείς των φυλακών προωθούν το μοντέλο της στρατιωτικοποίησης του ”σωφρονιστικού συστήματος”. Μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες έφοδοι πάνοπλων ΕΚΑΜιτών σε κελιά κρατουμένων, στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης των φυλακών.

Δεν είναι λίγες οι φορές που τα κοτόπουλα με τις κουκούλες και την πλήρη αστυνομική εξάρτηση έδειξαν την ”μαγκιά” τους χτυπώντας ανρθώπους που φορούσαν χειροπέδες. Στο σωφρονιστικό μπουρδέλο των Γρεβενών τα γουρούνια χρησιμοποίησαν μέχρι και taser –συσκευή ηλεκτρικής εκκένωσης – πάνω στους σιδεροδέσμιους κρατούμενους. Στις φυλακές κορυδαλλού η επιχείρηση εφόδου των σαράντα με πενήντα εκαμιτών έγινε με την “ευγενική χορηγία” της διευθύντριας Μαρίας Στέφη και της εισαγγελέως Τρούπη, όπου δεν έλλειψαν οι προκλήσεις και οι τραμπουκισμοί, εκ του ασφαλούς.

Ξέρουμε πως ποτέ δεν νυχτώνει εκεί στις φυλακές σας. Εκεί μέσα οι αναμνήσεις γδέρνουν και λησμονεί κανείς πως είναι ο ουρανός δίχως τα κάγκελα και τα συρματοπλέγματα. Αν ο θάνατος είχε το δικό του χρώμα, με αυτό θα έπρεπε να είναι βαμμένες οι φυλακές σας.

Γιατί εκεί είναι το βασίλειο του αργού θανάτου που τον νιώθεις κάθε μέρα. Κρέμεται από τους τοίχους στους διαδρόμους, ακούγεται στο κλείδωμα της πόρτας, κλαίει σιωπηλά στα πειθαρχία. Δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε την ”κριτική” στο σωφρονιστικό σας σύστημα.

Τα έχουμε πει στο παρελθόν όταν τοποθετήσαμε πριν τρία χρόνια μια βόμβα είκοσι κιλών τον εξωτερικό τοίχο των φυλακών Κορυδαλλού. Τα λένε σίγουρα καλύτερα από εμάς, τα φυλακισμένα αδέρφια μας από την Σ.Π.Φ μέσα από τα κείμενά τους, συμμετέχοντας στον διεθνή διάλογο της FAI – IRF.

Άλλωστε δεν περιμένουμε κάτι καλύτερο από την αυτοκρατορία της εξουσίας που αρωματίζεται με τις "ευγένειες" της δημοκρατίας. Ολοι της οι αξιωματούχοι διεκπαιρώνουν τέλεια το καθήκον τους.

Οι δικαστές καθισμένοι στον αυτοκρατορικό τους θρόνο μοιράζουν ποινές που αμφισβητούν τον επιστημονικό μέσον όρο ζωής του ανθρώπου: «Δις ισόβια» «Διακόσια χρόνια» «Ογδόντα χρόνια». Για αυτούς τα ονόματα των κατηγορούμενων δεν είναι τελικά παρά μικρές ενοχλητικές κηλίδες μελανιού στα χοντρά τους κατηγορητήρια που πρέπει να σβηστούν.

Πιο κάτω βρίσκονται οι διευθυντές των φυλακών. Οι μικροί θεοί των σωφρονιστικών καταστημάτων που πίσω από τα απόμακρα γραφεία τους δίνουν τις εντολές με την αυτοπεποίθηση του "κύρη του σπιτιού". Δικό τους άλλωστε είναι το "μαγαζί".

Δίπλα τους οι εισαγγελείς των φυλακών, το "χέρι του θεού". Η υπογραφή τους ανοίγει τις πόρτες του παραδείσου ή της "κόλασης". «Αποφυλάκιση υφ' όρων απερρίφθη», «Πενθήμερη άδεια απερρίφθη», «Αππερίφθει», «απερρίφθει», «απερρίφθει»... είναι η μόνη λέξη που ξέρουν να λένε.

Όμως όλοι αυτοί είναι εχθροί. Από τον εχθρό σου το μόνο που ζητάς είναι ο απόλυτος πόλεμος.

Ο βαρύς πέλεκυς της κριτικής και η ναυτία των αναπάντητων ερωτημάτων πέφτει πάνω στους κατοίκους της χώρας των φυλακών. Πέφτει πάνω στους ίδιους τους φυλακισμένους, η πλειοψηφία των οποίων αποδέχεται παθητικά τον εγκλεισμό της στα κάτεργα της δημοκρατίας. Μακριά από την υποκουλτούρα της επαναστατικής φαντασιακής εικόνας των αγωνιστών κρατουμένων, ως μια οξυμμένη προβολή της εδώ διαβίωσης, η πραγματικότητα στις φυλακές ακούγεται τρομακτικά άσχημη: Παθητικότητα, ρουφιανιά, εξατομίκευση, γλύψιμο στην υπηρεσία, μαστούρα, ρατσισμός, δειλία, αυτολύπηση, ψευτιά...

Κι όμως, αυτός ο αξιολύπητος όχλος μεταμορφώνεται στην στιγμή και γίνεται μάχιμος όταν πρόκειται για ένα καπάκι πρέζας, για χρωστούμενα, για δανεικά, για την κυριαρχία της εκάστοτε φυλής. Τότε, η εφευρετικότητα των κρατουμένων θριαμβεύει. Ενα κομμάτι σίδηρο γίνεται δολοφονικό μαχαίρι στα πιο επιδέξια χέρια και μια κάλτσα με βαρύδι, όπλο για τον εμφύλιο των κρατουμένων που έμαθαν καλύτερα από εδώ έξω να τρώνε τις σάρκες τους.

Με την ίδια εκπληκτική εφευρετικότητα κρύβουν στα πιο απίθανα μέρη τις πρέζες και τα ναρκωτικά που θέλουν να μεταφέρουν. Κι όμως αυτή η εφευρετικότητα απουσιάζει όταν πρόκειται για εκδίκηση απέναντι σε αυτούς που τους κλειδώνουν και τους στερούν την ελευθερία τους. Πόσοι πρώην και νυν κρατούμενοι ασχολήθηκαν με την πραγματική εκδίκηση απέναντι στους δεσμοφύλακές τους; Πόσοι βρήκαν την διεύθυνση ενός αρχιφύλακα ή έστησαν ενέδρα σε μια εισαγγελέα που πέταξε την αίτησή τους για άδεια ή για αναστολή στον κάλαθο των αχρήστων; Για αυτό καλούμε τις μειοψηφίες των κρατουμένων που έχουν ακόμα αξιοπρέπεια, να σχεδιάσουν δεκάδες πράξεις εκδίκησης.

III. Η διεθνής συνωμοσία της FAI/IRF

Εμείς εδώ από την μεριά μας, με την βόμβα στην διευθύντρια των φυλακών Κορυδαλλού συντονίζουμε τις επιθέσεις μας μέσα από το διεθνές δίκτυο της FAI/IRF. Η αρχή έγινε με τα αδέρφια μας στην Χιλή του εξεγερσιακού πυρήνα "Αργυρού" που χτύπησαν την Εθνική Ένωση Σωφρονιστικών Υπαλλήλων στο Σαντιάγο στις 12 Μαΐου.

Η FAI/IRF είναι μια διεθνής συνωμοσία των αναρχικών της πράξης, που βάζει φωτιά στις θέσεις άμυνας των ρεφορμιστών κοινωνιστών αναρχικών. Αποτινάσσει την οσμή της μούχλας που έχει κατακάτσει στην αναρχία των αμφιθεάτρων και γεμίζει τον αέρα με την μυρωδιά του μπαρουτιού, της μαύρης αναρχίας, της νύχτας, των εκρήξεων, των πυροβολισμών, των σαμποτάζ. Για αυτό άλλωστε στις πρόσφατες ανακοινώσεις της ευγοροί το Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο IRF της FAI και της Συνομοσίας αποτελεί τον υπ' αριθμόν ένα αναρχικό κίνδυνο.

Η διάχυση και η άτυπη οργάνωση της νέας αναρχίας σε αυτόνομους πυρήνες άμεσης δράσης είναι αυτό που τρομάζει τις αστυνομίες όλου του κόσμου. Για αυτό το κράτος και οι εχθροί της αναρχίας δεν ξεχνούν εύκολα τους αναρχικούς μαχητές που βρίσκονται αιχμάλωτοι στην εξουσία των φυλακών τους.

IV. Για τα αδέρφια που λείπουν...

Στην Γερμανία ο συντροφος Thomas Meyer Folk – αιχμάλωτος για συμμετοχή σε ληστεία με σκοπό την ενίσχυση ανατρεπτικών εγχειρημάτων- ενώ έχει εκτίσει ποινή που βρίσκεται ακόμα φυλακισμένος. Στην περίπτωση του εφαρμόσαν τον παλιό νόμο της ναζιστικής Γερμανίας σύμφωνα με τον οποίο ο κρατούμενος, ακόμα και όταν εκτίσει ολόκληρη την ποινή του, αν εξακολουθεί να θεωρείται «επικίνδυνος για την κοινωνία» μπορεί να συνεχίσει να κρατείται επ'αόριστον... Ο Thomas Meyer Folk, με την ανυποχώρητη στάση του και την άρνησή του να γονατίσει στην εξουσία θεωρείται ακόμα επικίνδυνος για την κοινωνική μηχανή (1).

Την ίδια στιγμή στην Ισπανία βρίσκεται φυλακισμένος ο αδερφός μας Gabriel Pombo da Silva – που μεταφέρθηκε πριν λίγους μήνες από την Γερμανία – και στην Ελβετία ο αδερφός μας Marco Camenisch. Τα δυο αδέρφια μας βρίσκονται αιχμάλωτοι εδώ και πολλά χρόνια στα κάτεργα της δημοκρατίας για την ανατρεπτική και αναρχική τους δράση. Ο Γκαμπριέλ – με πολλούς αγώνες ενάντια στα FIES (2) –κατηγορείται για τη συμπλοκή με μπάτσους στην γερμανική πόλη Άαχεν και ο Μάρκο για οικοσαμποτάζ, απόδραση στη φυλακή και ένοπλη συμπλοκή με συνοριοφύλακες. Ενώ λοιπόν έχουν συμπληρώσει την ποινή τους, η διεθνής κρατική μηχανή προσπαθεί να τους κρατήσει ακόμα αιχμαλώτους συνδέοντας τους με την "υπόθεση Argire" που εμπνεύστηκε το Ιταλικό κράτος. Μια αστυνομική υπόθεση ενάντια στο δίκτυο FAI/IRF για την οποία μαζί με τον Μάρκο και τον Γκαμπριέλ κατηγορούνται οι φυλακισμένοι ιταλοί Σύντροφοι μας Τζιουζεπέ «Pepe», Στέφανο, Ελίζα, Σέρτζιο, Αλεσσάντρο, καθώς επίσης «υπό έρευνα» τελούν και κάποια από τα αδέρφια μας της Σ.Π.Φ που βρίσκονται στις φυλακές της Ελλάδας.

Τώρα ο κρατικός μηχανισμός και η δικαιοσύνη του δοκιμάζει παρόμοιες αλχημείες και στην Ελλάδα. Ο αδερφός μας και μέλος της Σ.Π.Φ Γεράσιμος Τσάκαλος είναι στην κορυφή της μαύρης λίστας ανακριτών και δικαστών. Αυτή την στιγμή βρίσκεται τριάντα και έναν μήνες προφυλακισμένος – το ανώτατο όριο είναι δεκαοχτώ – και τους παρατείνουν την προφυλάκιση για άλλους έξι μήνες, χαρακτηρίζοντάς τον «ιδιαίτερα επικίνδυνος». Όμως οι τσαρλατάνοι της δικαιοσύνης κάνουν και νέα πειράματα. Ανοίγουν μίαν άλλη υπόθεση – ληστεία Βελβεντού – και κατηγορούν τον Γεράσιμο ως ηθικό αυτουργό χρεώνοντας του και άλλη προφυλάκιση. Δηλαδή τον κατηγορούν ως ηθικό αυτουργό για μίαν υπόθεση ληστείας τράπεζας την στιγμή που ο ίδιος ήταν ήδη στη φυλακή. Δεν ξεχνάμε επίσης ότι περίπου, όταν έληγε το δεκαοχτάμηνο προφυλάκισης του,

τότε ο πατσαβούρης ειδικός εφέτης ανακριτής Μόκκας τον ξαναπροφυλάκισε ενώ ήταν στο νοσοκομείο ώντας απεργός πείνας.

Όλα αυτά ενισχύουν την βεβαιότητα που έχουμε πιο πολύ ποτέ: Η απελευθέρωση των συντρόφων μας θα γίνει μόνο με την βία, με τα όπλα, με την αναρχική τρομοκρατία και τη όξυνση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης... και τότε αλοιμόνο σε όποιον βρεθεί εμπόδιο στον δρόμο της απελευθέρωσης των συντρόφων μας.

V. Όλα συνεχίζονται...

Ο αγώνας δεν τελειώνει επειδή κάποιοι ασήμαντοι κουράστηκαν και τώρα μοστράρουν τα αναρχοπαράσημά τους στην πασαρέλα του βούρκου των Εξαρχείων, ούτε επειδή κάποιοι χέστηκαν από τον φόβο τους και βολεύτηκαν στις καβάντζες και στις ψευτοσυνελεύσεις τους.

Για εμάς δεν υπάρχει μέση οδός. Κάποιος που διακυρήττει τις αναρχικές του προθέσεις βρίσκεται μπροστά σε ένα αποφασιστικό δίλλημα, είτε να πράξει, είτε να εγκαταλείψει την αναρχία για πάντα. Αναρχία από τα μετόπισθεν των καφενείων και των κουτσομπολιών δεν υπάρχει... Ή πράξε ή σκάσε...

Κλείνοντας την προκήρυξη της επανεμφάνισής μας μαζί με τις Συμμορίες Συνείδησης, θέλουμε να αφιερώσουμε την επίθεσή μας με όλη τη Δύναμη στα αδέρφια μας που κρατούνται αιχμάλωτοι στα κελιά του ιταλικού κράτους και παράλληλα στέλνουμε το συνωμοτικό μας σινιάλο στον Alfredo Cospito και στον Nicolai Gai, οι οποίοι κατηγορούνται για τους πυροβολισμούς εναντίον του R. Adinodfi (3), πράξη για την οποία την ευθύνη έχει αναλάβει ο πυρήνας Όλγα – FAI/IRF.

Ο λόγος της συνέπειας από τις αδερφές μας και τους αδερφούς στον πόλεμο είναι ο μόνος που έχει πραγματική ουσία. Ο λεγόμενος “κοινωνικός” αναρχισμός κάνει τα πάντα για να περιστρέφονται γύρω από το όργανο της συνέλευσης που έχει γίνει πεδίο εξουσίας και ανατροφής μικρών και μεγάλων αρχηγών, των οποίων ο μοναδικός στόχος είναι η αυτοαναφορικότητα. Οι πολιτικάντηδες αναρχικοί κάνουν τα πάντα για να καταπνίξουν, στην γέννησή του, το καινούργιο που κερδίζει έδαφος. Το καινούργιο που κερδίζει έδαφος είναι η πραγμάτωση της άτυπης οργάνωσης...

-Alfredo Cospito

Κουράγιο και δύναμη σε όλους τους συντρόφους που ανώνυμα χτυπούν το κράτος και το κεφάλαιο, κουράγιο σε εκείνους που δίνουν ένα όνομα στην οργή τους, κουράγιο και δύναμη σε αυτούς που δίνουν ζωή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) και στο Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (IRF).

Θα δώσουμε σώμα και ψυχή στην Μαύρη Διεθνή, υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος να καταστρέψουμε...Ζήτω η αναρχία.

-Nicola Gai

Αδέρφια το ραντεβού ισχύει...

Θα επανέλθουμε – πιο σύντομα από ότι περιμένετε...

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ – FAI/IRF.

Συμμορίες Συνείδησης – FAI/IRF.

Πυρήνας Sole – Baleno.

* Η Sole και ο Baleno – η Maria Soledad Kosas και ο Eduardo Massari – ήταν δυο αναρχικοί σύντροφοι που κατηγορήθηκαν στην δεκαετία του 1990 για σαμποτάζ και αναρχικές δυναμικές δράσεις. Ο Baleno, “αυτοκτόνησε” στο κελί του. Λίγο καιρό αργότερα η Sole “αυτοκτόνησε” στο ειδικό καθεστώς «κατ’οίκον» περιορισμού που της είχαν επιβάλλει. Η μνήμη τους ζει μέσα μας, στις σφαίρες μας, στον δυναμίτη μας...

** (1 Στη Βουλγαρία ο σύντροφός μας Jack Palfreeman, παραμένει αιχμάλωτος στην φυλακή μετά από συμπλοκή με δεκαπέντε φασίστες που βασάνιζαν έναν Ρομά. Ένας φασίστας έπεσε νεκρός κατά την συμπλοκή και ένας άλλος τραυματίστηκε σοβαρά. Εμείς από την μεριά μας, στέλνουμε στον Jack ένα σινιάλο αλληλεγγύης και μian υπόσχεση ότι δεν είναι μόνος του. 2 Ειδικό καθεστώς κράτησης. 3 Μεγαλοστέλεχος πυρηνικής εταιρείας).

Συμμορίες Συνείδησης
- από την εμπρηστική επίθεση στο Α.Τ. Περάματος

Μήπως δεν είναι φυλακή
όλο αυτό γύρω σου;
Μήπως δεν είναι κάγκελα
οι αναστολές και οι φόβοι,
δεν είναι ένα ψυχρό λευκό κελί
ο αποτρόπαιος ατομισμός
που κλείνει τα μάτια και δεν ακούει;
Μήπως δεν είναι ένας δεσμοφύλακας
κι ο καριόλης ο χρόνος
που επιβάλλεται πάνω στη ζωή
με το πιο βίαιο τρόπο;
Το πρόγραμμα, τα ωράρια,
τα διαλείμματα που τεμαχίζουν
το βίωμα και το εξημερώνουν;
Μήπως χειροπέδες δεν αποτελούν
κι προσωπικοί εγωισμοί
του καθενός μας,
η εγωπάθεια και η αυτό-ανάδειξη;
Όσοι πουλάνε μούρη
για να καλύψουν τις αδυναμίες τους,
να σκεπάσουν έστω και πρόσκαιρα
τη φτήνια του καταπιεσμένου εαυτού τους.

Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για τη
διάδοση του Επαναστατικού Τερρορισμού

Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για τη διάδοση του Επαναστατικού Τερρορισμού

Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο κότερο του εφοπλιστή Γουλανδρή
Αθήνα, 24 Ιούλη 2009

Είμαστε μάρτυρες της ταχύτερα μεταλασσόμενης παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας. Ο σύγχρονος καπιταλισμός, συνεχώς μεταλασσόμενος και εξελισσόμενος αποτελεί χαρακτηριστικό μιας διαρκούς επαναστατικής κοινωνίας. Επαναστατικής με την έννοια του αστραπιαίου και συνολικού μετασχηματισμού κοινωνικών σχέσεων, της αέναης καταστροφής και αναδημιουργίας ολόκληρων κοινωνικών δομών (βίαιης η εθελούσιας). Φορέας αυτής της διαρκούς επανάστασης, ένας πολιτισμός που προσφέρει υπερτροφία στα εδάφη που χαρακτηρίζονται ως ανεπτυγμένες χώρες, ενώ καταδικάζει ολόκληρες κοινωνίες σε ολική δουλεία ή θάνατο.

Για όσους επιζητούν το μέλλον εντός των τειχών της αστικής δημοκρατίας, ο καπιταλισμός επιφυλάσσει τρεις τύχες: Εκτός από την εξόντωση στα σύνορα ή στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη γκετοποίηση στις δυτικές μητροπόλεις, υπάρχει και η κοινωνική κινητικότητα. Στα εντόσθια των ανεπτυγμένων κοινωνιών, το σύγχρονο μικροαστικό μέρισμα της κοινωνίας, εργάζεται απρόσκοπτα με την προοπτική της ανέλιξης. Ο πανεπιστημιακός τομέας διευρύνεται και περισσότεροι φοιτητές αναζητούν την επαγγελματική αποκατάσταση και καριέρα, ανεξαρτήτου φυσικά της επιτυχίας τους. Η επιστημονική εξειδίκευση αναδεικνύει νέους ορίζοντες επιτυχημένης εργασίας με ζηλευτές αμοιβές, καθώς ακόμα και τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα εργάζονται σαν σκλάβοι για να φροντίσουν την πρόοδο των παιδιών τους. Το κοπάδι κρατείται εδώ και αιώνες δέσμιο με εκβιασμούς και υποσχέσεις, αλλά η μέθοδος καθυπόταξης του σήμερα είναι επιστήμη.

Ο υλικός ευδαιμονισμός ως απόλυτη ιδεολογία επιτάσσει μια ζωή ανάμεσα σε εμπορεύματα, καθιστώντας την ίδια τη ζωή ένα εμπόρευμα, που για να απολαύσεις, πρέπει συνεχώς να εργάζεσαι προκειμένου να το αποκτήσεις. Η ψυχαγωγία και η διασκέδαση περιστρέφονται γύρω από την κατανάλωση θεαμάτων ή από στημένες συμπεριφορές ψυχαναγκαστικής εξωστρέφειας, με πυρήνα ουσίες που αλλοιώνουν και διαμορφώνουν συναισθήματα. Το θέαμα στις διάφορες προεκτάσεις του (αθλητισμός, κινηματογράφος, μουσική και άλλες τέχνες), προωθεί την κουλτούρα των υπερταλέντων ενώ κατασκευάζει μια καινούρια ιεραρχική κοινωνική δομή με την πολυπόθητη ευελιξία: Δε χρειάζεται πλέον για να είσαι προνομιούχος να κατέχεις μέσα παραγωγής, αρκεί να εμπορευματοποιήσεις το ταλέντο σου. Δεν είναι τυχαίο που οι διάφορες εκπομπές talent show είναι ευρέως διαδεδομένες και δημοφιλείς. Η ενημέρωση έχει επίσης καταστεί θέαμα, καθώς πλέον σου μεταφέρονται ένα σωρό ειδήσεις μέσα στο σπίτι σου, χωρίς έτσι να υφίσταται λόγος να είσαι εξωστρεφής συζητώντας για πράγματα που ούτως ή άλλως το κάνουν οι ειδήμονες εξαντλώντας τις απόψεις τους επί παντός επιστητού για να κουράζεσαι και μόνο να σκέφτεσαι την επικαιρότητα. Η διαφήμιση είναι πανταχού παρούσα καθιστώντας δέσμιο τον καθένα εκατομμυρίων ταυτόχρονων

μηνυμάτων για αντικείμενα που προσφέρουν γοητεία, σεξ απίλ, κοινωνικό πρεστίτζ· καλωσήλθες στον επίγειο παράδεισο του καπιταλισμού. Κάπως έτσι περάσαμε από τη στέρηση της γνώσης στην υπερπληροφόρηση. Τώρα πια δεν καίνε τα βιβλία, καταναλώνουμε τόσα πολλά πληροφοριακά σκουπίδια που οτιδήποτε αξιόλογο χάνεται ανάμεσα σ' αυτά. Άλλωστε ο καπιταλισμός μας χρειάζεται έξυπνους, ικανούς και αποδοτικούς. Η εξουσία του πλέον δεν αρπάζει από μας, μας εκπαιδεύει και μας διαμορφώνει για να αποτελέσουμε λειτουργικά γρανάζια του. Όλα αυτά μαζί συνιστούν μια κοινωνία του θεάματος όπου οι άνθρωποι ως παθητικοί μηδενιστές παρατηρούν τις ίδιες τους τις ζωές να κυλάνε στο τίποτα.

Η οικολογική καταστροφή, ως απόρροια της πολιτισμένης ανθρώπινης δραστηριότητας και ματαιοδοξίας, μετατρέπει τον πλανήτη σε πτώμα στις ορέξεις ενός νεκρόφιλου γένους. Επίκειται η απειλή της απόλυτης καταστροφής, όλοι το ξέρουν, όλοι μιλάνε γι αυτό, αλλά κανείς δεν ασχολείται περισσότερο απ' το να κλείσει τα φώτα την παγκόσμια ημέρα χωρίς ρεύμα. Α ναι, θα το ξεχνάγαμε, είναι και η μη κυβερνητικές πλην όμως κρατικά επιχορηγούμενες οργανώσεις που υιοθετούν σπάνια ζώα για να τα βλέπουν οι μικροαστοί στα πάρκα των πόλεων και κηρύσσουν εμπάργκο στα McDonalds και στην Coca-cola, την ίδια στιγμή που οι εταιρίες επεμβαίνουν στο DNA, ενώ τα κρατικά επιστημονικά ιδρύματα που επιχορηγούν, δικτυώνουν ανθρώπινους εγκεφάλους με τσιπ υπολογιστών καθιστώντας εφικτή την ουτοπία του ολοκληρωτικού ελέγχου. Το αποκορύφωμα της γελοιότητας, τα παζάρια με τους βιομηχάνους για τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, όταν οι πάγοι των πόλων ήδη έχουν ξεκινήσει να λιώνουν, με απρόβλεπτες εξελίξεις και συνέπειες.

Ο έλεγχος έχει διεισδύσει ακόμα και σε τομείς που ξεκίνησαν ανταγωνιστικά προς το κεφάλαιο ή το νόμο. Ο συνδικαλισμός είναι απλώς η εξιδανικευμένη μορφή της ζητιανιάς λίγων παραπάνω απολαβών από αυτές που παρέχονται. Οι εκπρόσωποί του είναι γραφικές φιγούρες τηλεορασόπληκτων που ωρύνονται μιλώντας με ένα στημένο στυλ, τόσο τεχνητό και αφύσικο που αναρωτιέσαι αν πιστεύουν το οτιδήποτε από ότι λένε. Ο πολυκομματισμός αναδεικνύει μία πολυμορφία απόψεων που όλες επιβάλλουν τη δημοκρατία αποκλείοντας οποιαδήποτε επαναστατική προοπτική ενώ οι εξωκοινοβουλευτικές παρατάξεις είναι ριζοσπαστικές μόνο επειδή είναι εκτός κοινοβουλίου. Από την άλλη το οργανωμένο έγκλημα, έχει απωλέσει τα εξεγερσιακά ή και επαναστατικά χαρακτηριστικά που είχε στο παρελθόν πλην ελαχίστων δυστυχώς εξαιρέσεων, και έχει αφομοιωθεί στη μορφή της παραοικονομίας. Πρόκειται για ένα παράνομο καπιταλισμό μέσα στο νόμιμο, που απλώνει τις δραστηριότητες του σε όλα τα κοινωνικά πεδία, διαβρώνοντας και διαφθείροντας από δικαστικούς λειτουργούς έως και πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες, με τα συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας να επιτίθενται συνεχώς στο πολιτικό σύστημα θεωρώντας το πουλημένο και ηθικά έκπτωτο.

Στις παρυφές των κοινωνιών δεσπόζουν τα ιδρύματα εγκλεισμού, τα αναμορφωτήρια, οι φυλακές και τα ψυχιατρεία όπου τα ανθρώπινα σκουπίδια πετιούνται για να μην έχει ανάγκη η κοινωνία να τους υπομένει, γιατί αυτές οι αποκλίνουσες συμπεριφορές της δείχνουν σαν καθρέφτης τί έκτρωμα είναι. Τους ξεβράζει λοιπόν ως αποβράσματα, προκειμένου να συμμορφωθούν με τους κανόνες της, διαγράφοντας την ύπαρξή τους και μετατρέποντας τους σε αριθμούς κελιών. Ένας εξελιγμένος, ανθρωπιστικός μα πάνω απ' όλα επιστημονικός θεσμός, που τα βασανιστήρια είναι συγκαλυμμένα όπως και η λειτουργικότητά του στη χειραγώγηση του εγκλήματος, ώστε να το καθιστά όχι μόνο ακίνδυνο για την εξουσία αλλά ενίοτε και χρήσιμο.

Όλο αυτό το συνονθύλευμα που ονομάζεται κοινωνία, οφείλουμε να το αποδεχτούμε για να μην έχουμε την τύχη να θρέψουμε με το κρέας μας τα κολαστήρια της. Όμως πολλές ατομικότητες, συνειδητοποιούν ότι η ζωή τους ασφυκτιά ανάμεσα στις προκατασκευασμένες επιλογές που προσφέρονται από το σύστημα μαζί με ένα κυκεώνα ψευδαισθήσεων, και ο φόβος μην βρεθούν από

την άλλη μεριά του τείχους παύει να καθορίζει την πορεία τους. Και τότε αποδεσμεύονται αναζητώντας να χαράξουν νέες διαδρομές, που μόνο εχθρικές απέναντι σε αυτό τον κόσμο θα μπορούσαν να είναι. Τότε συλλογικοποιούν τις αρνήσεις τους και συμβάλλουν σε μία απελευθερωτική προοπτική τόσο για τους εαυτούς τους όσο και για τους συντρόφους που αποκτούν στη διαδρομή αυτή. Διαμορφώνεται έτσι μία επαναστατική παράδοση με πολλές τάσεις, που απ' την πρώτη στιγμή διεξάγει σκληρό πόλεμο με την εξουσία.

Όμως η αμφισβήτηση πολλές φορές στην ιστορία φοβήθηκε να φτάσει στα άκρα, εσωτερίκευσε ενοχικά σύνδρομα που έντεχνα καλλιέργησε ο εχθρός και οδήγησε τις περισσότερες κοινωνικές εκρήξεις στην ήττα ή το συμβιβασμό ενώ σε εξαιρετικές περιπτώσεις στην αναδιάρθρωση του κράτους. Ένα κρίσιμο λάθος των επαναστατών είναι να υιοθετούν στοιχεία αυτού του κόσμου, είτε πρόκειται για ηθικές αξίες, είτε για ιδεολογήματα, είτε για κοινωνικές δομές, είτε για τεχνικές μεθόδους επικοινωνίας. Οι ηθικές αξίες αποτελούν τροχοπέδη όταν απαιτούν το σεβασμό της ιδιοκτησίας, αυτού το ιερού δυσκοπότηρου του καπιταλισμού, ή όταν υποκριτικά υπερασπίζονται την ανθρώπινη ζωή, μόνο αν πρόκειται για τη ζωή κάποιου που υπηρετεί αυτή την κοινωνία (όντας υπεύθυνος για τον άμεσο θάνατο εκατομμυρίων άλλων ανθρώπων και τον αργό θάνατο του εαυτού του και των ομοίων του). Αντίστοιχα, δεν χωράνε στην επαναστατική σκέψη ιδεολογήματα, που αποκτούν την ισχύ τους μέσα από την τυφλή πίστη του πλήθους σε αυτά, και ριζώνουν τόσο βαθιά στο νου ώστε δύσκολα κανείς τα αποχωρίζεται, απομεινάρια της μετεξέλιξης της θρησκείας σε ιδεολογία. Η λειτουργία τους είναι η ενδυνάμωση της αποδοχής του διαχωρισμού της περιορισμένης καθημερινής ζωής μας, από ένα κόσμο ο οποίος φαίνεται να είναι πέραν του ελέγχου μας. Το να υιοθετούν οι επαναστατικές συλλογικότητες ιεραρχικές δομές, είναι το πιο τραγικό λάθος που όχι μόνο στερεί ως χρόνια αρρώστια την αυτενέργεια των επαναστατών που εντάσσονται σε αυτές, αλλά γίνονται εξουσιαστικά μορφώματα, αναιρούν τον επαναστατικό τους χαρακτήρα και επιδίδονται σε αγώνα κυριαρχίας που αν δεν καταλήξουν στην ήττα, θα φυτοζωούν ως δεκανίκια του καθεστώτος ή αν αποκτήσουν αρκετή ισχύ απλά θα το αντικαταστήσουν. Και δυστυχώς αυτό δεν αφορά μόνο τις αριστερές ομάδες αλλά και δηλωμένες αντιεξουσιαστικές η αναρχικές, με λαμπρά ηγετικά στελέχη, άτυπα ή τυπικά όπως πχ η Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Τέλος όταν γράφουμε για μεθόδους επικοινωνίας, αναφερόμαστε στη μαζοποιημένη μορφή που λαμβάνει η πολυσυζητημένη κοινωνική απεύθυνση όταν μιλάει στον κόσμο σαν να είναι ηλίθιοι και οι πρεσβευτές αυτής της απεύθυνσης φαίνονται τόσο γραφικοί που ακόμα και οι δούλοι τους οποίους προσπαθούν απεγνωσμένα να ξυπνήσουν τους λυπούνται. Χρειάζεται επιτέλους να συνειδητοποιήσουμε ότι η μάζα είναι ένα σαθρό δημιούργημα αυτού του πολιτισμού και δεν πρόκειται ποτέ να πραγματώσει κάτι επαναστατικό. Μόνο οι συνειδητοποιημένες ατομικότητες μπορούν να συλλογικοποιηθούν επαναστατικά και να δημιουργήσουν ένα κόσμο στον οποίο ο καθένας θα έχει την αξία του ως άνθρωπος και όχι ως τυποποιημένο κομμάτι του πλήθους. Τουλάχιστον όταν οι σύντροφοι στο παρελθόν έβλεπαν τα πλήθη των εργατών να μην πορεύονται με το κουδούνι του εργοστασίου αλλά πίσω από τη διεκδίκηση καλύτερων όρων ζωής, είχαν βάσιμες αυταπάτες. Σήμερα που ιστορία έδειξε ότι αυτά τα πλήθη ακολούθησαν το ίδιο εύκολα το Μουσολίνι και το Χίτλερ, όπως και το Φορντ, δεν μπορούμε να καταλάβουμε που βλέπουν οι σύντροφοι την προοπτική όταν μοιράζουν κείμενα στην Πανεπιστημίου και δέχονται τα απαξιωτικά βλέμματα των καταναλωτών. Αυτή η λογική της μαζοποίησης όμως δεν αφορά μόνο την εξωστρέφεια των επαναστατών -δεσπόζει ακόμα στα αμφιθέατρα όπου οι συνελεύσεις καταπνίγουν κάθε αυθόρμητη έκφραση εν ονόματι μιας σοβαροφανούς πολιτικής γραφικότητας, και καταλήγουν παρέλαση διανοούμενων με το αποχαυνωμένο απ' τον καπνό πλήθος να τους ακούει, και με πολλούς να μην τολμούν να πάρουν το λόγο γιατί νιώθουν όπως στο σχολείο που φοβόντουσαν να σηκώσουν το χέρι τους. Και οι ρήτορες αντί να εντοπίσουν το πρόβλημα αρέσκονται που βρίσκουν κόσμο να στελεχώσει τα επαναστατικά τους σχέδια...

Για να γίνει σαφής η θέση μας, το ότι κάνουμε κριτική στις αντιλήψεις που επικρατούν στις δημόσιες επαναστατικές διαδικασίες δεν σημαίνει ότι τις απορρίπτουμε συλλήβδην. Επισημαίνουμε ότι ο πόλεμος γενικά βασίζεται σε ένα μεγάλο μέρος στην απάτη, άρα η συνωμοτικότητα είναι απαραίτητη αλλά ο δικός μας πόλεμος επιβάλλει την αναζήτηση συνεργών. Θεωρούμε ότι παρά τα προβλήματά τους, οι ανοιχτές διαδικασίες αποτελούν το χωροχρόνο συνάντησης των ανθρώπων που έχουν ήδη επιλέξει να ταχθούν στον αγώνα με τους ανθρώπους που ξεκινούν τώρα τη δική τους επαναστατική διαδρομή, καθώς και πεδίο συντονισμού της επιθετικής δράσης που αναπτύσσεται στο δρόμο. Επίσης σε καμία περίπτωση δεν πιστεύουμε ότι η αυτομόρφωση μέσα από τις κουβέντες είναι περιττή, απλά πιστεύουμε ότι γίνεται σωστά με άλλους όρους. Θεωρούμε και εμείς, όπως και οι σύντροφοι της Συνωμοσίας των πυρήνων της φωτιάς, ότι πρέπει να εμβαθύνουμε σε όλους τους τομείς είτε αυτό αφορά τις υπαρξιακές μας αναζητήσεις, είτε τη διαμόρφωση της πολιτικής στρατηγικής μας, είτε την ανάπτυξη των τεχνικών μας γνώσεων, ψάχνοντας ανάμεσα στα πληροφοριακά σκουπίδια για την κομμάτια με τα οποία θα συναρμολογήσουμε τις επαναστατικές θεωρίες που θα μας συντροφέψουν τις στιγμές των εκρήξεων.

Όμως αν αυτός ο κόσμος, απ' το να κάθεται να ακούει παπαρολογίες 10 φορές επί 10 ώρες για να κάνει 1 ώρα πορεία, προτιμήσει να αυτενεργήσει και να διαθέσει το χρόνο του στο να οργανωθεί και να αναζητήσει τρόπους να πράξει, θα αποκτήσει επιτέλους το επαναστατικό "στρατόπεδο" τη δύναμη που χρειάζεται για να υπάρξει όχι με την ανοχή της αστικής δημοκρατίας αλλά ως μία ρεαλιστική επιλογή πραγματικής επίθεσης στο κράτος, μίας επίθεσης που θα στέλνει το μήνυμα της εξέγερσης σε όσους παραμένουν υπήκοοι, όχι με το να τους χαϊδεύει τα αυτιά, γιατί ο επαναστατικός λόγος δεν μπορεί να χάνεται ανάμεσα σε διαφημίσεις για σαμπουάν, αλλά με τη διείσδυση στο προσωπικό τους πεδίο. Ας ξεπεράσουμε τα ενοχικά σύνδρομα που η κυρίαρχη ηθική επιβάλλει και ας λειτουργήσουμε με πολεμικούς όρους. Για να διαμορφώσουμε ατομικές και συλλογικές επαναστατικές στρατηγικές που θα συντεθούν στη συνολική στρατηγική των επαναστατών, να εντοπίζουμε στόχους που είτε η επίθεση σε αυτούς μπορεί να διαχυθεί, είτε να είναι νευραλγικά σημεία της ραγδαίας εξέλιξης ή της προπαγάνδας του εχθρού. Να ανταλλάσσουμε έντυπα ή προφορικά τεκμηριωμένες θέσεις και απόψεις για τους τρόπους με τους οποίους θα δημιουργήσουμε την υποδομή της καταστροφής αυτού του κόσμου, από την οποία θ' ανθίσει η απόλυτη ελευθερία.

Εμείς επιλέξαμε να μην ανεχτούμε και να μην υπομείνουμε αυτή την κοινωνία που σιχαινόμαστε, να φτύσουμε στα μούτρα των προκληνυμένων και να υπογράψουμε στιγμές ανταρσίας που δίνουν νόημα στις εξεγερμένες υπάρξεις μας. Αποφασίσαμε να επιτεθούμε στον τουρισμό, έναν ιδιαίτερα απεχθή τομέα της κοινωνικής ζωής που φυλάξαμε να μιλήσουμε γι αυτόν στο τέλος.

Ο τουρισμός ως θεσμός δεν είναι παρά η παύση του μισθωτού σκλάβου από τα καθήκοντά του ώστε να καταναλώσει για ένα διάστημα τις οικονομίες του προηγούμενου. Οι διακοπές δεν είναι παρά μία παραχώρηση των αφεντικών στους νόμιμους υποτελείς τους, να διασκεδάσουν ολόψυχα δύο βδομάδες για να γυρίσουν με κέφι και χαρά στις δουλειές τους. Η οικονομία ολόκληρων περιοχών εξαρτάται απ' τον τουρισμό, εκμεταλλευόμενη ακόμα και το χωράφι που έχεσε ή θάφτηκε ο κάθε διάσημος, ενώ όλες απέκτησαν ξαφνικά απομεινάρια αρχαίων πολιτισμών. Όλοι γίνονται αυτόματα κοσμοπολίτες και ενδιαφέρονται για παρθενώνες, κολοσσαία και διάφορους πύργους, την ίδια στιγμή που δανείζονται για να αγοράσουν προϊόντα που τους αναπαριστούν. Επιδρομές σε παρθενικές παραλίες με beach bar, ξαπλώστρες και ενοικιάσεις σκαφών, όπου ο ένας κολυμπάει πάνω στον άλλο, και όλοι μαζί επισκέπτονται ανέγγιχτα μέρη όπου ουζερί και ταβέρνες τους περιμένουν για ανάπαυση, και διαγωνισμοί γνώσεων για το ποιά νησί έχει καλύτερες παραλίες, ή νυχτερινή ζωή. Διακοποδάνεια παρέχονται αφειδώς καθώς οι τράπεζες σιγά μην άφηναν την ευκαιρία να πάει χαμένη, ενώ οι πωλητές και ενοικιαστές σκαφών αναπτύσσονται συνεχώς, καθώς

εν όψει το καλοκαιριού εμφανίζονται πολλοί φιλόδοξοι καπετάνιοι που θέλουν να εξερευνήσουν τις θάλασσες για να ξεχάσουν την μίζερη ζωή τους. Οι ντόπιοι πάντα τρίβουν τα χέρια τους βλέποντας τις ορδές των τουριστών να παρελαύνουν και πουλάνε ότι έχουν και δεν έχουν για παραδοσιακό προϊόν ξαφρίζοντάς τους. Συνοπτικά, ο τουρισμός είναι η μεταμφιεσμένη ανάγκη του σύγχρονου σκλάβου για ανάπαυση, ξεκούραση, ταξίδι και εξερεύνηση σε αχαλίνωτη καταναλωτική μανία όπου ξοδεύει όσα δούλευε όλο το έτος. Δεν μπορεί παρά να αποτελεί στόχο για εμάς ως επαναστάτες που αρνούνται και επιτίθενται στο υπάρχον συνολικά και όχι αποσπασματικά, αποσκοπώντας στη δημιουργική καταστροφή του σήμερα.

Συγκεκριμένα, θέλοντας να προκαλέσουμε πλήγμα στον τουρισμό και να συντελέσουμε στην αποδιάρθρωση της ελληνικής οικονομίας, επιλέξαμε να επιτεθούμε στην 4η μαρίνα της γλυφάδας, τοποθετώντας ωρολογιακό εμπρηστικό μηχανισμό σε ένα από τα πολυτελή σκάφη της με την προοπτική της εξάπλωσης της φωτιάς σε όσα περισσότερα ήταν εφικτό. Κινηθήκαμε με περίσσια άνεση ανάμεσα σε σεκιουριτάδες, μπράβους και λιμενόμπατσους, καθιστώντας σαφές πως κανείς πλέον μπορεί να νιώθει ασφαλής.

Στοχοθετήσαμε τη συγκεκριμένη κατηγορία ιδιοκτητών ως ένα από τα πιο απεχθή κομμάτια του κοινωνικού συνόλου, είτε πρόκειται για την οικονομική και πολιτική ελίτ, είτε για τους μικροαστούς που εργάζονται με την προοπτική απόκτησης υλικών αγαθών φιλοδοξώντας να γίνουν χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη. Το γεγονός ότι το εν λόγω σκάφος ανήκε στο γνωστό κάθαρμα Γουλανδρή, πλοιοκτήτη -στέλεχος του εγχώριου οικονομικού συστήματος, επιβεβαιώνει ότι είμαστε σε καλό δρόμο. Όσο για το πουτανάκι του την Έλλη Στάη, είναι γνωστές οι υπηρεσίες που προσέφερε και εξακολουθεί να προσφέρει στην κρατική προπαγάνδα και στη χειραγώγηση της κοινής γνώμης.

Αφιερώνουμε αυτή την απόπειρα στον επαναστάτη Πολύκαρπο Γεωργιάδη που βρίσκεται προφυλακισμένος κατηγορούμενος για την απαγωγή του μεγαλοβιομήχανου Μυλωνά. Ο σύντροφος αποδεικνύει με τη στάση του ότι και από την άλλη πλευρά του τείχους η συμβολή στον επαναστατικό λόγο και την πράξη που τον ακολουθεί είναι σημαντική. Η σκέψη του φωτίζει τους δρόμους που διαβαίνουμε ψάχνοντας τη δίοδο της ελευθερίας.

ΥΓ: Όσο για τους δημοσιογράφους που μιλάνε για ερασιτέχνες και τρεμάμενα χέρια, σύντομα θα νιώσουν την καυτή ανάσα μας στην πλάτη τους. Ξέρουμε τους χώρους εργασίας τους, τα σπίτια τους, τα αυτοκίνητά τους, και αν έχουν ακόμα την ψευδαίσθηση της ηρωικής πράξης του πλήθους καλύτερα να το ξανασκεφτούν πριν να είναι αργά.

Αποκλίνουσες συμπεριφορές για τη διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικό μπράζ σε οχήματα της ΔΕΗ, μπάτσων, εταιρείας σεκιούριτι και εταιρείας στρατιωτικών υλικών
Αθήνα, Νοέμβρης 2010**

Βιώνοντας τις διάφορες εκφάνσεις του κόσμου της εξουσίας ακολουθήσαμε τη διαδρομή της αμφισβήτησης, της άρνησης και της αναζήτησης. Συνειδητοποιήσαμε ότι ο μόνος τρόπος να ζήσουμε ελεύθεροι στο τώρα είναι να κυρήξουμε τον πόλεμο σε ότι μας κρατά δέσμους. Ένα

ολόκληρο πλέγμα καταναγκαστικών θεσμών και σχέσεων που εκτείνεται σε όλο το φάσμα της κοινωνικής ζωής, από τις συγκεντρωτικές δομές του κράτους, την αποκεντρωμένη εξουσία του οικονομικού συστήματος, μέχρι την διάχυτη τάση των ανθρώπων να καταπιέζουν όταν μπορούν και να γλείφουν τον κώλο των ανωτέρων τους. Ο πόλεμος αυτός διεξάγεται σε όλα τα επίπεδα:οργανώνοντας τις συντροφικές μας σχέσεις σε αντιεραρχική βάση, δεν υποτασσόμαστε στους κανόνες αυτής της κοινωνίας και προετοιμάζουμε την καταστροφή της. Για αυτό προτείνουμε μια συνολική στρατηγική την οποία ως αναρχικοί θεωρούμε ότι χρειαζόμαστε ευρύτερα και τη θέτουμε στο δημόσιο πεδίο της επαναστατικής διαλεκτικής,όπως αντίστοιχα χαράσσουμε και την στρατηγική της συλλογικότητας μας ώστε να προωθήσουμε τις θέσεις και απόψεις μας στοχοποιώντας τους πολλαπλούς εχθρούς και αναζητώντας νέους συντρόφους σε εχθρικά περιβάλλοντα.

Βασικό στοιχείο της επιβολής κάθε εξουσίας είναι η κατανομή προνομίων και η διάλυση των αλληλέγγυων κοινοτικών σχέσεων που θα μπορούσαν να την απειλήσουν. Έτσι,η σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία είναι κατακερματισμένη με πολλούς τρόπους: έθνη, τάξεις, θρησκείες, κουλτούρες, ομάδες οπαδών, πολιτικά κόμματα, νομοταγείς και εγληματίες, επαγγελματικές συντεχνίες κ.α. Με αυτό τον τρόπο παράγεται ένας κοινωνικός αυτοματισμός με ανταγωνισμούς συμφερόντων και συγκρούσεις αναμεσά τους, αποσκοπώντας σε μια ισορροπία δύναμης επιστημονικά διατεταγμένη ώστε να διατηρείται η καθεστηκυία τάξη. Τα παραπάνω μπορεί να φαίνονται ασύνδετα με το ζήτημα της επαναστατικής στρατηγικής που θέσαμε προηγουμένως, τα αναφέρουμε όμως για να φέρουμε στο προσκήνιο το εξής καίριο ερώτημα: Πως είναι δυνατόν αυτά τα κοινωνικά κομμάτια να συνταχθούν στην υπόθεση της επανάστασης. Η συνηθέστερη απάντηση είναι ότι αν δεν είναι δυνατόν τότε η αναρχική επανάσταση είναι απλώς μια ρομαντική ιδέα.

Η δική μας όμως θέση, παρ' ότι δηλώνουμε επαναστάτες και όχι ρομαντικοί, είναι ότι δεν είναι εφικτό να μεταμορφωθούν αυτές οι κοινωνικές οντότητες σε επαναστατικά υποκείμενα γιατί απλούστατα είναι μορφώματα που δημιουργήθηκαν στον κόσμο της εξουσίας για να την αναπαράγουν και μόνο αυτο μπορούν να κάνουν. Θεωρούμε ότι οι επιμέρους ατομικότητες πρέπει να νιώσουν την ασφυξία του κοπαδιού και να δημιουργήσουν συντροφικούς δεσμούς μεταξύ τους εγκαταλείποντας τις θέσεις και τους ρόλους που είχαν σε αυτή την κοινωνία. Όχι δεν πρόκειται για ένα ακόμα ευφάνταστο σχηματάκι που θέλουμε εμείς με τη σειρά μας να επιβάλλουμε ως σωτήρια συνταγή για την ανθρωπότητα. Είναι το τελευταίο στάδιο μιας πολυσύνθετης διαδικασίας στην οποία συμβάλλουν όλες οι μορφές αγώνα με κατεύθυνση την αναρχία που υπήρξαν,υπάρχουν και θα υπάρξουν. Θεωρούμε σκόπιμη την αναρχική και επαναστατική προπαγάνδα με αφίσες, τρικάκια, συνθήματα, σπρέυ, κείμενα, μπροσούρες, βιβλία κτλ, καθώς και την αναζήτηση διαύλων επικοινωνίας στο κοινωνικό πεδίο, όπως οι προσπάθειες “στρατολόγησης” στον αγώνα φίλων, συμμαθητών ή συναδέλφων προσπαθώντας να μεταφράσουμε την κοσμοθεωρία μας σε κάθε μία από τις άπειρες γλώσσες της αλλοτριώσης που παράγει η ιεραρχική κοινωνία. Σε αυτά τα πλαίσια αναγκαία είναι και η παρέμβαση σε αγώνες που προκύπτουν από τους προαναφερθέντες κοινωνικούς ανταγωνισμούς ή αντιστάσεις διαφόρων κοινωνικών ομάδων που πλήττονται από κυριαρχικούς σχεδιασμούς όπως απεργίες, πορείες, καταλήψεις εργοστασίων σχολείων και σχολών ώστε να μετατρέψουμε τα πρώτα κύματα αμφισβήτησης σε ορμητικές επαναστατικές αντιλήψεις και να προσδώσουμε στις κινήσεις αυτές χαρακτηριστικά συνολικότερης ρήξης με το υπάρχον.

Είναι όμως παντελώς άσκοπο οι αναρχικοί αντί να μείνουν ακέραιοι στις θέσεις τους να αφομοιώνονται για να γίνουν αρεστοί στην κοινή και άρα ηλίθια γνώμη. Είναι αδύνατο να γίνεις αρεστός σε κάποιον που επιλέγει να υποταχθεί γιατί του θυμίζεις αυτό που βλέπει στον καθρέφτη του: ένα κομμάτι του που δεν αντέχει την επιλογή του αυτή και για αυτό προσπαθεί με κάθε τρόπο να καταστείλει τις εσωτερικές του εξεγέρσεις. Όσο προσπαθείς να διεγείρεις τον καταπιεσμένο του

εαυτό τόσο θα σε μισεί. Ο μοναδικός δρόμος είναι να τον βομβαρδίσεις με βιώματα που θα ανατρέψουν την εσωτερική ισορροπία της υποταγής στον κάθε άνθρωπο. Για αυτό η ισχυρότερη μορφή προπαγάνδας είναι η επίθεση στους εξουσιαστικούς θεσμούς στοχεύοντας και πρόσωπα που τους υπερασπίζονται στην πράξη. Υπό αυτή την οπτική υποψιαζόμαστε ότι από το να αδιαφορεί η “κοινή γνώμη” για εμάς είναι καλύτερα να μας μισεί. Ίσως είναι ο μόνος δρόμος για την απελευθέρωση περισσότερων ατόμων από την δικτατορία της.

Πως όμως μπορεί κανείς να πολεμήσει την ίδια την εξουσία δεδομένου της διαφοράς ισχύος; Την απάντηση την δίνει η ιστορία: ο πόλεμος του αδύναμου ήταν πάντα ο κρυφτοπόλεμος, το αντάρτικο.

Ακόμα και στις συγκρουσιακές διαδηλώσεις, την πιο ανοιχτή και δημόσια μορφή του ανορθόδοξου αυτού πολέμου, η υιοθέτηση της κουκούλας και της τακτικής της κάλυψης απο την πλειονότητα των μαχητών δείχνει ότι και αυτές οι άνισες μάχες διεξάγονται με αντάρτικους όρους. Μοναδική εξαίρεση όταν αυτό δεν χρειάζεται πια γιατί το εξεγερμένο πλήθος θα νικήσει τις αστυνομικές-στρατιωτικές δυνάμεις, όταν η επανάσταση είναι προ των πυλών. Σκοπός του αντάρτικου είναι να προετοιμάσει την στιγμή αυτή βάλλοντας συνεχώς και υπονομεύοντας τις δυνάμεις του εχθρού σε καίρια σημεία, σε χώρους και χρόνους που αυτά είναι πιο αδύναμα από την ισχύ που οι αντάρτες μπορούν να συγκεντρώσουν. Μεταφράζοντας αυτή τη γενική αρχή στην δική μας υπόθεση εφ’ όσον ο εχθρός μας ως αναρχικοί δεν είναι μόνο οι κατασταλτικοί αλλά και οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους όπως και η κυρίαρχη ηθική και οι αξίες αυτής της κοινωνίας, μια αντάρτικη ενέργεια θα μπορούσε όχι μόνο να στοχεύει αποκλειστικά σε μια υλική καταστροφή αλλά και στην αποστολή ενός μηνύματος προς όλες τις κατευθύνσεις.

Μιλώντας τόσο με κοινωνική-πολιτική αλλά και πολεμική ορολογία στο προηγούμενο τμήμα της προκήρυξης μας σκιαγραφήσαμε τις γενικές κατευθύνσεις που λαμβάνει για εμάς ο επαναστατικός-αναρχικός αγώνας που ήδη πολλοί σύντροφοι πολύ πριν και ανεξάρτητα από μας κινήθηκαν σε αυτές. Κινδυνεύουμε λοιπόν να γίνουμε αόριστοι και ανιαροί αν δεν εντρυφήσουμε περισσότερο στα ουσιώδη αυτά ζητήματα και δεν συγκεκριμενοποιήσουμε τις δικές μας θέσεις ως συλλογικότητα, με όρους κριτικής στους προηγούμενους, πολιτικού και επιχειρησιακού προγράμματος για τους εαυτούς μας και προτάγματος για τους επόμενους.

Ξεκινώντας μια οξεία κριτική στους συντρόφους που δραστηριοποιούνται σε δημόσια εγχειρήματα, στιλιτεύουμε μια αντίληψη σε μεγάλο μέρος επαναστατών σύμφωνα με την οποία η κοινωνία περιλαμβάνει μόνο τους καταπιεσμένους οι οποίοι δεν φέρουν καμία ευθύνη για ότι συμβαίνει. Όταν όμως δεν αντιλαμβάνεσαι τους ανθρώπους ως όντα υπεύθυνα για την κατάσταση τους τότε δεν τους αναγνωρίζεις καμία δυνατότητα να την αλλάξουν. Για εμάς ο ρόλος της κριτικής στην επαναστατική διαδικασία είναι ουσιώδης προκειμένου να τίθεται ο καθένας προ των ευθυνών του.

Συνεπώς εκτιμούμε την κριτική που μας ασκείται και ερμηνεύουμε τη σιωπή απέναντι μας ως έλλειψη της, δηλαδή ως αδιαφορία. Πρέπει όμως να διευκρινήσουμε ότι είναι δευτερεύουσας σημασίας οι φιλοσοφικού χαρακτήρα διαφωνίες και θεωρούμε προτεραιότητα την οργάνωση και το συντονισμό των αναρχικών-αντιεξουσιαστικών ομάδων ανεξαρτήτως των όποιων διαφορετικών θεωρητικών τοποθετήσεων. Αυτό δεν σημαίνει ένα μεγάλο καπέλο που κατά καιρούς πολλοί προσπάθησαν ανεπιτυχώς να φορέσουν στο σύνολο του α/α χώρου αλλά μια συγκρότηση στη βάση των ελάχιστων συμφωνιών ως προς τη δράση με στόχο μια πιο δυναμική κοινωνική παρουσία.

Είναι πραγματικά παράδοξο το γεγονός ότι η παραπάνω πρόταση φαντάζει σήμερα ουτοπική: Οι άνθρωποι που προτάσσουν την αναρχία σε παγκόσμιο επίπεδο αδυνατούν να οργανώσουν τις κοινωνικές παρεμβάσεις τους σε μια έστω περιοχή. Και αυτό γιατί ο αναρχικός χώρος έχει

εσωτερικεύσει ό,τι κριτικάρει στην κοινωνία. Έχει κατακερματιστεί σε ανταγωνιστικές μεταξύ τους ομαδοποιήσεις και είθησαι η κάθε μία από αυτές να φέρει και τον άτυπο ηγέτη της. Τα χάσματα μεταξύ τους φαίνονται να είναι αγεφύρωτα αν και πουθενά δεν καταγράφεται σαφώς το γιατί. Για να καταλάβει κάποιος νεοσύλλεκτος στο χώρο το τι παίζει πρέπει να ρωτήσει τους μυημένους και αλίμονο αν διαφωνήσει. Και μια συνέπεια αυτού του γεγονότος είναι πολλοί νέοι σύντροφοι να υιοθετούν ένα προφίλ ουδετερότητας που συνεπάγεται μη συγκρότηση και μη οργάνωση. Το κωμικοτραγικό στοιχείο της υπόθεσης αυτής είναι ότι στις έχθρες του χώρου σημαντικότερη διάσταση απο κρίσιμα πολιτικά ζητήματα, αποκτούν γελοίοι προσωπικοί τσαμπουκάδες και διάφορες λυκοφιλίες. Θεωρούμε αισχρό και αντεπαναστατικό το γεγονός ότι πολλές φορές οι προσωπικές σχέσεις υπερνικούν τα πολιτικά επιχειρήματα και οδηγούν στην μη συμμετοχή ή ακόμα και στο σαμποτάζ (με πολιτικάντικα μέσα) πολιτικών δράσεων. Ως βαθύτερη αιτία της λυπηρής κατάστασης που επικρατεί εντοπίζουμε την έλλειψη συνειδητοποίησης τόσο των ανθρώπων που κινούνται με γνώμονα τις προσωπικές τους φιλοδοξίες σε βάρος της επαναστατικής υπόθεσης παίρνοντας το ρόλο των ηγετών και των πρωτοπαλλήκαρων, όσο και αυτών που κρατούν παθητική στάση. Προφανώς δεν συνειδητοποιούν πόσο απέχει αυτό που κάνουν απ' αυτό που οραματίζονται. Στο σημείο αυτό διασαφηνίζουμε ότι δεν θεωρούμε οποιαδήποτε ρήξη προκύπτει στο εσωτερικό του χώρου άσκοπη καθώς αρκετοί που δηλώνουν αναρχικοί πράττουν με έναν εντελώς αντίθετο τρόπο φτάνοντας στο επίπεδο της ρουφιανιάς ή της συκοφαντίας, για να πετύχουν το σκοπό τους που μόνο πολιτικός δεν είναι, περνώντας στη σφαίρα του αντισυντροφικού και του εχθρικού. (Αναφερόμενοι σε αυτούς επισημαίνουμε, ότι κάθε φορά, ανάλογα με την εκάστοτε συνθήκη και τις ισορροπίες που ορίζουμε, διαλέγουμε από το οπλοστάσιο μας το μέσο με το οποίο θα τους επιτεθούμε. Αυτή τη φορά επιλέξαμε τον πολιτικό μας λόγο.) Ανεξάρτητα απ' αυτό, πιστεύουμε πως οι σοβαρότατες πολιτικές διαφωνίες είναι δυνατόν να μην οδηγούν σε αγεφύρωτα χάσματα αν συνεκτιμηθεί η σημασία της κοινής δράσης. Ακόμα και στην περίπτωση που η συνεργασία είναι ανέφικτη, μπορεί να αποφευχθεί η πολιτική ρήξη μέσω του αλληλοσεβασμού, και αν αυτό παύει να ισχύει, πρέπει να γίνονται δημοσίως γνωστοί οι πολιτικοί λόγοι που οδήγησαν σε αυτή.

Πέρα από την ατομική ιδιοσυγγρασία του καθενός υπάρχει και ένα βαθύ δομικό αίτιο που αποτελεί την ρίζα πολλαπλών προβλημάτων: η απαξίωση της ουσιαστικής οργάνωσης. Οργάνωση σημαίνει κατ' αρχάς ξεκάθαρες θέσεις, συνείδηση της θέσης, των δυνατοτήτων και της συνεισφοράς του κάθε ατόμου σε μια συλλογικοποίηση ή της κάθε ομάδας μέσα στην συνέλευση καθώς και ο ορισμός στόχων που πρέπει να πραγματοποιηθούν. Οι συνέπειες αυτής της τραγικής έλλειψης είναι δύο: στο εσωτερικό των διαφόρων ομαδοποιήσεων η απουσία ανάληψης ευθυνών από την πλειονότητα των συμμετέχοντων και η επικράτηση της χύμα νοοτροπίας ανοίγουν έδαφος για τους κάθε μορφής ηγετίσκους οι οποίοι μέσα στην γενικότερη αδράνεια ξεχωρίζουν παπαρολογώντας, ενώ σε εξωτερικό επίπεδο, δεν παράγεται έργο και δεν υπάρχει καμία ουσιαστική εξέλιξη. Άλλωστε το γνωστό αμφιθέατρο που λαμβάνουν χώρα οι περισσότερες συνελεύσεις προσομοιάζει περισσότερο σε ένα παρακμιακό κοινοβούλιο με ανιαρούς ρήτορες παρά στον κόσμο που ονειρευόμαστε. Όπως είπαμε στο προηγούμενο κείμενο μας σε ένα κόσμο που κατακλύζεται από τις διαφημίσεις το να μοιράσεις ένα πάκο κείμενα στα προπύλαια είναι απλα γραφικό. Είναι αναντίστοιχο του προτάγματος μας να απευθυνόμαστε μεμονωμένα στους καταναλωτές οι οποίοι βλέποντας στη θέση του ανίσχυρου που αδυνατεί να κάνει οτιδήποτε ουσιαστικό τις περισσότερες φορές αν δεν μας απαξιώσουν θα μας ειρωνευτούν. Αντιθέτως μια οργανωμένη συνέλευση θα μπορούσε να δημιουργήσει σοβαρά γεγονότα που θα μπλόκαραν την αδιάλλειπτη λειτουργία της μητρόπολης και θα διείσδυαν στο προσωπικό πεδίο των υπηκόων υποχρεώνοντας τους να ακούσουν.

Ξεκαθαρίζουμε ότι η παραπάνω κριτική δεν αναφέρεται συνολικά σε όλους τους συντρόφους που ανήκουν στον αναρχικό χώρο καθώς έχουμε συναντήσει αξιόλογες δημόσιες δράσεις.

Σε διάφορες περιόδους αστάθειας του καθεστώτος, όπως προσπάθειες αναδιάρθρωσης του σε κάποιους τομείς ή σε περιόδους οικονομικών κρίσεων, παρατηρούνται κάποιες ‘κοινωνικές αντιστάσεις’ (μεμονωμένες ή γενικευμένες). Φορείς αυτών των αντιστάσεων είναι οι ομάδες των οποίων τα συμφέροντα άμεσα θίγονται (όπως πχ εργαζόμενοι που κόπηκε ο μισθός τους) αλλά και πλήθος άλλου κόσμου το οποίο μεταξύ του σπάνια παρουσιάζει κάποια ομοιογένεια. Στα πρόσφατα οικονομικά μέτρα που πάρθηκαν πλήθος διαφορετικού κόσμου κατέβηκε στο δρόμο για να διαδηλώσει, να φωνάξει, να κλαψουρίσει, να συγκρουστεί όπως επίσης ταυτόχρονα πλήθος κόσμου κάθισε σπίτι του κλαίγοντας μοιρολατρικά ‘αφού έτσι ήταν να γίνει’.

Το πλήθος αυτό αποτελείται από στοιχεία άκρως διαφορετικά μεταξύ τους. Από γελοίους και ρουφιάνους εργατοπατέρες μέχρι μερικούς εργαζόμενους που βιώνοντας τη σαπίλα της εργασίας και της σύγχρονης καπιταλιστικής ευημερίας που τελείωσε κατέβηκαν στον δρόμο με συγκρουσιακές διαθέσεις. Από γραφικούς αριστερούς έως ‘αριστερούς’ που εκδήλωσαν βίαιες επιθέσεις σε μπάτσους και τράπεζες. Από μικροαστούς που χάνουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν αμάξια ή ακριβά ρούχα έως ανθρώπους, μέχρι χθες ήρεμους και φιλήσυχους, που πλέον οργίζονται και βιώνουν το αόριστο ‘κάτι δεν πάει καλά’. Από πιστά κομματόσκυλα μέχρι πιτσιρικάδες που τρέχουν να συμπράξουν στα μπάχαλα. Όλο αυτό το συνοθύλευμα κόσμου λοιπόν, που αυτονόητο είναι ότι δεν μπορεί κατηγοριοποιηθεί σε ένα ενιαίο σύνολο, κατεβαίνει στο δρόμο, απεργεί, διαμαρτύρεται.

Θεωρούμε πως σε τέτοιες συνθήκες επαναστάτες και αναρχικοί πρέπει να προβάλλουν τη θέση και την άποψη τους ακέραια, χωρίς εκπτώσεις για να αρέσει ή να προσαρμόζεται ανάλογα στα κάθε γεγονότα. Η συμμετοχή σ’ αυτά οφείλει να διατηρεί τα χαρακτηριστικά της επίθεσης και της αδιαλλαξίας και όχι να αφομοιώνεται στις ειρηνικές ή ρεφορμιστικές διαθέσεις της ετερόκλητης μάζας (μάλιστα το επιθυμητό θα ήταν το αντίθετο). Έτσι πιστεύουμε πως δημιουργείται επαναστατική προοπτική για πολλούς ανθρώπους που συμμετέχουν σ αυτές τις εκδηλώσεις και έχουν σιχαθεί τους κάθε είδους γλοιώδης ακολουθητές, δημιουργείται βίωμα σε νέους ή μη ανθρώπους μέσα από τη συγκρουσιακή πρακτική και θρυμματίζεται στη πράξη η εικόνα της κοινωνικής ειρήνης. Απ την άλλη θεωρούμε γελοίο αναρχικοί να διαμορφώνουν έτσι το λόγο τους έτσι ώστε να προσαρμόζεται σε γεγονότα, πχ αναρχικοί να τάσσονται απέναντι στις περικοπές μισθών ή σε απολύσεις εργαζόμενων, δηλαδή η αμφισβήτηση να είναι καθαρά και μόνο τμηματική. Και είναι εξίσου γελοίο να γίνεται αναφορά σ’ όλο το φάσμα του πλήθους που μετέχει σ αυτά τα γεγονότα ως ‘επαναστατημένες μάζες’ ή να χειροκροτείται όλη η πορεία καθαρά και μόνο επειδή αποτελείται από παρά πολύ κόσμο (φетиχισμός της ποσότητας και μόνο). Επειδή όμως θεωρούμε ότι οι συνθήκες αστάθειας που αναφέραμε άλλοτε υπάρχουν και άλλοτε όχι, άλλοτε εμφανίζονται οξυμένες και άλλοτε απλά εκτονώνονται με πολλούς τρόπους χωρίς τα αποτελέσματα τους να είναι εμφανή, πιστεύουμε γενικά πως η δράση μας είναι αυτή που είναι χωρίς να περιμένει κάποιες αντικειμενικές συνθήκες να ωριμάσουν ή κάποια πορεία απλά για να συμμετέχουμε.

Όσον αφορά τους αντάρτες συντρόφους η ίδια η πραγματικότητα ενός απτού πολέμου οδηγεί ή στην συγκρότηση και οργάνωση ή στην άδοξη φυλάκιση. Σε αυτή την περίπτωση η οργάνωση καθίσταται τόσο ζωτικής σημασίας ώστε δεν χρειάζεται να το επισημάνουμε εμείς. Στην προσπάθεια μας να ενισχύσουμε και να αναζωπυρώσουμε το αντάρτικο πόλης δεν αρκεί μόνο να πραγματοποιούμε χτυπήματα αλλά πρέπει και να αναλύουμε την εξελιξή του μέσα στο χρόνο έτσι ώστε να καθιστούμε αποτελεσματικότερη την διεξαγωγή του. Τα τελευταία δύο χρόνια επαναστατικές οργανώσεις άνθισαν, έδρασαν και εξελίχτηκαν. Η αναβάθμιση του δημοκρατικού καθεστώτος σήμανε αυτομάτως και την αναβάθμιση του εσωτερικού εχθρού του κράτους. Κομβικό γεγονός στην ιστορική συνέχεια του αντάρτικου πόλης ήταν ο Δεκέμβρης ο οποίος με την ιστορική και βιωματική παρακαταθήκη που άφησε, κατάφερε να μετατρέψει την διάχυτη εξεγερσιακή βία σε

επαναστατική συνείδηση για αρκετούς νέους μαχητές. Οι εμπρηστικές ομάδες οργανώθηκαν, έπραξαν, συνέπραξαν και πέτυχαν τη διάχυση τόσο της αντίληψης όσο και της πρακτικής τους. Το Σεπτέμβριο του 2009 όμως μετά την εισβολή μπάτσων στο Χαλάνδρι ξεκινάει ένα καινούργιο κεφάλαιο. Συλλήψεις, εντάλματα, φυλακίσεις, αξιοπρεπείς και μη αξιοπρεπείς συμπεριφορές έρχονται στο προσκήνιο. Ο λόγος που κάνουμε αναφορά στη συγκεκριμένη υπόθεση δεν είναι για να περιγράψουμε το τι συνέβη αλλά για να εστιάσουμε στην στάση των ομάδων και των υποδομών που νεκρώθηκαν και να ασκήσουμε την δική μας κριτική-αυτοκριτική. Σίγουρα το ότι διακόπηκαν τόσο απότομα οι εμπρηστικές ενέργειες ευθύνεται σε ένα μεγάλο βαθμό ότι στοχοποιήθηκαν πρόσωπα και καταστάσεις από τις διωκτικές αρχές. Προφανώς αν ήταν μόνο αυτός ο λόγος τότε δε θα μπορούσε να ασκηθεί κριτική σε μια προκύρηξη όπως αυτή. Πιστεύουμε όμως ότι εκτός από την στοχοποίηση ρόλο έπαιξε και ο διάχυτος φόβος ή αλλιώς η έλλειψη συνείδησης, τα φουσκωμένα μυαλά που ξεφούσκωσαν απότομα ή αλλιώς η έλλειψη συνέπειας και συγκρότησης, οι κολώνες που αποχωρώντας άφησαν πίσω τους ερείπια ή αλλιώς παθητικά μέλη ανήμπορα να συνεχίσουν με μόνο όπλο τον εαυτό τους. Τέλος εντοπίζουμε ελλείψεις υλικών και πολιτικών υποδομών. Στον υλικοτεχνικό τομέα προφανώς δε συμμετείχαμε σε κάθε ομάδα για να ξέρουμε τις τεχνογνωσίες και τα στεγανά που είχε αναπτύξει και το μόνο που θέλουμε να επισημάνουμε είναι ότι η διάθεση και η έντονη θέληση για δράση πρέπει να συνυπάρχουν με την οργάνωση και τη συνεχή εξέλιξη με σκοπό την αύξηση της δυναμικής των χτυπημάτων αλλά και για να έχει το κάθε άτομο την δυνατότητα να στηρίξει έμπρακτα τις επιλογές του ακόμα και στους πιο δύσκολους καιρούς. Αναφορικά με τις ελλείψεις πολιτικών υποδομών, για εμάς είναι εμφανείς από το γεγονός ότι μετά το Σεπτέμβριο του 2009 και τα τεκτονόμενα μέχρι και σήμερα, ελάχιστη πολιτική πίεση ασκήθηκε από δημόσιες δράσεις σε ένδειξη αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και τους καταζητούμενους του αντάρτικου. Επιπρόσθετα ο αναρχικός χώρος έχει την ατυχία να φιλοξενεί το κακό συναπάντημα της κενότητας της ύπαρξης με την κενότητα του μυαλού, με μία λέξη το κουτσομπολιό. Τροφοδοτώντας την αστυνομία με πληροφορίες στοχοποιούνται άνθρωποι, δημιουργώντας συνέπειες, τόσο σοβαρές, ισοδύναμες της ρουφιανιάς. Η απογοήτευση των νέων ανθρώπων λόγω των πολλαπλών προβλημάτων του χώρου που προαναφέρθηκαν, σε συνδυασμό με την απαξίωση της δράσης τους από μεγάλο μέρος του, οδήγησε στη σταδιακή απομάκρυνση των αντάρτικων ομάδων από την πλειονότητα των ανοιχτών διαδικασιών με αποτέλεσμα τον κατακερματισμό των επαναστατικών δυνάμεων και συνεπώς την αποδυνάμωση της αναρχικής δράσης. Κλείνοντας μπορεί να θεωρούμε την συνειδητή αυτή απομόνωση λανθασμένη αλλά όχι και αδικαιολόγητη.

Θεωρούμε το πιο σημαντικό όπλο του κάθε αναρχικού την κριτική σκέψη βάση πολιτικών κριτηρίων έτσι ώστε να είναι σε θέση να απορρίπτει οτι αντιπαραγωγικό, αντεπαναστατικό ή αντισυντροφικό. Απέναντι στην παραίτηση και τον ανταγωνισμό προτάσσουμε την επαναστατική διαλεκτική, την πολιτική ζύμωση, την συνθεση και όχι ενοποίηση όλων των τάσεων και την δικτύωση των πολιτικών ομάδων. Μπορεί όλα τα παραπάνω να ακούγονται μονάχα σαν μια θεωρία αλλά δεν μπορεί να γίνει αλλιώς γιατί ακριβώς αυτό είναι. Είναι τα χαρακτηριστικά της νοοτροπίας που έχουμε για να παρέμβουμε στις δημόσιες διαδικασίες περιμένοντας το πείραμα μας να αποκτήσει σάρκα και οστά στην πράξη.

Χτίζουμε με ασάλι τις συντροφικές μας σχέσεις, στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλον δημιουργώντας έτσι δεσμούς αίματος μεταξύ μας. Προτάσσουμε τον αλληλοσεβασμό και την ισοτιμία μεταξύ μας αναγνωρίζοντας την διαφορετικότητα του καθενός. Προσπαθούμε να ενισχύσουμε τον εαυτό μας με τα θετικά στοιχεία των συντρόφων μας, δυναμώνοντας έτσι την ατομικότητα μας. Ασκούμε κριτική μεταξύ μας και αναγνωρίζουμε τα λάθη μας κάνοντας την αυτοκριτική μας δυναμώνοντας έτσι σαν άτομα, αλλά και ενισχύοντας την επαναστατική εξέλιξη της ομάδας μας. Ζούμε αντιεραρχικά στο τώρα και όχι σε κάποιο μακρινό και αβέβαιο μέλλον που μπορεί και να μην έρθει ποτέ.

Πραγματώνουμε της αρνήσεις μας και προτάσσουμε την αδιάκοπη και αδιάλακτη επαναστατική δράση σε χρόνο ενεστώτα χωρίς δισταγμούς και αναβολές. Οπλίζουμε τις επιθυμίες μας και ανυπομονούμε για την επόμενη πράξη πολέμου. Βρισκόμαστε πάντα σε μια συνεχή προσπάθεια ατομικής και συλλογικής εξέλιξης βάζοντας τον εαυτό μας στην θέση του θύτη. Πολεμάμε με λύσσα τον εχθρό προκαλώντας του συνεχή πλήγματα με στόχο την τελική επικράτηση. Τιμάμε την επαναστατική επιλογή της συνεχής επίθεσης στο καθεστώς γνωρίζοντας της συνέπειες και πάντα έτοιμοι να της υπόστούμε με τιμή και αξιοπρέπεια.

Εφορμούμε στο μέτωπο του εχθρού γυρίζοντας την κλεψύδρα του χρόνου, περιμένοντας την στιγμή της έκρηξης και την απελευθέρωση του δικού μας χρόνου αντιεξουσίας. Οξύνουμε τον πόλεμο παρακολουθώντας την εξέλιξη του εχθρού και χαρτογραφούμε τα τρωτά του σημεία ετοιμάζοντας το επόμενο μας χτύπημα. Έτσι έχουμε επιλέξει να κινούμαστε και να ζούμε.

Ακούγοντας τις πολεμικές ιαχές των νέων βαρβάρων που συστρατεύονται μαζί μας στον επαναστατικό πόλεμο, τους παροτρύνουμε να οργανωθούν και να χτυπήσουν την σαπίλα της συστημικής νόρμας. Οργανωθείτε, αναζητήστε νέες προοπτικές στην δράση σας, ανταλλάξτε τεχνικές γνώσεις και εμπειρίες, μην εφησυχάζεστε, αναγνωρίστε τα πεδία στασιμότητας σας και εξελίξτε τα. Θέστε νέες προκλήσεις στις αδύναμες πτυχές σας. Κλείστε πονηρά το μάτι ο ένας στον άλλον, συνομώηστε και ανανεώστε το ραντεβού σας για την επόμενη επίθεση.

Για όσους νέους ανθρώπους ψάχνονται και αναζητούν τα δικά τους μονοπάτια, τους προτείνουμε να δηλώσουν δυναμικά και μαχητικά την δική τους ύπαρξη στους χώρους που κινούνται. Κάντε κατάληψη στο σχολείο σας και βανδαλίστε το απολαμβάνοντας το αίσθημα της καταστροφής σε αυτά τα σιχαμένα μπουρδέλα. Γαμήστε τους ρουφιάνους της κατάληψης και τα δημοκρατικά σκουλήκια του 15μελούς που προσπαθούν να επαναφέρουν την ομαλότητα με ύπουλους τρόπους, τους συλόγους γονέων με τους γονείς που λένε ότι σας καταλαβαίνουν αλλά τονίζουν πως δεν είναι αυτός ο σωστός τρόπος αντιπροτείνοντας σας ρεφορμιστικές και ακίνδυνες για το καθεστώς πρακτικές (π.χ καθιστική διαμαρτυρία, αιτήματα στην κατάληψη, ειρηνική διαμαρτυρία). Καλούμε τους νέους ανθρώπους γενικότερα να χτυπήσουν τους θεσμικούς αντιπροσώπους τους και όποιον άλλον καριόλη υπονομεύει την ζωή τους. Κατεβείτε σε μια πορεία και πυροδοτείστε ταραχές, καταστρέφοντας την φαινομενική ομορφιά της πόλης. Διαταράξτε την ομαλότητα και την κοινωνική απάθεια. Διαβάστε βιβλία και συζητήστε μεταξύ σας. Αναζητήστε άλλα άτομα που να είναι κοντά στην αντίληψή σας και προσπαθήστε να γίνετε δυνατοί. Κάντε πράξη της επιθυμίας σας, εσείς κάνετε κουμάντο στην ζωή σας.

Δευτερη ενότητα

Θεωρούμε πως κάθε επαναστατική ομάδα οφείλει να μελετά και να αναλύει τις ενέργειες και τα κείμενα άλλων ομάδων από διάφορα μέρη του κόσμου, να αναδεικνύει χαρακτηριστικά δράσης και λόγου χρήσιμα έτσι ώστε να εμπλουτίζει τη συνολική της δράση και να εξελίσσεται συνολικά. Από στοιχεία καθαρά επιχειρησιακά, π.χ. το πως οργανώθηκε ένα σχέδιο αντάρτικης επίθεσης ή πληροφορίες σχετικές με τον υλικοτεχνικό τομέα, μέχρι κάποιες πολιτικές θέσεις όσον αφορά ένα ζήτημα.

Βέβαια, επειδή είναι γεγονός ότι το αντάρτικο διαμορφώνει και διαμορφώνεται απ τις συνθήκες όπου γεννιέται, αλλά και εξελίσσεται μέσα απ' τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του τόπου και του χρόνου όπου αναπτύσσεται, σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν διαφόρων ειδών αντάρτικες ομάδες, άλλες με κοντινά χαρακτηριστικά σε εμάς και άλλες όχι. Επειδή βέβαια η έννοια του αντάρτικου από μόνη της δεν είναι σαφή και προσδιορισμένη, ξεκαθαρίζουμε ότι όταν μιλάμε για αντάρτικο

αναφερόμαστε στο επαναστατικό αντάρτικο αναρχικών, επαναστατών και κάποιων άλλων ομάδων έστω με κάποια επαναστατικά χαρακτηριστικά και όχι σε αντάρτικο του στρατού η άλλων παραστρατιωτικών ομάδων. Απ' τους μαοϊκούς αντάρτες στα βουνά της Κίνας ή τους παλαιστίνιους αντάρτες μέχρι τους αναρχικούς συντρόφους στη Χιλή και την Αργεντινή. Απ' τους εθνικοαπελευθερωτικού τύπου αντάρτες της ETA (που προσφάτως βέβαια συνθηκολόγησαν) ως τους επαναστάτες αντάρτες στο Μεξικό. Είναι γεγονός ότι λίγα είναι τα στοιχεία που μας φέρνουν κοντά για παράδειγμα με τους παλαιστίνιους αντάρτες, το πολιτικό χάσμα είναι τεράστιο. Ωστόσο οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την αξιοπρεπή στάση τους, το ότι παίζουν τη ζωή τους για ένα δικό τους επαναστατικό όραμα, άσχετα αν το δικό μας απέχει κατά πολύ απ' αυτό. Και σίγουρα αναλύοντας και μελετώντας τη δράση ακόμη και ομάδων με μακρινά πολιτικά χαρακτηριστικά σε σχέση με τα δικά μας, αντλούμε στοιχεία χρήσιμα και ενδιαφέροντα που προσαρμόζονται στις δικές μας επαναστατικές συνθήκες.

Ο πόλεμος σ' όλες τις γωνιές του πλανήτη ,πέρα απ' τον εγχώριο εμφύλιο πόλεμο, αφήνει κι αυτός πίσω του φυλακισμένους συντρόφους, συντρόφους που έπεσαν νεκροί σε κάποια μάχη και συντρόφους που συνεχίζουν στο πλάι μας να πολεμούν ελεύθεροι. Εδώ εμφανίζεται το ζήτημα της διεθνούς αλληλεγγύης, της αλληλεγγύης που δεν αγκυλώνεται σε σύνορα και κράτη αλλά διεθνοποιεί την αντίσταση και μας φέρνει κοντά με μαχητές απ' όλο το κόσμο. Κάθε φυλάκιση συντρόφου μας όπου κι αν συμβαίνει αυτή είναι ένα πλήγμα για τις επαναστατικές μας δυνάμεις και αφορμή για συνέχιση του πολέμου. Οι συλλήψεις αναρχικών στη Χιλή τον Αύγουστο για την 'υπόθεση των βομβών' οι οποίες χρηματοδοτήθηκαν και απ' το ελληνικό κράτος δεν μας αφήνουν αδιάφορους. Χιλιανοί σύντροφοι απ' τα λημέρια της παρανομίας (απ' τα κρησφύγετα της Λ. Αμερικής) αρνούνται την συμμετοχή των συλληφθέντων στις βομβιστικές ομάδες τους και αναλαμβάνουν την ευθύνη για τοποθέτηση βομβών σε διάφορους κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε αυτές τις ομάδες FUERZAS AUTONÓMICAS Y DESTRUCTIVAS LEÓN CZOLGOSZ, BANDA ANTIPATRIOTA SEVERINO DI GIOVANNI, FEDERACIÓN REVUELTA 14F – BRIGADA GAETANO BRESCI, BANDA DINAMITERA EFRAÍN PLAZA OLMEDO, MIGUEL ARCÁNGEL ROSCIGNA, TAMAYO GAVILÁN, ANTONIO ROMÁN ROMÁN, COLUMNA DURRUTI, CARAVANAS ICONOCLASTAS POR EL LIBRE ALBEDRÍO.

Χαιρετίζουμε τους αναρχικούς συντρόφους μας στην Αργεντινή οι οποίοι με καινοτομικές ενέργειες συμβάλλουν στην επαναστατική προοπτική. Δράσεις αυτό-χρηματοδότησης που αναλαμβάνονται με κείμενο απ' τους **‘Επαναστατικοί Πυρήνες, Ταξιαρχία Luciano Arruga, Πυρήνας Diego Petrisans, Πυρήνας Leandro Morel, Πυρήνας Juan Bianchi, Κολλεκτίβα 22 Αυγούστου, Πυρήνας Simon Radowsky’**, απαλλοτριώσεις οπλισμού από αστυνομικά τμήματα απ' τους **‘Πυρήνες Juan Bianchi, Πυρήνες Heroes de la Semana Tragic, Ταξιαρχία Luciano Arruga’**, καθώς και απαλλοτρίωση απ' τα γαλλικά Carrefour σε ένδειξη αλληλεγγύης στους Ρομά της Γαλλίας απ' τους **Ταξιαρχία Luciano Arruga – Ταξιαρχία Ηρώων του 1917’**. Δεν ξεχνάμε τους συντρόφους που συνελλήφθησαν στην Ελβετία στην προσπάθειά τους να ανατινάξουν κέντρο νανοτεχνολογίας της IBM. Τα παραδείγματα φυσικά είναι ενδεικτικά και σε καμία περίπτωση δε μπορούμε να συνοψίσουμε ονόματα και ομάδες σ' ένα κείμενο σαν κι αυτό. Στεκόμαστε δίπλα σε κάθε σύντροφο που συνεχίζει να μάχεται σε κάθε μετερίζι του αγώνα, οξύνουμε τη δράση μας και υψώνουμε γέφυρες αλληλεγγύης με αγωνιστές απ' όλο το κόσμο. Ως εκτούτου θεωρούμε πως κείμενα σαν κι αυτά οφείλουν να μεταφράζονται, ώστε να διαβάζονται από πολλούς συντρόφους στη γλώσσα τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση θέλουμε να συμβάλλουμε και εμείς, γι' αυτό δεσμευόμαστε πως το κείμενο μας θα μεταφραστεί.

Η έννοια της αλληλεγγύης σήμερα έχει εκφυλιστεί, την ίδια στιγμή μάλιστα, που στη φυλακή βρίσκονται δεκάδες αγωνιστές και αρκετοί καταζητούμενοι. Ακούμε τους ντελάληδες να διαλαλούν

για νομικίστικες σκευωρίες, για πρωτοφανή(!) πόλεμο στους επαναστάτες και για εξιλαστήρια θύματα ή αθώους αλτρουιστές που θυσιάστηκαν στο βωμό του ταξικού-κοινωνικού πολέμου και στην επέλαση της κυριαρχίας. Και φυσικά βλέπουμε την "αλληλεγγυη" τους να έχει το χριστιανικό χαρακτήρα της συμπαράστασης.

Όμως εμείς είμαστε πεπεισμένοι ότι δε χρωστάμε σε κανέναν ούτε μας χρωστάει κανείς.

Περιμένουμε από τον εχθρό μας τα χειρότερα και το ίδιο και αυτός από εμάς. Στο ίδιο πρότυπο, δηλαδή της αμφίδρομης αναρχικής και ελεύθερης σχέσης (φιλικής ή εχθρικής) χτίζουμε και τις σχέσεις αλληλεγγύης.

Οι συντροφικές μας σχέσεις είναι επαναστατικές και ως εκ τούτου κάθε κίνηση αλληλεγγύης πρέπει να έχει επαναστατική-επιθετική μορφή, να οξύνει τον πόλεμο με τον κοινό μας εχθρό.

Γι' αυτό το λόγο και ο αιχμάλωτος θα δεχτεί την αλληλεγγύη μας μόνο όταν εξυπηρετεί αυτόν ακριβώς το σκοπό. Η επαναστατική αλληλεγγύη απευθύνεται στους ειλικρινείς και αυθεντικούς, αξιοπρεπείς επαναστάτες, που είναι συνεπείς και στηρίζουν από την αρχή μέχρι το τέλος της επαναστατικές τους επιλογές, που δεν ψάχνουν εναλλακτικές λύσεις μέσα σε νομικίστικες λογικές, σε αυτούς που βάζουν τους εαυτούς τους στην θέση του λύκου και όχι του αμνού.

Εκτός από τη στάση τους φυσικά δεν ξεχνάμε ότι μας ενώνει και ο κοινός ή παρόμοιος αξιακός κώδικας και οι κοινές επιλογές αγώνα.

Τέλος θεωρούμε ότι είναι τουλάχιστον ξεφτίλα και αντεπαναστατικό να βάζει κανείς τον εαυτό του στην θέση του μη αλληλέγγυου εξαιτίας προσωπικών διαφορών ή συμπλεγμάτων. Δεν υπάρχει χώρος για πολιτικαντισμούς στη διαδικασία της επαναστατικής εξέλιξης είτε ατομικής είτε συλλογικής.

Στο όνομα αυτής της εξέλιξης αποφασίσαμε, ως πολεμιστές ανορθόδοξου πολέμου, να σπείρουμε φωτιά και ανασφάλεια στις φωλιές του εχθρού. Να συνεχίσουμε τον πόλεμο φθοράς ...

Πιο συγκεκριμένα αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τους εμπρησμούς:

- **Οχημάτων της ΔΕΗ στη Ν.Ιωνία**
- **Δύο προσωπικά αυτοκίνητα μπάτσων στην Ν.Ιωνία και στους Αμπελόκηπους**
- **Ένα βαν UPS στην περιοχή του Ζωγράφου**
- **Της εταιρείας ISI Hellas S.A. Στην Αργυρούπολη.**

Πηγή έμπνευσης για την στοχοθεσία της ΔΕΗ στη λεωφόρο Καποδιστρίου ήταν η επιλογή του ίδιου στόχου στη Θεσσαλονίκη από το σύντροφο Γιάννη Σκουλούδη που αυτή τη στιγμή είναι αιχμάλωτος του κράτους. Για την ίδια υπόθεση καταζητούνται 4 σύντροφοι, οι οποίοι έχουν επιλέξει τον δρόμο της φυγής, μέσα από το γράμμα που δημοσιεύσαν στηρίζουν της επιλογές τους και αναλύουν τις θέσεις τους για πολύμορφες διαδικασίες αγώνα. Επιπλέον δεν ξεχνάμε ότι η συγκεκριμένη επιχείρηση φέρει τεράστια ευθύνη για την ανάπτυξη του καπιταλισμού και ευρύτερα του πολιτισμού σε βάρος των εαυτών μας αλλά και στην ίδια της φύσης. Μέλος των ανιχνευτών μας εισέβαλε αθόρυβα από τη πιλοτή της πίσω πολυκατοικίας και τοποθέτησε δύο εμπρηστικούς μηχανισμούς μεγάλης ισχύος. Στη συνέχεια ελίχθηκε στις σκιες χωρίς να δώσει τη δυνατότητα στη φυσική παρουσία που υπήρχε στο κτίριο να τον αντιληφθεί. Τη στιγμή που το προσωπικό ασφαλείας αντιλήφθηκε τη φωτιά και τις εκρήξεις ήταν πολύ αργά...

Ο εντοπισμός προσωπικών οχημάτων μπάτσων είναι η πιο εύκολη υπόθεση για εμάς μιας και δε διστάζουν να μετακινούνται με τα κλασικά μπλε παντελόνια και τις αρβίλες ακόμα και εκτός υπηρεσίας. Επιπλέον η τοποθέτηση ενός μικρού μηχανισμού 1.5 L είναι τόσο διακριτική όσο και αποτελεσματική...!

Ακούγοντας τις εξελίξεις για την υπόθεση της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς θέλαμε να προκαλέσουμε τα φλόκια του 12ου με τον εμπρησμό οχήματος εταιρίας ταχυμεταφορών, όταν στον ίδιο χώρο και χρόνο που έψαχναν για γιάφκες και τρομοκράτες.

Τέλος χτυπώντας την εταιρεία παραγωγής στρατιωτικού υλικού "Interoperability Systems International Hellas SA" θέλαμε να στείλουμε ένα μήνυμα απειλής τόσο στους συνεργάτες του Χιλιανού κράτους όσο και στο ίδιο που συνέλαβε, φυλάκισε και κηνύγησε συνολικά 14 αγωνιστές με κατηγορίες περι αντάρτικων επιθέσεων. Μοιραζόμαστε παρόμοιες ιδέες και αξιακό κώδικα με τους συντρόφους της Χιλής και για αυτό απαντήσαμε ενεργά στο κάλεσμα τους για διεθνή αλληλεγγύη. Η συγκεκριμένη εταιρεία συμμετείχε στη διεθνής αεροναυτική έκθεση στις εγκαταστάσεις τις Χιλιανής πολεμικής αεροπορίας. Στην έκθεση παρευρίσκονταν πληθώρα κυβερνητικών, στρατιωτικών και διπλωματικών στελεχών. Επίσης η εν λόγω εταιρεία έχει εμπλακεί ενεργά στον παγκόσμιο αγοραστικό τομέα στρατιωτικών υλικών άρα έχει συμβάλλει και στη διεξαγωγή των καπιταλιστικών πολέμων από το 1991 όπου και ιδρύθηκε. Έτσι λοιπόν λίγο πριν την ανατολή του ηλίου σύντροφος προσέγγισε το πίσω μέρος του κτιρίου και τοποθέτησε στην είσοδο του μια βαλίτσα γεμισμένη με μηχανισμούς πολλών λίτρων και αποχώρησε αφήνοντας πίσω στάχτες και καταστροφή.

Υ.Γ : Μετά τις τελευταίες εξελίξεις με την υπόθεση της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, αισθανόμαστε πολύ υπερήφανοι για τους σύντροφους επαναστάτες αντάρτες πόλης Παναγιώτη Αργυρού, Γεράσιμο Τσάκαλο και Χάρη Χατζημιχελάκη. Τους στέλνουμε λοιπόν αδερφικούς χαιρετισμούς και τους υποσχόμαστε πως στον βαθμό που μας αναλογεί θα μολύνουμε τον αέρα του εχθρού μας με φόβο. Τους αφιερώνουμε λοιπόν το μπαράζ χτυπημάτων μας. Καλούμε όλους τους αντάρτες και αξιοπρεπείς επαναστάτες της εποχής μας να συνεχίσουν τον πόλεμο εντός και εκτός των τείχων.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

*Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για την διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού -
Πυρήνας αναρχικής δράσης*

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο "Studio ATA"
Αθήνα, 11 Νοέμβρη 2011**

“Περπατώντας στους ψυχρούς και σκοτεινούς δρόμους των μητροπόλεων, ποτέ δε ξεχνάμε τους εκατοντάδες φυλακισμένους συντρόφους και τους χιλιάδες που έχουν πεθάνει. Η θλίψη αναμειγνύεται με το θυμό και καθοδηγούμενο από ένα πρίσμα επαναστατικής συνείδησης, μας δίνει ένα τεράστιο παλμό, ώστε να κάνουμε την επανάσταση πραγματικότητα.”

Προκαταβολικά αξιολογήσαμε την 48ωρη απεργία ως ένα σημείο σταθμό στην ιστορία του εν Ελλάδι εξεγερσιακού κινήματος. Άλλο ένα διήμερο που θα συναντιούνταν στο δρόμο άνθρωποι με διαφορετικές αφετηρίες και αντιλήψεις για να ζυμωθούν στην πράξη. Ένα διήμερο που ο δρόμος θα λειτουργούσε ως πεδίο διάχυσης τόσο του αναρχικού λόγου όσο και της αντικρατικής-αντικαπιταλιστικής βίαιης δράσης. Εσφαλμένα παραβλέψαμε τη δυναμική των εξουσιαστικών μηχανισμών που αποσκοπούν στην χειραγώγηση των διαδηλώσεων, και στην πυρόσβεση των κοινωνικών συγκρούσεων.

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις αποφασίσαμε το μεγαλύτερο τμήμα των μελών μας να προετοιμαστεί και να συμβάλλει στις μάχες που θα εκτυλίσσονταν στο κέντρο, και ένα μικρό τμήμα να προβεί σε μία πράξη σαμποτάζ αποκεντρωμένα ώστε να αξιοποιήσουμε τη συγκέντρωση των αστυνομικών δυνάμεων στο κέντρο, και να δώσουμε ένα μήνυμα που μπορεί να οδηγήσει στην διάχυση της εξεγερσιακής βίας στα προάστια.

Έτσι λοιπόν ενώ δέναμε τις μολότοφ και συζητούσαμε για τις επιλογές δράσεων στο δρόμο, παράλληλα κατασκευάσαμε τον εμπρηστικό μηχανισμό και αναζητούσαμε στόχο, τόσο με επιχειρησιακά όσο και πολιτικά κριτήρια. Επιλέξαμε να χτυπήσουμε βανάκια της εταιρίας “Studio ATA” στον προαύλιο χώρο του κτηρίου της στα Μελίσσια, καθώς αποτελεί κομμάτι του βασικότερου πυλώνα του δημοκρατικού καθεστώτος των μέσων μαζικής αποχαύνωσης. Τα εν λόγω στούντιο συνεργάζονται με τα μεγάλα τηλεοπτικά κανάλια, που αναλαμβάνουν την κατασκευοφάντηση των εξεγερμένων σε τέτοιες συγκυρίες. Ταυτόχρονα τα γυρίσματα τηλεοπτικών σειρών και ταινιών που ναρκώνουν την καθημερινότητα των αποχαυνωμένων τηλεθεατών είναι η βασική επιχειρηματική δραστηριότητα της συγκεκριμένης εταιρίας.

Δεν είναι μόνο η προπαγάνδα λοιπόν που καθιστά τα τηλεοπτικά στούντιο εχθρικά, ούτε μόνο η καπιταλιστική τους δομή, το ότι λειτουργούν δηλαδή ως κέντρα συσσώρευσης πλούτου. Είναι κυρίως ο κομβικός τους ρόλος στην διαμόρφωση άβουλων παθητικών καταναλωτών που ζουν μέσα από την τηλεόραση, διστακτικών ανθρώπων χωρίς πραγματική βιωματική εμπειρία, αφού την αντικαθιστά το ψευδοβίωμα. Πρόκειται για την απόλυτη καταστροφή της ανθρώπινης ύπαρξης μέσα στο σύγχρονο τεχνολογικό κόσμο που φυσικά υπεύθυνη δεν είναι μόνο η τηλεόραση αλλά και κάθε άλλο υποκατάστατο της ζωής. Στην μοντέρνα αστική δημοκρατία, η υπερπληροφόρηση είναι προτιμότερη από την στεγνή προπαγάνδα, είναι αποδοτικότερο να καταστρέφονται μυαλά, παρά να πείθονται.

Σε περιόδους όμως που αυξάνονται οι άνθρωποι που επιχειρούν να ανασυγκροτήσουν την ύπαρξη τους, απαγκιστρώνοντας τη από το εξουσιαστικό σύμπλεγμα, το κράτος επιστρατεύει τους προπαγανδιστές του εναντίον της εξέγερσης. Τότε είναι που έχουμε ένα λόγο ακόμα για μία πράξη σαμποτάζ καθιστώντας τη καίρια.

Ενώ η πρώτη μέρα της γενικής απεργίας λειτούργησε όμορφα, με χιλιάδες ανθρώπους να συμμετέχουν στις συγκρούσεις με την αστυνομία, και στις επιθέσεις σε σύμβολα της καπιταλιστικής κυριαρχίας, τη δεύτερη μέρα ανέλαβε το ΚΚΕ την αντιεξεγερτική δράση. Το κόμμα αυτό θα ήταν ένα ακόμα ανάξιου λόγου απολειψάδι στα σκουπίδια της Ιστορίας αν δεν αναλάμβανε κατασταλτικό ρόλο στις διαδηλώσεις, σε όλη την ιστορία του εκπροσώπησε ότι χειρότερο, δηλαδή την εσωτερική διάβρωση των επαναστάσεων από τον ολοκληρωτισμό και έδρασε εξοντώνοντας

τους πολιτικούς του αντιπάλους και προδίδοντας τους καλύτερους αγωνιστές που έκαναν το λάθος να το εμπιστευτούν.

Η ιστορία των Κομμουνιστικών Κομμάτων παγκοσμίως το αποδεικνύει: Από το βομβαρδισμό της εξεγερμένης ενάντια στο “Κομμουνιστικό” καθεστώς Κροστάνδης με σφαγείς τον Λένιν και τον Τρότσκι, και την αιματηρή καταστολή του αναρχοκομμουνιστικού κινήματος της Ουκρανίας μέχρι την εσωτερική καταστολή της Ισπανικής Επανάστασης το '36 (όπου η αναρχική κολλεκτιβιστική οργάνωση της κοινωνίας δοκιμάστηκε σε μεγάλη έκταση με όλες τις αντιφάσεις της). Από το σύμφωνο και τη συνεργασία Χίτλερ-Στάλιν με την ανταλλαγή εξοπλισμών, μέχρι τον επαναστάτη-είδωλο Τσε Γκεβάρα που υπέγραφε συνοπτικές εκτελέσεις ομοφιλόφυλων, πάντα εκπροσωπούσαν την εξουσιαστική διαστροφή που στο τέλος κατέπνιγε κάθε επανάσταση στο αίμα είτε με την προδοσία και παράδοση στον εχθρό, είτε μέσω της στυγνής δικτατορίας που πραξικοπηματικά εγκαθίδρυναν.

Έτσι στη σύγχρονη Ελλάδα, όπως παλαιότερα δολοφονούσαν όσους αγωνιστές δεν εντάσσονταν στο μαντρί τους, από την περίοδο της Χούντας και μετά συκοφαντούν όσους αναλαμβάνουν Άμεση αντικαθεστωτική δράση ως προβοκάτορες. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα της εξέγερσης του πολυτεχνείου το '73 οπότε αναφερόντουσαν αρχικά στους καταληψίες ως “300 προβοκάτορες” και παρεισέφρυσαν τελευταίοι στην κατάληψη με απώτερο σκοπό βάσει κομματικής γραμμής την εκτόνωση, και αποτέλεσμα την απονέυρωση της οποίας διαδικασίας αντίστασης στην αιματηρή καταστολή που ακολούθησε. Τα ΚΝΑΤ λοιπόν που κάνουν την δουλειά τους με τον ίδιο ζήλο που δείχνουν οι μπάτσοι, ξυλοκοπόντας και παραδίδοντας αναρχικούς και εξεγερμένους, δεν πρέπει να εκπλήσσουν κανέναν.

Η γκεμπελική προπαγάνδα του ΚΚΕ δια στόματος της Παπαρήγα είναι σαφής ένδειξη πολιτικής αδυναμίας καθώς αποδεικνύει την έλλειψη πολιτικής επιχειρηματολογίας απέναντι μας, το μόνο που μπορεί να κάνει το ΚΚΕ είναι να ρίχνει λάσπη και να διαδίδει ψέματα για όσα ευκολόπιστα αυτιά βρεθούν να το ψηφίσουν. Οι αιτίες που βρίσκονται πίσω από την στάση του ΚΚΕ είναι οφθαλμοφανείς, καθώς ως αριστερό κόμμα του αστικού κοινοβουλίου διαθέτει επαναστατική ρητορική αλλά καθαρά φιλοσυστημική πρακτική. Το ΚΚΕ θέλει να αποτελέσει μια διακριτή νόμιμη πολιτική λύση χωρίς αντικαθεστωτική βία, να συσπειρώσει κάτω από την στέγη του ένα πλήθος δυσανασχετούμενων από την οικονομική κρίση που θα μπορούσαν υπό προϋποθέσεις να ενταχθούν στο εξεγερσιακό στρατόπεδο, άρα λαμβάνει τη μορφή βαλβίδας αποσυμπίεσης των εντάσεων.

Ας το χτυπήσουμε λοιπόν με όσα μέσα διαθέτουμε, με συνεχή αντιπληροφόρηση (αφίσες, τρικάκια, παρεμβάσεις), με επιθέσεις στα γραφεία τους και στα στελέχη του, με ετοιμοπόλεμη περιφρούρηση που θα είναι σε θέση να αντιμετωπίσει πιθανά νταβατζιλίκια του σε επόμενες πορείες. Ο κατασταλτικός ρόλος του ΚΚΕ πλέον αναβαθμίζεται εκτός από ιδεολογικό και σε πρακτικό, κάτι που σημαίνει ότι η δεξαμενή των ανθρώπων που το ψηφίζει και συμμετέχει στις διαδηλώσεις του πρέπει να λάβει μια σαφή και ξεκάθαρη θέση απέναντι σε αυτό, όπως εκβιαστικά απαιτεί η τωρινή κοινωνική συνθήκη και η καθεστωτική κατασταλτική πολιτική του ΚΚΕ.

Σε αυτό το σημείο οφείλουμε να αναφερθούμε στην σύγκρουση που πραγματοποιήθηκε μεταξύ των εξεγερμένων και των ομάδων περιφρούρησης του ΠΑΜΕ, τόσο σε σχέση με τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν όσο και για τον ρόλο που ενστερνίστηκαν. Σίγουρα τα μέλη-πρόβατα του ΠΑΜΕ δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση στόχο της επαναστατικής βίας όσο επιλέγουν τον ρόλο του ψηφοφόρου ή του απλού διαδηλωτή. Στην περίπτωση όμως που σχηματίζουν περιφρούρηση αναχαίτισης των εξεγερμένων εμποδίζοντας την επίθεση στους μπάτσους και το κοινοβούλιο, όντας παράλληλα με πλήρη εξοπλισμό (κράνη, καδρόνια), η επίθεση με πέτρες και μολότοφ δεν είναι επίθεση σε απλούς πολίτες όπως παρουσιάστηκε και από μερίδα αντικαθεστωτικών, αλλά επίθεση

σε έναν στρατιωτικά εξοπλισμένο κομματικό μηχανισμό που λειτουργεί βίαια και κατασταλτικά. Τα σπασμένα κεφάλια και τα καμμένα πόδια τους είναι το κόστος της υπεράσπισης του κοινοβουλίου, της βίαιης καταστολής των εξεγερμένων αντικαθιστώντας τους ένστολους πραίτορες της δημοκρατίας. Την επόμενη φορά που θα περιφρουρήσουν την έννομη τάξη σε διαδήλωση που θα υπάρχει και παρουσία αναρχικών θα δεχτούν την επίθεση μας. Ειδικά τα πρωτοκλασάτα στελέχη του ΠΑΜΕ και της ΚΝΕ που είχαν τον ρόλο του στρατηγού την στιγμή της σύγκρουσης, πλέον βρίσκονται στο στόχαστρο των αναρχικών...

Αφιερώνουμε κάθε δράση μας σε όλους τους αξιοπρεπείς αιχμάλωτους αναρχικούς επαναστάτες ανά τον κόσμο.

*“Απο ότι φαίνεται , ακόμη και μέσα απο τη φυλακή μας υπολογίζουν και ανησυχούν για τη διάχυση του λόγου μας. **Ειλικρινά θέλουμε να δικαιώσουμε της ανησυχίες τους.** Για αυτό κάνουμε ότι περνάει απο το χέρι μας. Επίσης η δίωξη για αυτό το κείμενο αλληλεγγύης επιβεβαιώνει την αυθεντική ουσία του λόγου. Γιατί ο αναρχικός λόγος είναι η πεμπουσία της ζωής που ορίζουμε μέσα απ’ τις πράξεις μας. Οπότε τους το ξαναλέμε για να μὴν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. **ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΧΙΛΙΟΣΤΟ ΠΙΣΩ, ΕΝΝΙΑ ΧΙΛΙΟΣΤΑ ΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ.** Τα λόγια μας να τα παίρνετε τοις μετρητοίς .”*
Τα μέλη της Σ.Π.Φ. πρώτης γενιάς και Θεόφιλος Μαυρόπουλος

Τα λόγια των αιχμάλωτων αδερφών μας, μας δίνουν τη δύναμη να συνεχίσουμε το επαναστατικό μας σχέδιο. Τίποτα δεν έχει ξεχαστεί, τίποτα δεν αφήνουμε πίσω, ο πόλεμος συνεχίζεται όσο ο εχθρός είναι εδώ. Η συννεφιά δεν θα είναι πια σκοτεινή, ήρθε ο καιρός ο ουρανός να λαμψει από τις αστραπές μας. Μέχρι τον κατακλυσμό που θα εξαφανίσει αυτόν τον κόσμο. Αντάρτικος χαιρετισμός στους συντρόφους σε Μεξικό, Χιλή, Ρωσία, Αγγλία, Φινλανδία, Ολλανδία, Ινδονησία, Γερμανία, Ιταλία και σε κάθε γωνιά του πλανήτη που προωθούν το επαναστατικό σχέδιο της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο.

Με αφορμή τις μάχες που θα δωθούν το επόμενο διάστημα στη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα, δηλώνουμε ότι στεκόμαστε δίπλα στους περήφανους αγωνιστές του Ε.Α. καθώς θεωρούμε ότι μοιραζόμαστε την ίδια πλευρά του οδοφράγματος, πέρα από τις διαφωνίες και τις διαφορετικές προσεγγίσεις αγώνα.

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

*Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο -
Αποκλίνουσες συμπεριφορές για τη διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού*

★

**Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικές επιθέσεις σε εστιατόριο Mac Donalds, δημαρχείο
Ζωγράφου και δημαρχείο Καισαριανής
Αθήνα, 5 Φλεβάρη 2011**

“Και η πόρτα της φυλακής τραντάζεται πίσω σου. Νά’σαι πια τώρα εκεί μέσα, βγήκες ζωντανός από την επιχείρηση σύλληψης σου, θυμώνεις που δεν ήσουν πιο προσεκτικός, ανησυχείς μήπως πιάσουν κι άλλους, αναλογίζεσαι ποιες δομές μπορεί να βάλουν στο χέρι, αν έχει ειδοποιηθεί κάποιος δικηγόρος- και φυσικά προσέχεις να μην πάρουν χαμπάρι τι σκέφτεσαι. Το όπλο, τα πλαστά χαρτιά, τα ρούχα σου, όλα δικά τους, η γαλάζια φόρμα της φυλακής που σου πέταξαν στη μούρη και τα παπούτσια πολύ μεγάλα-για να σου τη σπάσουν ή επειδή πράγματι θεωρούν τους “τρομοκράτες” γιγαντόσωμους-η εξωτερική σου εικόνα έχει αλλοιωθεί. Κοιτάς γύρω σου και παρατηρείς προσεκτικά το ζωτικό χώρο των επόμενων χρόνων σου”

(Klaus Viehmann)

Για κάθε αιχμαλωσία συντρόφου, πόλεμο, αντανakλαστικά χτυπήματα, επίθεση στην καπιταλιστική κοινωνία. Για κάθε νεκρό σύντροφο, πόλεμο, εκδίκηση, ας πληρώσουν οι καριόληδες με κάθε μέσο, να είναι όλοι σε θέση να αντιληφθούν το κόστος του θανάτου. Για κάθε σύντροφο που διώκεται από το κράτος, πόλεμο, αλληλεγγύη στις πολιτικές επιλογές που τον οδήγησαν σε αυτή την συνθήκη, όξυνση της επαναστατικής δράσης και συνέχιση του αναρχικού/επαναστατικού αγώνα. Η ένταση του επαναστατικού πολέμου έχει φτάσει πλέον σε ιδιαίτερα και πρωτόγνωρα υψηλά επίπεδα. Οι συλλήψεις συντρόφων διαδέχονται η μία την άλλη, οι επαναστατικές δυνάμεις ορθώνουν το ανάστημά τους απέναντι στον εχθρό.

Τους τελευταίους μήνες μετά από το διεθνές κάλεσμα της Ε.Ο Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς για δράση εν’ όψει του δικαστηρίου μελών της, αναρχικών, επαναστατών και άλλων κατηγορούμενων ξεκίνησε ένα διεθνές μπαραζ επαναστατικών-επιθετικών ενεργειών σε ένδειξη αλληλεγγύης υπό το πρίσμα ενός Διεθνούς Επαναστατικού Μετώπου. Η διεθνοποίηση της αντίστασης αποτελεί ένα διαρκές στοίχημα για εμάς και την θεωρούμε απαραίτητη προϋπόθεση για την όξυνση του επαναστατικού πολέμου. Με βάση αυτή την αντίληψη είχαμε παραδώσει στις φλόγες και εταιρία παραγωγής στρατιωτικού υλικού που συνεργαζόταν με το Χιλιανό κράτος σε ένδειξη αλληλεγγύης και σε μία ακόμη προσπάθεια υλοποίησης της παραπάνω προϋπόθεσης. Τώρα πλέον βλέποντας πως σε μια πρώτη φάση το στοίχημα της διεθνοποίησης για το δικαστήριο μιας Επαναστατικής Οργάνωσης έχει κερδηθεί πρέπει να θέσουμε στο πεδίο της επαναστατικής διαλεκτικής την προοπτική της συνολικότερης διεθνοποίησης της Επαναστατικής Δράσης ανεξάρτητος δικαστηρίων ή πολιτικών συγκυριών. Ας οργανώσουμε τις δυνάμεις μας και ας χτυπήσουμε τις δομές των κρατών σε παγκόσμιο επίπεδο. Η προσπάθεια συγκρότησης μιας παγκόσμιας αναρχικής επαναστατικής δύναμης αποτελεί πλέον γεγονός. Η ανταλλαγή εμπειριών, η κριτική, τα καλέσματα, οι χαιρετισμοί, οι αναλύσεις πολιτικών σκεπτικών με αντάρτες συντρόφους από όλο τον κόσμο είναι πλέον μια δυνατότητα που δεν πρέπει να την αφήσουμε να πάει χαμένη. Η συνείδηση, η συνέπεια, η συγκρότηση, η ατομικότητα, είναι από τα πιο σημαντικά όπλα που πρέπει διαρκώς να εξελίσσει ο κάθε αναρχικός που σέβεται τον εαυτό του και έχει σαν στόχο την κατά μέτωπο επίθεση και καταστροφή του κράτους και της καπιταλιστικής κοινωνίας. Σαν αναρχικοί πρέπει να γνωρίζουμε πως οι επαναστατικές μας επιλογές σφραγίζονται, δεν οπισθοχωρούν μπροστά σε καμία ενδεχόμενη φυλάκιση μας ή ακόμα και φυσική μας εξόντωση. Όλα αυτά είναι καταστάσεις που πρέπει να έχουμε μέσα στο μυαλό μας και να τις επεξεργαζόμαστε διαρκώς ώστε να μην πέσουμε από τα σύννεφα σε περίπτωση στραβής.

Πιστεύουμε πως στον πόλεμο που μαίνεται πολυεπίπεδα δεν μπορούμε να νικήσουμε αποκλειστικά και μόνο στο στρατιωτικό του πεδίο, έτσι νοοτροπίες του τύπου απολογούμαι στις δικαστικές αρχές, είμαι θύμα σκευωρίας, με το σκεπτικό ας βγω το συντομότερο για να τους “γαμήσω” δεν μας καλύπτουν. Πιστεύουμε πως στο πολιτικό πεδίο του επαναστατικού πολέμου είναι ήττα η δημόσια αναξιοπρεπής στάση. Το να κατηγορείσαι για παράδειγμα για έναν εμπρησμό για τον οποίο σε είχανε συλλάβει δύο τετράγωνα πιο κάτω και εσύ να δηλώνεις πως πέρναγες τυχαία από το σημείο και πως δεν συμφωνείς με τέτοιου είδους ενέργειες, είναι δημόσια συκοφάντηση του

Αγώνα, αναξιοπρεπές για τον ίδιο σου τον εαυτό και ανειλικρινές απέναντι στους συντρόφους σου. Ο αναρχικός/επαναστατικός αγώνας δεν χρειάζεται ούτε μαχητές αυτοκτονίας, ούτε απολίτικες στάσεις. Για να ξεκαθαρίσουμε την θέση μας δεν θεωρούμε αναξιοπρεπή κάποιον ο οποίος δεν αναλαμβάνει κάποια ενέργεια (φυσικά όταν αυτό δεν είναι οφθαλμοφανές ότι το χει κάνει) προκειμένου να μην δώσει παραπάνω στοιχεία στους μπάτσους και αρνείται κάποιες ανυπόστατες κατηγορίες χωρίς όμως σε καμία περίπτωση να αποποιείται την πολιτική του ταυτότητα. Θεωρούμε πολιτική ήττα να απολογούμαστε και να ξεφτιλιζόμαστε μπροστά στους εχθρούς μας όταν αυτά που ισχυριζόμαστε δεν έχουν λογική βάση και τα λέμε μόνο και μόνο για να μειώσουμε την ένταση των συνεπειών. Επίσης πιστεύουμε πως δεν πρέπει να γίνονται εκπτώσεις όσον αφορά τα κομμάτια της δράσης μας τα οποία αναλαμβάνουμε διότι αυτομάτως κάνουμε έκπτωση και στον πολιτικό αγώνα που μπορούμε να κάνουμε μέσα απ τα τείχη.

“Σίγουρα υπάρχουν σκευωρίες και υποθέσεις που ποινικοποιούνται σχέσεις μεταξύ των ατόμων, αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι ο ρόλος μας σαν επαναστάτες είναι να εστιάζουμε εκεί χωρίς να προτάσσουμε ουσιαστικά τίποτα. Επαναστάτες είμαστε, όχι δικηγόροι ώστε ο λόγος μας να περιορίζεται σε νομικές αυθαιρεσίες μπάτσων και δικαστών. Εξάλλου αυτός είναι ο ρόλος τους.”
(Γεράσιμος Τσάκαλος)

Σε σχέση με το συγκεκριμένο θέμα είναι ιδιαίτερα σημαντικό λοιπόν να εκτιμάται η συνέπεια λόγου και πράξης των αιχμάλωτων πολέμου. Μια εκτίμηση που στην πράξη αποδεικνύεται μέσα από την επαναστατική αλληλεγγύη. Στεκόμαστε επίσης δίπλα στους συντρόφους Στέλιο και Πάνο Αναστασιάδη οι οποίοι είναι αιχμάλωτοι στην Αυλώνα για την υπόθεση του Ναδίρ. Και οι δύο έχουν πάρει θέση αντεπίθεσης και πίσω απ τα κάγκελα εκφράζοντας πολιτικό λόγο, ενώ συμμετέχουν μαζί με τους υπόλοιπους θεσσαλονικείς συντρόφους στην αποχή συσσιτίου σε ένδειξη αλληλεγγύης στους συντρόφους που δικάζονται για την Ε.Ο Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Θέλουμε να δηλώσουμε πως ανεξαρτήτως την υπόθεση για την οποία κατηγορείται κάποιος αναρχικός-επανάστασης (πχ είτε για κάποιο εμπρησμό είτε για μπάχαλα σε πορεία είτε για ένοπλο αγώνα) η στάση του εντός των τειχών δεν πρέπει να καθορίζεται από τα μέσα που χρησιμοποίησε και για τα οποία φυλακίστηκε άλλα απ την πολιτική του αντίληψη και θεωρία η οποία δεν διαμορφώνεται ούτε επηρεάζεται από νομικίστικες και δικηγορίστικες λογικές αλλά και δεν ιεραρχεί τα μέσα του αγώνα .

Και το λέμε αυτό γιατί στη συγκεκριμένη περίπτωση οι σύντροφοι αν και συλληφθέντες για μια υπόθεση νομικά και μόνο κατώτερη από άλλες, συνυπέγραψαν με συντρόφους που έχουν βαρύτερες κατηγορίες, ενώ θα μπορούσε στο μυαλό κάποιων πολιτικάντηδων να μην πούνε κάτι, γιατί ούτως η άλλως θα αποφυλακιστούν σε λίγο (πράγμα που κι αυτό είναι αμφίβολο). “Δεν ζητάμε και λίγα. Αυτό που ψάχνουμε είναι ο ίδιος ο πόλεμος και μέσα σ αυτόν το χέρι εκείνο που θα πιάσει το δικό μας, μετά από μια νίκη, μα κυρίως μετά από μια συντριβή που δεν συνοδεύτηκε ΠΟΤΕ από οπισθοχώρηση. Το χέρι που, θα στοχεύσει χωρίς δισταγμούς, ό,τι και όποιον, στόχευε και το δικό μας. Ευθεία και ανάμεσα στα μάτια. Γιατί ο αγώνας δεν τελειώνει, παρά μόνο, εκρήγνυται.”

Την Πέμπτη στις 13 Γενάρη συλλαμβάνονται απ τα μουνόπανα του 12ου οι σύντροφοι Δημήτρης Φεσσάς, Μπάμπης Τσιλιανίδης, Δημήτρης Δημτσιάδης και Σωκράτης Τζιφκας οι οποίοι είχαν βγει στην παρανομία μετά τη σύλληψη του επαναστάτη Γιάννη Σκουλούδη. Οι σύντροφοι δεν απολογήθηκαν δηλώνοντας αναρχικοί-επαναστάτες και δήλωσαν πως δεν αναγνωρίζουν τη διαδικασία. Δεν πήραν καν δικηγόρο αποδεικνύοντας έμπρακτα την αδιαλλαξία απέναντι στο δικαστικό σύστημα και τους νόμους του καθώς και στις “ελευθερίες” που αυτό παρέχει (νομική υπεράσπιση). Γι αυτή την υπόθεση συνελήφθη και η αναρχική Φαίη Μάγιερ. Μας φαίνεται απαράδεκτη η όλη αντιμετώπιση που υπήρξε δημόσια σε σχέση με την υπόθεση για τις συλλήψεις

των τεσσάρων συντρόφων από την Θεσσαλονίκη. Να βγαίνουν δημόσια καλέσματα σε σχέση με την “άδικη” σύλληψη της αγωνίστριας, την ποινικοποίηση των φιλικών-συντροφικών της σχέσεων, την αντιμετώπιση της από τα Μ.Μ.Ε και πολλά ακόμα πράγματα τα οποία περισσότερο στοχεύουν στον αποπροσανατολισμό της υπόθεσης. Θεωρούμε πως είναι υποκριτικό όταν και οι τέσσερις σύντροφοι δεν έχουν διορίσει καν δικό τους δικηγόρο και έχουν δηλώσει στους ανακριτές πως δεν απολογούνται γιατί είναι αναρχικοί επαναστάτες. Αποδεικνύεται για ακόμη μια φορά πως τελικά οι “αθώοι” αξίζουν περισσότερο την “αθώα” νομικίστικη αλληλεγγύη. Για ακόμη μία φορά η αλληλεγγύη παίρνει τον χριστιανικό χαρακτήρα της συμπαράστασης.

Μετά την σύλληψη του αναρχικού και μέλους της Ε.Ο. Σ.Π.Φ Μιχάλη Νικολόπουλου, αποφασίσαμε με συνοπτικές διαδικασίες ότι σαν ελάχιστη απάντηση έπρεπε να υπάρξουν αντανακλαστικά χτυπήματα. Με βάση αυτό το σκεπτικό από την Πέμπτη έως το Σάββατο πραγματοποιήσαμε ένα εμπρηστικό μπαραζ με στόχο να απαντήσουμε έστω και στο ελάχιστο στην σύλληψη του συντρόφου μας . Προφανώς είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε πως οι συγκεκριμένες ενέργειες είχαν αντανακλαστικό χαρακτήρα και πως σε σύγκριση με το πλήγμα της σύλληψης είναι μηδαμινές για αυτό και επιφυλάσσουμε δυνατότερα χτυπήματα στην συνέχεια.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τους εμπρησμούς:

- **Στα McDonald’s στους Αμπελόκηπους**
- **Στο Δημαρχείο Ζωγράφου**
- **Στο Δημαρχείο Καισαριανής**
- **Την απόπειρα εμπρησμού στα καταστήματα Marks & Spenser και Fred Perry σε εμπορικό δρόμο της Κηφισιάς.**

Δυστυχώς για εμάς ένας καλοθελητής ειδοποίησε για την ύπαρξη των τριών εμπρηστικών μηχανισμών μας οι οποίοι και απενεργοποιήθηκαν από τους μπάτσους. Ας γνωρίζουν οι υποψήφιοι ρουφιάνοι πως σε περίπτωση που φτάσουν στα αυτιά μας τα στοιχεία τους θα αντιμετωπιστούν ανάλογα.

Υ.Γ 1. Χαιρετίζουμε όλα τα καλέσματα των αντάρτικων ομάδων που καλούν σε δράση και καλούμε και εμείς εκ’ νέου σε ένα νέο κύκλο ανελέητων εχθροπραξιών.

Υ.Γ 2. Καλή δύναμη και κουράγιο στους συντρόφους που δικάζονται αυτό το χρονικό διάστημα στο στρατοδικείο των φυλακών Κορυδαλλού και δίνουν Αγώνα αξιοπρέπειας απέναντι στις δικαστικές αρχές. Κρατήστε γερά συντρόφια τίποτα δεν μένει αναπάντητο.

Υ.Γ 3. Τη Δευτέρα το πρωί συνελήφθη και ο σύντροφος Ράμι Συριανός ο οποίος και προφυλακίστηκε. Κουράγιο σύντροφε , κράτα γερά.

“Γνωρίζουμε πως το ταξίδι μπορεί να είναι σύντομο Πως το καράβι μας μπορεί να βουλιάξει και να πνιγούμε. Πως οι τρικυμίες είναι αναπόφευκτες γιατί έτσι μαθαίνεις να οδηγείς στα δύσκολα. Πως ότι και να γίνει τα εισιτήρια για το καράβι είναι χωρίς επιστροφή και όμως αξίζει τον κόπο. Γιατί τα βιώματα από αυτό το ταξίδι είναι τόσο έντονα που αξίζουν την κάθε τους στιγμή, γιατί τα τοπία είναι τόσο υπέροχα που μόνο αν τα ζήσεις καταλαβαίνεις την μαγεία τους, γιατί το ταξίδι γίνεται κομμάτι της ψυχής σου και το καράβι ολόκληρη η ζωή σου. Γιατί όσο συνεχίζεις να ταξιδεύεις τόσο θες αυτό το ταξίδι να μην τελειώσει ποτέ. Γιατί όσο συνεχίζεις την εξερεύνηση συνειδητοποιείς πως έχεις πολλά πράγματα ακόμα για να ανακαλύψεις. Ο αέρας της αγέρωχης ελευθερίας χαϊδεύει το πρόσωπο μας στην κουπαστή. Κάποιος φώναξε πως βλέπει στεριά και τότε όλοι μαζί με μια κραυγή φωνάξαμε άλλαξε ρο τα αυτό το ταξίδι δεν θα τελειώσει έτσι, έχουμε ακόμα πολλά να δούμε. Σηκώνουμε πανιά

κόντρα στους δύσκολους καιρούς. Για όσους σαλπάρανε και διανύουν το επικίνδυνο ταξίδι της επανάστασης.”

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

*Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο -
Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για την διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού /
Πυρήνας Αντανακλαστικής Επίθεσης*

**Ανάληψη ευθύνης για μπρησιμούς μηχανών μπάτσων
Αθήνα, 9 Γενάρη 2012**

“Επομένως, σύντροφοι της Αναρχικής Διεθνούς, ο εχθρός μας είναι παντού και εμείς δεν χρειάζεται να σκεφτόμαστε πως οι προσπάθειές μας είναι φαινομενικά ασήμαντες. Όσο το χάος, το μυστήριο και η αγριότητα των δράσεών μας τρυπά κατευθείαν στην καρδιά της καπιταλιστικής κανονικότητας, θα πρέπει να θεωρούμε όλες τις τακτικές θεμιτές και άξιες επανάληψης. Η εξουσία είναι παντού και έτσι είμαστε κι εμείς, αγωνιζόμενοι συνεχώς για την υπονόμευσή της. Αρκεί μόνο να σηκώσουμε τα κεφάλια μας για να δούμε μια εκδήλωση της επικρατούσας τάξης.”

(απόσπασμα από το κείμενο “τρεις ενοποιητικές τακτικές της αναρχικής διεθνούς”)

Στην εποχή που ο καπιταλισμός και η σύγχρονη πολιτική του εκπροσώπηση, η αστική δημοκρατία μετασχηματίζονται ραγδαία και προσπαθούν να επιβάλουν τις νέες δομές κυριαρχίας τους με όλα τα μέσα που διαθέτουν (αστυνομικά, τεχνολογικά κλπ), οι αιχμάλωτοι πολέμου που βρίσκονται κλειδωμένοι στα κελιά του κράτους είναι λογικό να αποτελούν βασικό αντικείμενο καταστολής και συνολικότερης εξόντωσης (φυσικής, πολιτικής, ηθικής, ψυχολογικής). Είναι το μήνυμα της παραίτησης και της ματαιότητας που θέλει να επιβάλει ο εχθρός στο πιο μαχητικό κομμάτι του ανατρεπτικού κινήματος, τους αναρχικούς.

Η αντιαναρχική εκστρατεία που ξεκίνησε από την “υπόθεση του Χαλανδρίου” το 2009 σαν αντίποινα στην ολοένα αυξανόμενη δυναμική των επαναστατικών υποδομών μετά τον Δεκέμβρη συνεχίζεται αδιάκοπα, με αποτέλεσμα την απονέκρωση πολλών από αυτών και την εσωτερίκευση του φόβου από μεγάλο κομμάτι των επαναστατών.

Στην αντίθετη κατεύθυνση, η απειλή που στοχεύει εκτός από εχθρικές υποδομές, πρόσωπα-υπηρέτες του συστήματος είναι μια στρατηγική με στόχο την τρομοκράτηση και την μεταφορά του τρόμου στο δικό τους στρατόπεδο.

Στόχος της η αποδυνάμωση και υπονόμευση της ψυχολογίας του αντιπάλου. Ανάλογα με το επίπεδο της βίας που επιλέγεται, διοχετεύεται και το αντίστοιχο μήνυμα. Στην περίπτωση λοιπόν καταστροφής της ιδιοκτησίας του προσώπου που δέχεται την επίθεση, το μήνυμα είναι σαφές.

Επιλέξαμε λοιπόν μια μέρα μετά την κατάθεση της αίτησης αποφυλάκισης της πολιτικής κρατούμενης Στέλλας Αντωνίου να φτάσουμε έξω από τα σπίτια 2 μπάτσων και να πυρπολήσουμε τα προσωπικά τους οχήματα.

Ο πρώτος στην περιοχή της Ν. Ιωνίας στην οδό Παρθενώνος ανήκει στην ομάδα ΔΙΑΣ ενώ ο δεύτερος στην Περιοχή της Κυψέλης στην συμβολή των οδών Κλεισόφου και Κρουσίου δείχνει να καταβάλλει υπερβάλλον ζήλο για την ασφάλεια της Μαριέττας Γιαννάκου όμως όπως φαίνεται δεν δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στην δική του.

Εντάσσουμε τη συγκεκριμένη ενέργεια στην πολύμορφη καμπάνια για την απελευθέρωση της πολιτικής κρατούμενης Στέλλας Αντωνίου. Σε σχέση με το ζήτημα της αλληλεγγύης η οποία πιστεύουμε πως πρέπει να είναι αμφίδρομη και επιθετική προς το σύστημα, αποδεχόμαστε πως υπάρχουν και περιπτώσεις που οι συνθήκες επιτάσσουν μια αιτηματική διεκδίκηση με στόχο την απελευθέρωση αγωνιστών λόγω πολύ συγκεκριμένων συνθηκών. Αυτό προφανώς και δεν μας βάζει σε θέση άμυνας απέναντι στο κράτος. Μια τέτοια περίπτωση είναι και αυτή της Στέλλας Αντωνίου η οποία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα υγείας.

Συνεχίζουμε να ενισχύουμε την διεθνοποίηση της αναρχικής-επαναστατικής δράσης σε όλο τον κόσμο μέσω του εγχειρήματος της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (FAI-IRF).

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΣ ΣΤΕΛΛΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΡΤΗ ΤΟΥ Ε.Α. ΛΑΜΠΡΟ ΦΟΥΝΤΑ

ΤΙΜΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΝΕΚΡΟ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΑ ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

*Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο -
Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για τη Διάδοση του Επαναστατικού Τερρορισμού*

**Ανάληψη ευθύνης για βομβιστική επίθεση στα γραφεία της Microsoft
Αθήνα, 27 Ιούνη του 2012**

Τα ξημερώματα της Τετάρτης 27 Ιουνίου επιτεθήκαμε με παγιδευμένο όχημα στα κεντρικά γραφεία της Microsoft. Εισβάλαμε από την κεντρική είσοδο και πυροδοτήσαμε το παγιδευμένο βαν στο εσωτερικό του κτηρίου, φιλοδωρώντας το με 150 λίτρα βενζίνης. Καθ' όλη τη διάρκεια της επιχείρησης εξασφαλίσαμε ότι κανένας δεν θα διατρέξει οποιοδήποτε κίνδυνο ενώ αντίθετα με τους ισχυρισμούς διαφόρων δημοσιευμάτων δεν χρησιμοποιήσαμε όπλα για την ακινητοποίηση του προσωπικού. Ήταν μια πράξη πολέμου, ενάντια στις ύπουλες σιωπές και στην γενικευμένη αιχμαλωσία που παράγει ο σύγχρονος κόσμος.

“Εγκλωβισμένοι στην κοινωνία-φυλακή...”

Μεγαλώνοντας και σπαταλώντας τον χρόνο και το κάθε λεπτό της ζωής μας στη μεγάλη φυλακή, στην πόλη που πνίγει στο άγχος και το στρες εκατομμύρια ανθρώπους. Είναι τρελό, αντιφατικό που άνθρωποι συνωστίστηκαν σα ζόμπι ο ένας πάνω στον άλλο μέσα σε γιγάντιες πόλεις. Στα εργοστάσια, στις δουλειές τους, στο τεχνητό πράσινο, μπροστά απ’ τις τηλεοράσεις, στις ουρές στα ταμεία ανεργίας. Στα πρέπει και στους εκβιασμούς.

Οι ρυθμοί εδώ είναι εξοντωτικοί, τα διλήμματα πιο εκβιαστικά από ποτέ, τα ψυχοφάρμακα στο ράφι και τα αντικαταθλιπτικά γιατρεύουν κάθε ασθενή του σύγχρονου τρόπου ζωής.

Ψυχιατρεία, ψυχολόγοι και ψυχίατροι, φυλακές· μα μήπως δεν είναι και τα σιχαμένα κλουβιά-διαμερίσματα των ανθρωποφάγων πολυκατοικιών που με το δικό τους τρόπο φυλακίζουν το ανθρώπινο συναίσθημα, τη ζωντάνια και την ενεργητικότητα;

Μήπως δεν είναι οι πολύβουες λεωφόροι, οι ήχοι απ’ τα συνεχή κορναρίσματα αυτών που βιάζονται, βιάζονται να κερδίσουν έστω και ένα λεπτό για να φτάσουν πιο γρήγορα στην εργασία τους, στη σχολή τους, στο σημαντικό ραντεβού τους;

Μήπως δεν είναι φυλακή όλο αυτό γύρω σου;

Μήπως δεν είναι κάγκελα οι αναστολές και οι φόβοι, δεν είναι ένα ψυχρό λευκό κελί ο αποτρόπαιος ατομισμός που κλείνει τα μάτια και δεν ακούει;

Μήπως δεν είναι ένας δεσμοφύλακας κι ο καριόλης ο χρόνος που επιβάλλεται πάνω στη ζωή με το πιο βίαιο τρόπο; Το πρόγραμμα, τα ωράρια, τα διαλείμματα που τεμαχίζουν το βίωμα και το εξημερώνουν;

Μήπως χειροπέδες δεν αποτελούν κι προσωπικοί εγωισμοί του καθενός μας, η εγωπάθεια και η αυτό-ανάδειξη; Όσοι πουλάνε μούρη για να καλύψουν τις αδυναμίες τους, να σκεπάσουν έστω και πρόσκαιρα τη φτήνια του καταπιεσμένου εαυτού τους.

Κανείς εδώ δεν είναι ελεύθερος. Ψευδαισθήσεις ελευθερίας ναρκώνουν τους πάντες. Μια ματιά γύρω αρκεί, για όποιον δεν εθελοτυφλεί για να αντιληφθεί ορατές και αόρατες χειροπέδες.

Είναι αλήθεια, ο σύγχρονος κόσμος τα έχει καταφέρει σε μεγάλο βαθμό : έχει εγκαθιδρυθεί στα μυαλά των υπηκόων, στις καρδιές όλων των σκλάβων. Γεγονός που μας κάνει να παραλληλίζουμε το υπάρχον οικοδόμημα μ’ ένα καράβι το οποίο χωρίς καπετάνιο και αρχηγικό πλήρωμα συνεχίζει τη ρότα του ομαλά, χωρίς προβλήματα χάρις τους καλά αλλοτριωμένους ναύτες του.

Εντός και εκτός των τειχών, κοινωνίες παράλληλες, κόσμοι τόσο ίδιοι που φαινομενικά φαντάζουν τόσο μακρινοί.

“...Αιχμάλωτοι στις φυλακές της κοινωνίας – Γκρεμίζοντας τα τείχη”

Το χτύπημα οργανώθηκε ως επείγουσα δράση αλληλεγγύης στην αντάρτισσα Όλγα Οικονομίδου. Η Όλγα τη στιγμή που πραγματοποιήθηκε η επίθεση στη Microsoft συμπλήρωνε 54 μέρες στην απομόνωση εξαιτίας της αμετανόητης άρνησής της να δεχτεί τον εξευτελιστικό σωματικό έλεγχο.

Δυστυχώς δεν προλάβουμε να δράσουμε στην κρίσιμες συνθήκες του προηγούμενου διαστήματος:

-Της νικηφόρας απεργίας πείνας του αναρχικού επαναστάτη Ράμι Συριανού που επίσης υποβλήθηκε στο βασανιστήριο της απομόνωσης λόγω της ίδιας στάσης του απέναντι στο σωματικό έλεγχο.

-Της απεργίας πείνας των αναρχικών συντρόφων Κώστα Σακκά, Αλέξανδρου Μητρούσια και Γιώργου Καραγιαννίδη που απαιτούσαν την άμεση αποφυλάκιση της συντρόφισσάς τους Στέλλας Αντωνίου λόγω προβλημάτων υγείας καθώς και την άρση των κατηγοριών που τους βαραίνουν.

-Της νικηφόρας κυκλικής απεργίας πείνας των μελών της Επαναστατικής Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και του αναρχικού Θεόφιλου Μαυρόπουλου που πραγματοποιήθηκε καθώς τα μέλη της Παναγιώτης Αργυρού και Γεράσιμος Τσάκαλος αρνήθηκαν να μεταχθούν στη φυλακή του Δομοκού όπου ο θρασύδειλος αρχιφύλακας Κλιάρης και τα τσιράκια του επιτέθηκαν και ξυλοκόπησαν τους συντρόφους επίσης γιατί αρνήθηκαν το σωματικό έλεγχο.

Η επιλογή του στόχου ήταν φαινομενικά άσχετη με τους δικαστικούς θεσμούς και την καταστολή, όμως ξέρουμε ότι ο αγώνας είναι κοινός και στοχεύει παντού, όπως και ενιαίο είναι το σύστημα τους και δονείται ολόκληρο απ' τους μικρούς και μεγάλους κραδασμούς της δράσης μας.

Θεωρούμε ότι η κατασταλτική επίθεση που συνεχώς δέχονται οι ενεργοί επαναστάτες δεν πρέπει να προσανατολίζει τη δράση αποκλειστικά στη καταστολή αλλά να γίνεται αφορμή για τη διεύρυνση του φάσματος των επιθέσεων μας και του επαναστατικού λόγου.

Και στις δύο πλευρές του τείχους άνθρωποι που πάνε κόντρα στη φυλακή, που δε σκύβουν το κεφάλι. Όσο ψηλό και αν είναι το τείχος που μας χωρίζει, είτε απ' τη μία πλευρά είτε απ' την άλλη πάντα θα επικοινωνούμε με τα αδέρφια μας απ' την απέναντι.

ΠΟΤΕ ΜΟΝΟΙ-ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ.

Στέλνουμε τη δύναμη σε όλους τους μαχητές έγκλειστους εντός των κολαστηρίων. Δύναμη σε όλους τους αιχμάλωτους επαναστάτες.

“Τα αποκαΐδια μιας πολυεθνικής”

Το κτίριο της Microsoft λοιπόν επιλέχθηκε γιατί είναι μία απ' τις ισχυρότερες εταιρίες του κλάδου των υπολογιστών, αυτών των θαυμάσιων και τρομακτικών μηχανών που ξεκίνησαν με στόχο να υποκαταστήσουν την ανθρώπινη νόηση και πλέον σηκώνουν τον καπιταλισμό στις πλάτες τους. Το λογισμικό που αναπτύσσει τρέχει στη συντριπτική πλειοψηφία των υπολογιστών είτε για να αποβλακώνονται οι πιτσιρικάδες στα βιντεοπαιχνίδια είτε για να δώσει πνοή στους υπολογιστές κρατών, εφοριών, στρατών και καπιταλιστικών εταιριών. Στόχο για εμάς αποτελεί κάθε εταιρία που συμμετέχει στο τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα ανεξαρτήτως της συμβολής της.

Και για να μη ξεχνιόμαστε, τα κεφάλαια που συσώρευσε ο ιδρυτής της Microsoft, Bill Gates, τώρα αποφάσισε να τα επενδύσει στην πυρηνική ενέργεια –για παράδειγμα προέβη στη

χρηματοδότηση της κατασκευής νέου και πολλά υποσχόμενου πυρηνικού αντιδραστήρα και μάλιστα μετά τα γεγονότα της Φουκοσίμα. Επενδύει επίσης στα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα, μία σύγχρονη απειλή για την ανθρώπινη υγεία και φύση, πουλώντας ελπίδα αλλά χαρίζοντας θάνατο -ένα παράδειγμα από τα πολλά: χιλιάδες αγρότες αυτοκτόνησαν εξαιτίας της αναποτελεσματικότητας των προϊόντων της Monsanto, σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα καταναλώνοντας τα. Στα φάρμακα, στα εμβόλια και στις “παρεμβάσεις” του στον γενετικό κώδικα με σκοπό την στήριξη των αρρωστημένων του ιδεών για την μείωση του πληθυσμού μέσω της αύξησης της υπογεννητικότητας και της αποδυνάμωσης του ανοσοποιητικού συστήματος του ανθρώπου. Και όλα αυτά φυσικά με την βιτρίνα της καταπολέμησης της παγκόσμιας πείνας, της φιλανθρωπίας, της καλύτερης υγείας, της βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου, την προστασία του περιβάλλοντος και την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής. Έτσι και αλλιώς η περιουσία του του δίνει την δυνατότητα να αγοράσει και να πουλήσει όποια εξουσία γουστάρει -ένα απλό παράδειγμα; Η φουσκωμένη χρηματοδότηση των μεγαλύτερων δημοσιογραφικών πρακτορείων στον κόσμο από το ίδρυμα Bill and Melinda Gates με σκοπό την προώθηση των επενδύσεων του. Πολτοποίησε έτσι κάθε επιχείρημα διαχωρισμού αθώας και ένοχης τεχνολογίας στον αστικό κόσμο.

“Θάνατος στο τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα”

“Δεν υπάρχει κάτι το στραβό με τη βία ως τέτοια. Σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν η βία είναι κάτι καλό ή κακό εξαρτάται από το πως χρησιμοποιείται και τους σκοπούς που εξυπηρετεί. Οπότε γιατί οι σύγχρονοι άνθρωποι βλέπουν τη βία σαν κάτι το κατ’ εξοχήν κακό; Έχουν υποστεί μια τεράστια πλύση εγκεφάλου. Οι σύγχρονες κοινωνίες χρησιμοποιούν διάφορους τρόπους προπαγάνδας ώστε να εκπαιδεύσουν τους ανθρώπους να τρομοκρατούνται και να φρίττουν μπροστά στη βία επειδή το τεχνοβιομηχανικό σύστημα έχει ανάγκη από έναν πληθυσμό καθυποταγμένο, φοβισμένο, υπάκουο, δειλό, έναν πληθυσμό που δε θα δημιουργεί προβλήματα και δε θα διαταράσσει την ομαλή λειτουργία του συστήματος. Η εξουσία εξαρτάται άμεσα από την επιβολή της φυσικής ισχύος. Εκπαιδεύοντας τους ανθρώπους πως η βία είναι λάθος (εκτός φυσικά από τη βία που ασκεί το σύστημα μέσω της αστυνομίας ή του στρατού), το σύστημα διατηρεί το μονοπώλιο της φυσικής ισχύος και έτσι κρατά τους ανθρώπους ομήρους του.”

(Τεντ Καζίνσκι)

Η τεχνολογία σήμερα εκφράζει τη δύναμη του ψευδοβιώματος με την ταυτόχρονη συνεχή επιδίωξη για την πραγμάτωση του ανέφικτου. Με τη δίδυμη αδερφή της την επιστήμη έχοντας θέσει την αναζήτηση της γνώσης στην υπηρεσία της κυριαρχίας είναι οι πιο ακριβοπληρωμένες πόρνες της εξουσίας -η τέχνη σίγουρα τις ζηλεύει. Όλες αυτές οι εταιρίες του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με το οικονομικό και πολιτικό σύστημα. Έχοντας τον ρόλο του δημιουργού και του διαχειριστή του σύγχρονου κόσμου αναθέτουν στην εξουσία την διάθεση και χρήση των προϊόντων τους με κοινό σκοπό την επιβολή του ολοκληρωτικού ελέγχου, την διατήρηση των ισορροπιών αλλά και των αντιφάσεων και φυσικά το κέρδος. Δεν ξέρουμε λοιπόν αν το προϊόν είναι αθώο, χρήσιμο ή ευεργετικό, η διάθεση του όμως έχει σίγουρα σαφή και ξεκάθαρη στόχευση. Και έχουν στοχεύσει με μεγάλη ακρίβεια. Από ολόκληρες ζωές ζώων βουτηγμένες στο βασανιστήριο για τα πειραματόζωα στα εργαστήρια, μέχρι τις πυρηνικές επιθέσεις και δοκιμές, από την υποκλοπή των προτιμήσεων του ανθρώπου- καταναλωτή και την πώληση τους σε πολυεθνικές, μέχρι την υποκλοπή προσωπικών δεδομένων για την σκιαγράφηση των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών και την πώληση τους σε μυστικές υπηρεσίες, από τη συνεχή υποδούλωση του ατόμου στην τεχνολογική φυλακή μέχρι την καταστροφή του πλανήτη...

Η πληροφορική, η πρακτική εφαρμογή των μαθηματικών, έχει πλέον την δυνατότητα προσομοίωσης της πραγματικότητας μέσα σε ένα εικονικό περιβάλλον. Η στέρηση συναισθημάτων και απολαύσεων, η αποξένωση και η αλλοτρίωση, η κενότητα και η ματαιότητα της ύπαρξης μπορούν πια να πνιγούν μέσα στις ψευδαισθήσεις που μηχανές παράγουν. Την στιγμή που πληκτρογραφώ αυτό το κείμενο δίπλα μου δεκάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας είναι κολλημένοι σε μία οθόνη, προσαρμόζουν την συμπεριφορά τους μέσα από ένα παιχνίδι, κάποιοι μάλιστα ζούνε μέσα από αυτό. Αναζητούν την προσωπική επαφή, την φιλία και την ερωτική γνωριμία μέσα σε ένα site κοινωνικής δικτύωσης. Και όλο αυτό σε μια μόνο γωνιά του πλανήτη, και τις γωνιές αυτές τις αυξάνουμε εμείς καθημερινά με γεωμετρική πρόοδο. Αν τώρα ελέγχουν τα συναισθήματα και την κοινωνικότητα μας, αν τώρα κατευθύνουν την διάθεση και την σκέψη μας, πόσο μακριά είναι ο καιρός που θα ελέγχουν ολοκληρωτικά και τις αισθήσεις μας; Πόσο μακριά είναι ο καιρός που θα νομίζουμε ότι βλέπουμε ένα όμορφο τοπίο, θα μυρίζουμε ένα λουλούδι, θα ακούμε τα κύματα της θάλασσας ή θα αγγίζουμε τον/την σύντροφό μας αλλά πίσω από όλα αυτά θα κρύβεται ένα ψηφιακό κατασκεύασμα και ο κώδικας ενός καλογραμμένου προγράμματος; Δεν πρέπει να χάσουμε τον χρόνο μας περιμένοντας μια απάντηση...

...Ξεκινώντας από τα εργαλεία και τις μηχανές, την ανάπτυξη της πολεοδομίας, τη βιοτεχνολογία, τη νανοτεχνολογία, αλλά και τις κοινωνιολογικές τεχνικές, όπως η προπαγάνδα και ο έλεγχος της ψυχολογίας...

Χάπια που αλλάζουν διάθεση, αγοραπωλησίες εικονικών αντικειμένων, ηλεκτρονικοί υπολογιστές ενσωματωμένοι μέσα μας να ελέγχουν την υγεία μας και να χορηγούν την κατάλληλη θεραπεία και στρατιωτικά ρομπότ που εκπαιδεύονται σε τακτικές μάχης. Μηχανές που διαβάζουν τη σκέψη, εμφυτεύματα τσιπ σε εγκεφάλους ζώων και ανθρώπων, έλεγχος των συναισθημάτων μέσω ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων, είναι κατευθύνσεις έρευνας, όχι σε κάποια ανήλιαγα μπουντρούμια μυστικών υπηρεσιών, αλλά στα ηλιόλουστα εργαστήρια των ερευνητικών κέντρων, των πανεπιστημίων και των εργαστηρίων των τεχνολογικών πολυεθνικών κολοσσών. Ένα εντυπωσιακό και τρομακτικό ταυτόχρονα μέλλον πλησιάζει με ταχύτητα το παρόν.

Χιλιάδες μυαλά έχουν πουληθεί και σκέφτονται για λογαριασμό της εξουσίας. Για να γίνει η καθεστηκυία τάξη ισχυρότερη. Με πρόσχημα τα οφέλη της ιατρικής, την βελτίωση του βιοτικού επιπέδου, την προστασία του περιβάλλοντος και εκμεταλλευόμενοι την φυσική τάση του ανθρώπου για γνώση δημιουργούν την τεχνολογία της καθυπόταξης μέσω του ελέγχου της σκέψης, τα ισχυρά τους έξυπνα όπλα, τόσο για να ανθούν οι οικονομίες τους μέσα από σφαγές όσο και για να χτυπήσουν όσους αντιστέκονται καθιστώντας το επαναστατικό όραμα ακόμα πιο μακρινό. Όσο μας θυμώνει άλλο τόσο μας θλίβει η θυσία της ροπής του ανθρώπου στην εξέλιξη και δημιουργία, στον βωμό της κυριαρχίας και της επιβολής. Δεν οραματιζόμαστε ένα κόσμο που ο καθένας πρέπει να πιάσει ένα γκασμά για να δουλέψει την γη, ούτε επιδιώκουμε να γυρίσουμε χίλια χρόνια πίσω, πράγμα έτσι και αλλιώς ανέφικτο. Επιθυμούμε την ανάπτυξη των δυνατοτήτων του ατόμου στο απόλυτο μέσα σε ένα κόσμο που η γνώση και η εμπειρία θα υπάρχουν ελεύθερα και δεν θα είναι προνόμιο μιας εξουσιαστικής κλίκας και εργαλείο μιας οικονομικής στρατηγικής. Σε ένα κόσμο χωρίς αφεντικά και δούλους, χωρίς ειδικούς και ανειδίκευτους. Πιστεύουμε ακράδαντα στο μεγαλείο των επιτευγμάτων της ανθρώπινης διάνοησης αλλά το δέος μας μετατρέπεται σε απογοήτευση και οργή όταν διαπιστώνουμε πόσο εύκολα η τελευταία ξεγελάστηκε.

Όλος ο σύγχρονος τρόπος ζωής όμως, καταρρέει ολοκληρωτικά χωρίς τις υλικοτεχνικές υποδομές που τρέφουν και συντηρούν το ολοένα επεκτεινόμενο τερατούργημα όπως το ηλεκτρικό ρεύμα ή το πετρέλαιο. Το νήμα της ζωής του λοιπόν παραμένει τόσο ισχυρό που μπορεί να σπείρει το θάνατο με το πάτημα ενός κουμπιού -πυρηνικές κεφαλές- και τόσο ανίσχυρο ώστε να καταρρεύσει πλήρως με χαοτικές συνέπειες στην περίπτωση που αποκοπεί η τροφοδότηση του. Η βασιλεία του τρόμου

και της επίπλαστης ευτυχίας εξαρτάται από τη θέση που λαμβάνουμε στις πολεμικές προκλήσεις τις νέας αυτοκρατορίας. Εξέγερση ή υποταγή, άνθρωπος ή υπάνθρωπος, πόλεμος ή αυτοκτονία.

Ο θανατηφόρος πολιτισμός ταυτισμένος με το έκτρωμα της σύγχρονης τεχνολογίας, σίγουρα δεν πρέπει να έχει ένα πολιτισμένο θάνατο. Βαθιά ανάσα ως το τέλος και ξεκινάμε λοιπόν...

“ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ”

”Σχεδόν ανεξάρτητος για λίγες ώρες ακόμα, μετά θα δώσω φωνή στο πυροκροτητή, θα ανακαλύψω τους εχθρούς μου που για εσάς βρίσκονται σε απόσταση και αφού τους καθαρίσω θα γίνω καταζητούμενος , αλλά τώρα που τους ψάχνω εγώ, οι καταζητούμενοι είναι αυτοί.”

Επανάσταση, κινήματα, προοπτική, λέξεις που έρχονται από μακριά για να θυμίσουν αυτό που ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ή ΕΓΙΝΕ. Λέξεις που τα αόριστα νοήματά τους εξορίζουν την ουσία στη σφαίρα του μακρινού -παρελθοντικού ή μελλοντικού. Σημασία έχει το πως ζει κανείς στο εδώ και στο τώρα. Σημασία έχει η προσπάθεια της **κάθε ατομικότητας** να νικήσει στο μεγαλύτερο εφικτό την εξουσία μέσα του, δίπλα του, γύρω του.

Όπως έχει γραφτεί πολλές φορές η θεωρία απλά επιβεβαιώνει την πράξη. Κούφια λόγια, θεωρητικές ακροβασίες, φανφαριζέ διακηρύξεις. Στα λόγια όλοι μας νικάμε. Μα όταν έρχεται η στιγμή να δράσουμε για να επισφραγίσουμε τις θεωρητικές μας πρακτικές τότε οι αναστολές εμποδίζουν, οι αναβολές εκτοπίζουν, οι φόβοι κυριεύουν.

Δράση σημαίνει ρήξη. Ρήξη με τον φοβισμένο σου εαυτό, ρήξη με την εκάστοτε κυρίαρχη αξία, ρήξη με την αδράνεια. Απομάκρυνση απ’ την ως έχει δοσμένη πραγματικότητα. Δράση δεν σημαίνει μόνο ένας εμπρησμός, μια εκτέλεση, μια πορεία. Η δράση ορίζεται ως η προσπάθεια εφαρμογής των αντιλήψεων στη σχέση με τον εαυτό ή με τους άλλους, **ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΣΧΕΣΗ.**

Για εμάς η **ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ.** Δεν αρχίζει τη στιγμή που τελειώνει η μισθωτή εργασία ή το φοιτητικό πρόγραμμα **ΟΥΤΕ** τελειώνει την ώρα κάποιας πορείας, αφισκοκόλλησης ή ακόμη και επιθετικής ενέργειας όπου “το έργο επιτελέστηκε”.

Όποιος αγωνίζεται δεν έχει ανάγκη από καμία αυτοανάδειξη, από κανένα προφίλ για να “πουλήσει μούρη”. Ο αναρχικός αγώνας είναι εκ’ φύσεως ανιδιοτελής, **όχι** με μια χριστιανικού τύπου θυματοποιημένη ταπεινοφροσύνη, **ΑΛΛΑ ΩΣ ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ ΠΟΥ “ΛΕΕΙ ΛΙΓΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΛΑ”.** Ο αγώνας δεν είναι θέμα συζήτησης στα καφενειακά κουτσομπολιά, στα κενά των φοιτητικών/εργασιακών ωρών, στους μουράτους “αναρχο”-γαμιάδες των Εξαρχείων.

Μακριά από ελιτισμούς.

Μακριά απ’ το lifestyle της μαστούρας που έχει μολύνει τους επαναστατικούς κύκλους.

Μακριά από το ψευδοδίλημμα δημόσιο ή αντάρτικο, φετιχισμούς των μέσων και ανούσιες ρήξεις, κοντά στην πολυμορφία του αγώνα και την ενωτικότητα.

Απέναντι από αντιλήψεις που θέλουν το σκοπό να αγιάζει τα μέσα και ως εκ τούτου υποδαυλίζουν συνεργασίες/φιλίες με στόχο επαναστατικά οφέλη.

Απέναντι από ισοπεδωτικές αντιλήψεις που υποτιμούν τους ανθρώπους υποδαυλίζοντας την προοπτική της εξέλιξής τους, εφαρμόζοντας καθολικές νόρμες για να ερμηνεύσουν την υποτακτική στάση της κοινωνίας στο σύνολο της, δεν τσουβαλιάζουμε ανθρώπους σε σκουπιδοσακούλες. Εξάλλου ‘ο αναμάρτητος ας ρίξει πρώτος τη πέτρα’. Όποιος νομίζει και θεωρεί τον εαυτό του αμόλυντο/καθαρό έχει αρρωστήσει χωρίς να το ξέρει...

Ο δικός μας αγώνας “αγωνίζεται” καθημερινά μέσα στα μυαλά όσων σκέφτονται ακόμα.

Ζυμώνεται από/με τα άπειρα προσωπικά χαρακτηριστικά του κάθε ανθρώπου. Εμπλουτίζεται στο διαφορετικό φάσμα αντιλήψεων μέσα στο κοινωνικό πεδίο. Φτάνει σε αδιέξοδο και αυτοκτονεί στα τείχη των φόβων και της παραίτησης που υψώνονται! Μέχρι κάποιος άλλος να συνεχίσει να παλεύει...

Στην πρώτη γραμμή του αγώνα συναντάμε -έστω και νοητά, ανθρώπους από κάθε γωνιά του πλανήτη που μάχονται με λύσσα για το ακατόρθωτο. Και ανεξαρτήτως πολιτικής ταύτισης σεβόμαστε όλους εκείνους που δίνουν τη ζωή τους γιατί την αγαπάνε και γνωρίζουν πως μία ελεύθερη και επικίνδυνη ζωή αξίζει περισσότερο από μία ζωή σκλάβια πνιγμένη στους συμβιβασμούς με την εξουσία....

...Είναι οι αντάρτες στο Δέλτα του Νίγηρα που μάχονται εναντίον του πολυεθνικού κολοσσού “shell” που μολύνει και καταστρέφει τεράστιες εκτάσεις, τα μαχητικά ανατρεπτικά κινήματα που αναπτύσσονται στις ΗΠΑ διεκδικώντας χώρο και χρόνο από τις κρατικές προσταγές της οικονομικής δικτατορίας, η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση, οι ένοπλοι μαχητές της FARC στην Κολομβία, οι καταλήψεις γης στη Βραζιλία που εκκενώνονται βίαια εν’ όψει Ολυμπιακών αγώνων, οι εξεγερμένοι στην Αγγλία, οι Αλήτες των γκέτο της Γαλλίας, η συγκρουσιακές απεργίες των ανθρακωρύχων στην Ισπανία καθώς και οι εξεγερμένοι της Αιγύπτου και της Συρίας που παρά τους χιλιάδες νεκρούς και την καταστολή γεμίζουν τους δρόμους και τις πλατείες των πόλεων, συγκρούονται με τα ένστολα γουρούνια και οπλίζονται ενάντια στο καθεστώς....

...Είναι η εξάπλωση της μαχητικής αναρχίας και η πρακτική της εγκαθίδρυση σε όλα τα επίπεδα από τις μολότοφ στο Σαντιάγο μέχρι τους εμπρησμούς στην Αθήνα και την ένοπλη επίθεση στην Ιταλία, είναι η διάδοση του αναρχικού-επαναστατικού λόγου από δεκάδες άγνωστα συντρόφια....

Τα σημεία που μας διαφοροποιούν είναι πολλά. Όπως η κομματική ιεραρχία των ενόπλων κομμάτων. Πέρα όμως από τις επί μέρους επιλογές αναγνωρίζουμε κάτι βαθιά κοινό με τους **αντάρτες της βάσης**: Αγώνας και αντίσταση ενάντια στους κυρίαρχους -πάθος για ζωή και ελευθερία.

Ακόμα και με τους αναρχικούς συντρόφους πάντα θα υπάρχουν σημεία διαφωνιών και ρήξεων γιατί στον ανεξούσιο κόσμο μας δεν υπάρχει κοινή γραμμή και ο καθένας τοποθετεί διαφορετικά τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις συμβάσεις και την εξέγερση. Το ζητούμενο είναι να παραμένουμε μία γροθιά απέναντι στον κοινό μας εχθρό.

Η ζωή είναι επανάσταση και αγώνας. Η επανάσταση και ο αγώνας είναι ζωή. Η ζωή είναι εδώ όσο ζούμε, όσο μαχόμαστε, όσο μπορούμε να κοιτάμε τον ουρανό... Όταν αυτή τελειώνει όλα σβήνουν. Μαζί και μαυροκόκκινες σημαίες, σφυροδρέπανα και ιδεολογίες.

Ο αγώνας μας είναι σκληρός, επίπονος και ταυτόχρονα αστείρευτος και ενθουσιώδης. Πηγή της εξέγερσης μας ήταν και θα είναι το βίωμα.

Ο αγώνας μας είναι πολύμορφος. Εκρήγνυται σαν τις βόμβες μας, μυρίζει απόφιο μολύβι σαν τις σφαίρες μας, εξαπλώνεται σαν τις φωτιές μας, μιλάει στην καρδιά σαν τα κείμενά μας, μολύνει την σάπια πόλη σαν τις αφίσες μας, χαμογελάει στους φίλους μας, ερωτεύεται παράφορα και πολλές φορές κλείνεται στον εαυτό του όπως οι απροσάρμοστοι και οι συνεσταλμένοι.

Ο αγώνας μας είναι η “συνεισφορά” μας στον παγκόσμιο υπόγειο πόλεμο που μαίνεται καθημερινά μέσα και ενάντια στην κοινωνική μηχανή.

Ο αγώνας μας δεν αυτοαναδεικνύεται, δεν χαρακτηρίζεται από ΚΑΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ.

Ο αγώνας μας δεν υπηρετεί κανένα και καμία. Εκφράζει μόνο τις επιθυμίες και τα θέλω μας. Το μίσος και την ελπίδα μας. Τη χαρά και τη λύπη μας. Τις σκέψεις και τα συναισθήματά μας.

Ο αγώνας μας σπάει τα τείχη των φυλακών-μπουρδέλων που χτίσανε και επικοινωνεί με τα αδέρφια μας σε όλο τον κόσμο κρατώντας τους συντροφιά στις δύσκολες ώρες του εγκλεισμού.

Ο αγώνας μας είναι πρώτα απ’ όλα αγώνας ενάντια στις ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ συμβάσεις, ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ φόβους, ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ατέλειες.

Ο αγώνας μας είναι όμορφος και συναρπαστικός γιατί μας χαρίζει στιγμές που ποτέ δεν θα νιώθαμε αν είχαμε ακολουθήσει την γνωστή πεπατημένη του φοιτητή ή του εργαζόμενου.

Ο αγώνας μας είναι παράνομος -όποιο μέσο και αν χρησιμοποιούμε- γιατί ξεπερνάει τα όρια της αστικής νομιμότητας. Γιατί οτιδήποτε εναντιώνεται ολοκληρωτικά στην Εξουσία και στον Πολιτισμό της ήταν, είναι και θα είναι έξω από τα όρια του Νόμου.

Ο αγώνας μας είναι περήφανος και δεν πρόκειται να τον παζαρέψουμε σε καμία αστυνομική ή δικαστική αίθουσα.

Ο αγώνας μας είναι ποτισμένος από το αίμα τόσων και τόσων νεκρών συντρόφων. Τους τιμάμε καθημερινά συνεχίζοντας τον από εκεί που τον άφησαν έχοντας στο μυαλό μας πως κάποια στιγμή θα πάρουμε το “αίμα τους πίσω”.

Στην τελική ο αγώνας μας είναι η προσπάθειά μας να ζήσουμε την Αναρχία στο ΤΩΡΑ, να αφήσουμε πίσω τις συμβάσεις μας, να δημιουργήσουμε αληθινές σχέσεις με τους συντρόφους μας, να μαχαιρώσουμε την άψογη εικόνα του κόσμου τους.

Είναι γιατί οραματιστήκαμε έναν κόσμο πολύ διαφορετικό απ’ το δικό τους, ένα κόσμο βασισμένο στη συντροφικότητα και στην αλληλεγγύη όπου η γνώση αναπτύσσεται ελεύθερα εν’ αντιθέσει με την εξαρτημένη -από κρατικές, στρατιωτικές και καπιταλιστικές επενδύσεις- επιστήμη.

Ένα κόσμο που οι άνθρωποι ζουν σε αρμονία με το φυσικό κόσμο σε μια συμβιωτική σχέση με τα ζωντανά πλάσματα της γης. Εν’ αντιθέσει με τους εξαρτημένους απ’ τη φυλακή ανθρώπους που παράγει το τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα που συνεχώς επιτίθεται σε ότι ζει και αναπνέει.

Έναν κόσμο που τα θεμέλια του χτίζουμε στο τώρα μέσα από αναρχικές κοινότητες αγώνα, έναν κόσμο που είναι παράνομο να σκέφτεται και να ονειρεύεται κανείς, πόσο μάλλον να κάνει απόπειρες για να τον βιώσει στο εδώ και τώρα.

Ξεπερασμένα μοτίβα ας δώσουν την θέση τους στην **ριζοσπαστική φαντασία**. Ας πλάσει ο καθένας την ζωή του μακριά από μοντέλα και καλούπια.

Ας οδηγήσουμε την πολιτική και τους υποστηρικτές της στο καλάθι των σκουπιδιών. Μα αλήθεια ποιος τόλμησε να δώσει πολιτική αντίληψη και χροιά στην ανθρώπινη συμπεριφορά και συναίσθημα;

*“Διανοούμενοι του σήμερα, ηλίθιοι του αύριο,
Δώστε μου το μυαλό που φτάνει για να κινώ τα χέρια μου
Προφήτες και ακροβάτες της επανάστασης
Σήμερα θα το κάνω από μόνος μου χωρίς μάθημα”*

”Λίγα λόγια για το εκλογικό καρναβάλι”

Το χτύπημα μας ήρθε λίγο μετά τις εκλογές. Η χαρτογράφηση των κινήτρων των ψηφοφόρων ή μη είναι σίγουρα αδύνατη. Σίγουρα δεν έχουμε την ψευδαίσθηση μιας μεγάλης στροφής προς την αριστερά καθώς κάποιοι απλά είδαν φως και μπήκαν σε μία απόπειρα αλλαγής του πολιτικού σκηνικού. Το μόνο σημείο λοιπόν στο οποίο διαφέρουν αυτές οι εκλογές με όλες τις προηγούμενες είναι η πολιτικοποίηση ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας σε σχέση με την παλιά εποχή της εντελώς αδιάφορης ψήφου (βέβαια μαζί με την καθυστερημένη “ενασχόληση με τα κοινά” ήρθε στο προσκήνιο και η συσσωρευμένη βλακεία μέσα από διλήμματα όπως “χρυσή αυγή ή σύριζα”). Και σίγουρα πλέον ένα μεγάλο ποσοστό της αποχής δεν μεταφράζεται απλά σε βαρεμάρα του εκλογικού σώματος αλλά σε αντίδραση ή απαξίωση της διαδικασίας, με δύο λόγια μιλάμε για “πολιτικοποιημένη” αποχή, όσο πολιτικοποιημένη μπορεί να είναι βέβαια.

Για όσους όμως κατέβηκαν στο δρόμο δίνοντας στην οργή τους σάρκα και οστά, για όσους νιώθουν την ανάγκη για διέξοδο μεγαλύτερη από ποτέ η γνώμη μας είναι ότι δεν αρκεί μια ψήφος στην φούσκα της καθεστωτικής αριστεράς ούτε η στείρα και ακίνδυνη “διαμαρτυρία” μέσω της αποχής, επιλογές που αποτελούν βαλβίδα αποσυμπίεσης και εκτόνωσης. Προτάσσουμε την ριζοσπαστικοποίηση όλων αυτών που δεν έχουν αντικαταστήσει το μυαλό τους από μία τηλεόραση και ψάχνουν ένα ουσιαστικό τρόπο αντίδρασης και αντίστασης. Την ριζοσπαστικοποίηση της δράσης μέσα στα σχολεία, στους χώρους εργασίας, στις λαϊκές συνελεύσεις και όπου αλλού δραστηριοποιείται κανείς αλλά κυρίως στο κομμάτι του δρόμου. Εκεί που οι συνειδήσεις εμπλουτίζονται, σκεπτικά συναντώνται και ανησυχίες μοιράζονται. Εκεί που το βίωμα παίρνει την θέση της εικονικής πραγματικότητας και ανοίγονται δρόμοι που έχουν θαφτεί επιμελώς. Στις οδομαχίες και στα οδοφράγματα. Σε αυτό το πεδίο που θεωρούμε από τα πιο γόνιμα για την διάχυση της αναρχικής θεώρησης και πρακτικής.

Όσο αφορά τους ψηφοφόρους της χρυσής αυγής είχαν την ευκαιρία να διαπιστώσουν ποιους δυναμώνουν. Δικαιολογίες του τύπου “για να αισθάνομαι ασφαλής” ή “για να κάνουν την βουλή Τέξας” δεν αρκούν για να κατευνάσουν τις εχθρικές μας διαθέσεις προς αυτούς. Η συνεχόμενη αύξηση της δυναμικής των φασιστών σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους επειδή ακόμα δεν αποτελούν ένα φαινομενικά σοβαρό κίνδυνο γιατί θα βρεθούμε προ εκπλήξεως και δεν θα είναι κάτι ευχάριστο. Έτσι οι μαχαιροβγάλτες μέλη του κόμματους αυτού ας μην

καθησυχάζονται επειδή πλέον θα τους φυλάνε μπάτσοι. Όπως λέει και το ρητό: με ένα σμπάρο, δυο τρυγόνια.

“Καταπίνοντας την φωτιά... ξερνώντας ακατάληπτα θέλω”

Το σύστημα δεν έχει καταφέρει μόνο να διατηρεί την εξουσία του με τη βία αλλά μέσα απ’ τις δεκάδες γλώσσες που μιλάει έχει καταφέρει να τη διαχύσει και να την αναπαράγει στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων, έτσι λοιπόν σαν αναρχικοί διεξάγουμε έναν επαναστατικό πόλεμο, που για να νικήσει δεν πρέπει μόνο να καταστρέψει τις θεσμικές και άτυπες εξουσιαστικές δομές, αλλά και να χτίσει ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ στο εδώ και στο τώρα, σχέσεις που θα τις χτίσουμε και θα τις υπερασπιστούμε με οδόφραγμα το σώμα μας με οποιοδήποτε κόστος, γιατί αντικατοπτρίζουν όλο μας το είναι, με αίμα και πόνο, με ευτυχία και λύπη, με χαμόγελα και δάκρυα, με αγάπη και μίσος. Σχέσεις που αντικατοπτρίζουν χίλια θέλω και μπορώ ταυτόχρονα. Και αυτό το σύνολο που περιγράφουμε είναι το τσιμέντο από ανθρώπινα συναισθήματα που δεν θα σπάσει ποτέ, γιατί γνωρίζει τη δικαιοπραξία και την αναγκαιότητα του αγώνα, γιατί έχει αναπνεύσει αέρα ελευθερίας και ας βρίσκεται θαμμένο στο μπουντρούμι, γιατί οι σκληροί απολογισμοί συναντούν τις φλογερές ελπίδες, γιατί χτες, σήμερα, αύριο και για πάντα, αυτές οι σχέσεις ήταν είναι και θα είναι το πρόπλασμα για κάτι καλύτερο που αγνοούμε αν και πότε θα έρθει, αλλά πολεμάμε λυσσασμένα γι αυτό γιατί πιστεύουμε βαθιά στους ελεύθερους ανθρώπους.

Γιατί ακόμα και αν σπάσουμε τα μούτρα μας στην πορεία η ατομική μας νίκη ήρθε στην οικοδόμηση αυτών των σχέσεων και η πάλη μας για τη συλλογική βρίσκεται στην εξάπλωση τους, ΣΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. Γιατί αν είχαμε αργήσει στο ραντεβού μας μπορεί να είχαμε χάσει την έφοδο στον ουρανό. Σκοπός μας να χτίσουμε με γερές βάσεις τα θεμέλια της δημιουργικής καταστροφής. Με υλικό την αποστροφή και το μίσος **για κάθε τι που κρατάει τους εαυτούς μας αιχμαλώτους στο διεστραμμένο κόσμο των νεκρών αντικειμένων, των άψυχων ψυχών, των αποπλανημένων συνειδήσεων, της γενετικά υπολογισμένης φρίκης, της ψυχρής αποδοχής και των ματωμένων ειδώλων.** Ας αφεθούμε στη δίνη των αισθήσεων και των επικίνδυνων επιθυμιών μας.

ΖΗΤΩ Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ! ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΥΓ1: Αφιερώνουμε κάθε γραμμή αυτού του κειμένου στους αιχμάλωτους επαναστάτες Μπάμπη Τσιλιανίδη, Δημήτρη Δημτσιάδη, Σωκράτη Τζίφκα. Η επιρροή της σκέψης τους μέσω των καινοτομικών αναλύσεων τους είναι καθοριστική. Μέχρι την αντάμωση...

Υ.Γ2: Την ημέρα του χτυπήματος στην Microsoft τα μέλη της Σ.Π.Φ και ο αναρχικός Θεόφιλος Μαυρόπουλος δικάζονταν για την φράση “Ούτε ένα χιλιοστό πίσω, εννιά χιλιοστά στα κεφάλια των μπάτσων” την οποία και υιοθετήσαμε καθ’ ότι μας εκφράζει απόλυτα. Στα πλαίσια της κατασταλτικής εκστρατείας εναντίων των αναρχικών τους χρεώνουν ακόμα και την δική μας ανάληψη ευθύνης για την εμπρηστική επίθεση στο Studio ATA. Αν και συμπτωματικά δώσαμε το δικό μας παρόν στο δικαστήριο αυτό, με το δικό μας τρόπο.

Για να μην ξεχνιόμαστε λοιπόν: **Ούτε ένα χιλιοστό πίσω, εννιά χιλιοστά στα κεφάλια δικαστών και εισαγγελέων.**

Υ.Γ3: Στέλνουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στον αναρχικό Μάριο Λόπεζ που τραυματίστηκε από εκρηκτικό μηχανισμό που μετέφερε στο Μεξικό, καθώς επίσης και στους αναρχικούς αιχμαλώτους που κατηγορούνται για συμμετοχή σε επιθέσεις της FAI στην Ιταλία. Η φωτιά μας καίει για όλους σας!

*Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για την διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού -
Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο*

*Αποκλίνουσες Συμπεριφορές για τη Διάδοση του Επαναστατικού Τερρορισμού
- από τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία της Microsoft*

Επαναστατική Συνείδηση
Μάρτιος 2023

revolutionairyconsciousness.noblogs.org

